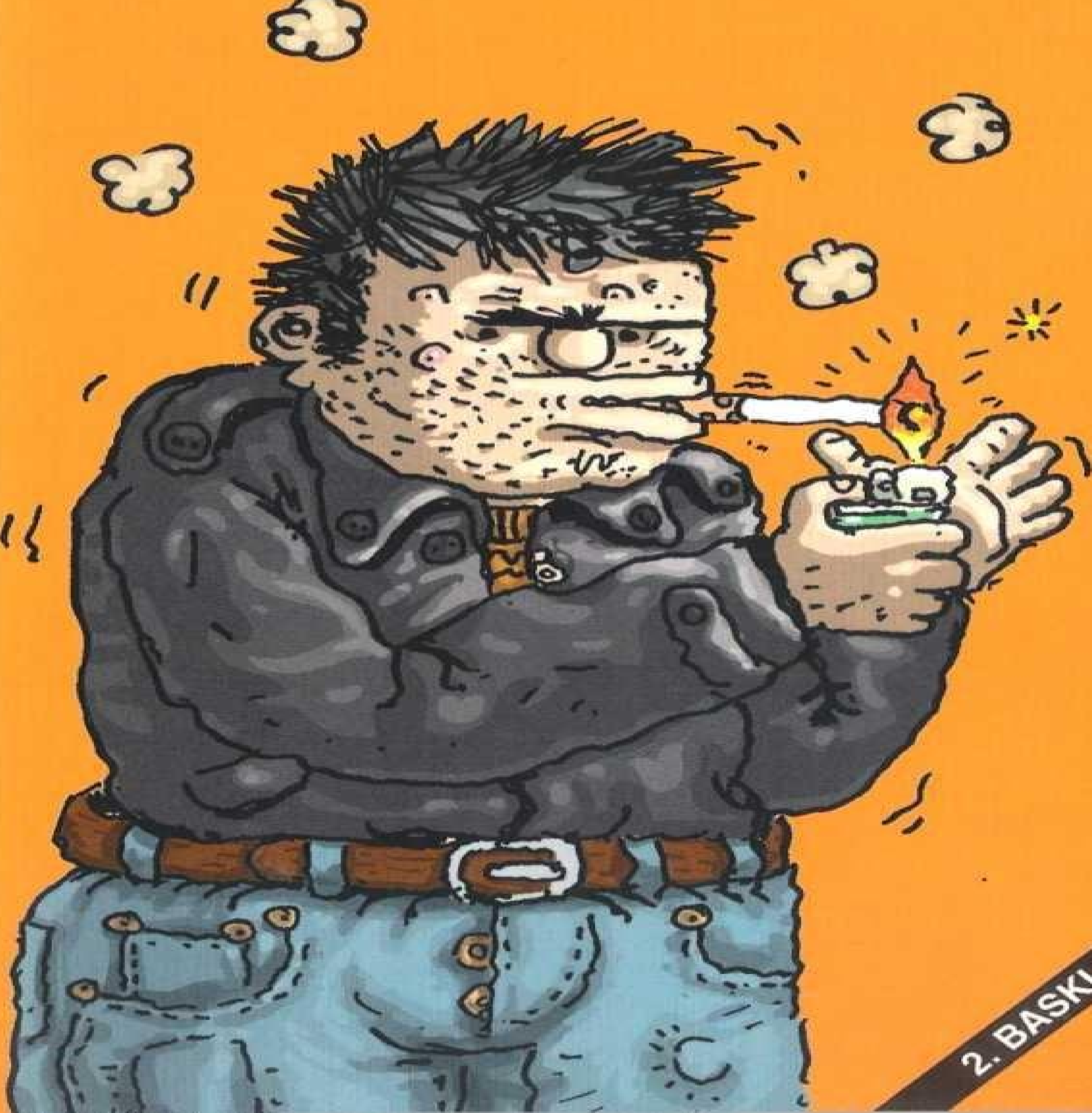
umut sarıkaya

BENİM DE SÖYLEYECEKLERİM VAR!

(üç)

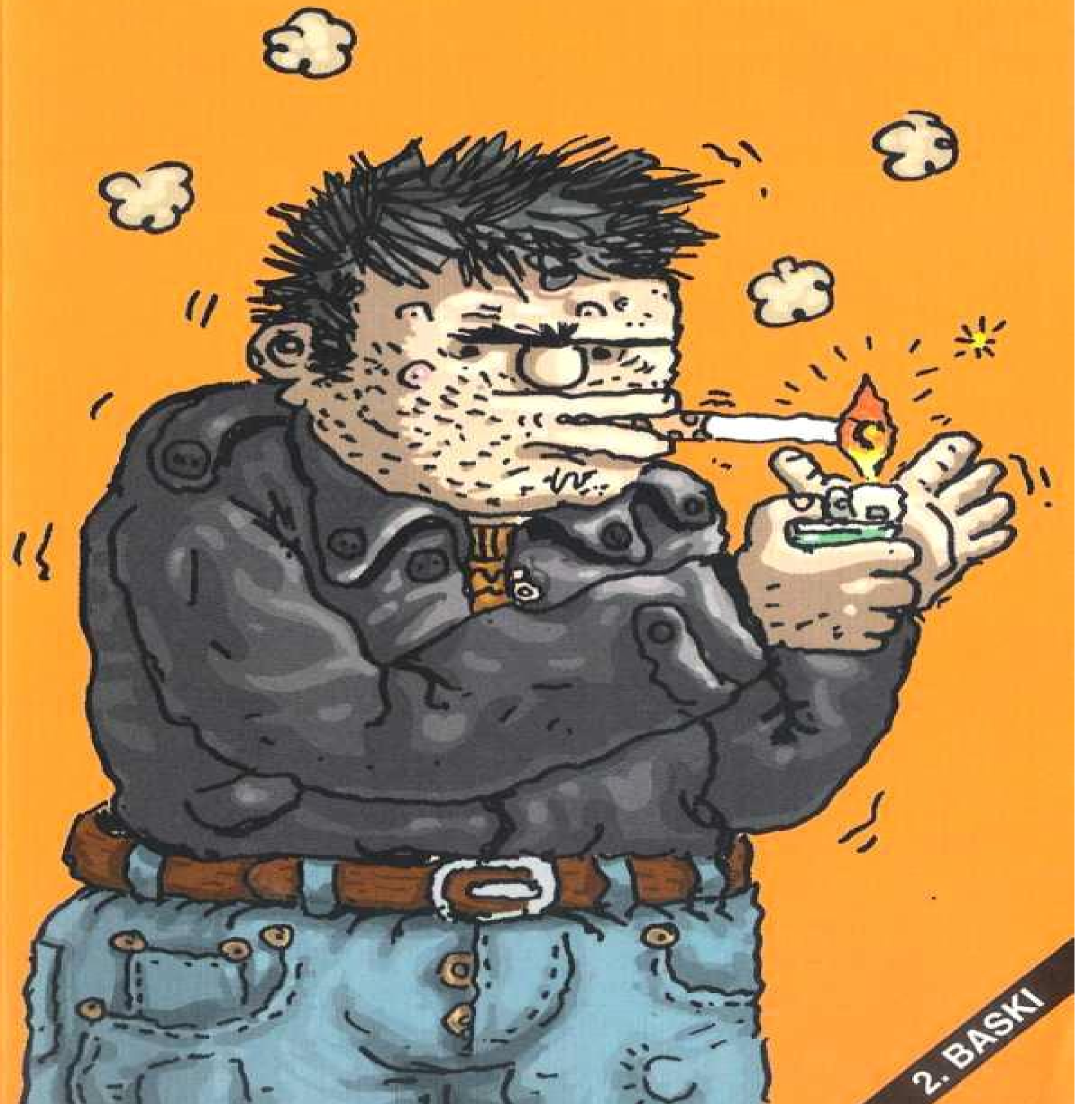

2. BASKI

umut sarıkaya

BENİM DE SÖYLEYECEKLERİM VAR!

(Üç)

2. BASKI

Kitap Adı: *Benim de Söyleyeceklerim Var! (üç)*
Kitap Yazarı: *Umut Sarıkaya*
Çevirmen: -
Yayınevi: Mürekkep
Sayfa Sayısı: *236 sayfa*
Basım Yılı: *2012*
Tarayan: *FK Kitaplığı*
Düzenleyen: *FK Kitaplığı*

KALAMAR, MALA GİDER…

“Feridun Abi çok tatlıdır yaa. Canım benim. Nasılsın Feridun Abi ? Rica etsem şu zarfı muhaberat departmanına götürür müsün?” dedi yeni giren stajyer kız ve gözlerini sımsıkı yumarak sevimli bir şekilde Feridun’u selamladı. Feridun, kendine tahsis edilmiş bilgisayarsız, deftersiz, kalemsiz, üzerinde sadece ellerinin olduğu masasından kalkarak kızın yanma gitti. Kız güzeldi, “Feridun Abi çok tatlıdır yaaa” diye bir daha tekrar etti ve zarfı vererek yukarı doğru çıktı. Elindeki zarfla kızın arkasından bakan Feridun’un gırtlağından kocaman bir ‘gulp’ sesi geldi ve tavuk derisini andıran tıraşlanmış adem elması inip çıktı. O öylece bakakalmışken yanında oluşan karartıdan ve telsiz sesinden, kapıdaki güvenlikçinin yanına geldiğini anladı. Artık görünmeyen kızın topuk seslerini bir müddet beraber dinledikten sonra güvenlikçi kendini özetleyen tek cümleyi söyledi. “Finans müdürü skiyo bunu”. Tıknaz, sık saçlı güvenlikçiye göre, o ve Feridun denyosu haricinde bu şirketteki herkes, birbiriyle sevişiyordu. Ona göre bu şirket hiç iş yapmıyor, kimse çalışmıyor, sadece bedenler dört nala sevişiyordu. Kendisinin kısmetsizlikten, Feridun’un da kerizliğinden bu zevk katarından mahrum kaldığını düşünüyordu. “Feridun Abi çok tatlıdır dediği anda tak! Koyacaksın dili gubarcığa” dedi Feridun Abi’ye bakarak ve güldü.

Feridun Abi, gerçekten tatlı bir insan olduğu için bu gibi gubarcık muhabbetlerine asla girmezdi. Zaten güvenlikçiden yaşı oldukça büyüktü. Yüz göz olmaya değmezdi. Feridun Abi, şirketin en eski çalışanlarındandı. Şirket, birkaç sene önce ani bir kararla kurumsal kimliğe geçince, Feridun Abi’ye de yapacak iş kalmamıştı. Şirket eski yerindeyken, Feridun onun her şeyiydi. Güvenlikçisi, temizlikçisi, çaycısıydı. Ama bu yeni plazaya taşındıklarından beri hiçbir şeyiydi. Eski çalışan olduğu için vicdan yapılıp atılamamış, kendisine verilecek bir görev de bulunamamıştı. Feridun bu az katlı plazada olmasa da olur bir elemandı. Kendisinden yalnızca takım elbise giyip bu bomboş masada oturması istenmişti. Arada bir zarf götürüyor, çalışanlara araç tahsis edilecekse onu çağırıyor, gömleğinin cebine astığı metal tükenmez kalemle oynuyor, servis şoförleriyle muhatap oluyordu. Kendisi de dâhil kimse, Feridun Abi’nin tam olarak ne yaptığını bilemiyordu.

Patron, Feridun'u sevdiğinden mi, yoksa 'bari bir işe yarasın' diye düşündüğünden mi nedir bilinmez, gelir gelmez içtiği sabah kahvesini daima Feridun'un getirmesini isterdi. Dengesiz, ayarsız bir adamdı Patron. Bir günü bir gününe benzemezdi. Çalışanlar arasında bir tek Feridun ile muhatap olurdu, diğerlerinin yüzüne bile bakmazdı. İşler kötü gittiğinde Feridun'a kızardı, keyfi yerindeyse Feridun'a halini hatırını sorardı. Git-gelleri bitmek bilmiyordu.

Patron, kurumsal kimliği hâlâ içine sindireme- mişti. Firmasının yeni halinden hiç tat alamıyordu. Bu cam masalar, bu turnikeler, firma içinde kurulu şu botanik bahçe, bu elinde Ipad'i ile gezen ne boka yaradığını bilmediği genç, dinamik çalışanlar, şu masadaki süsler, oyuncaklar her şey, herkes üzerine geliyordu sanki bu şirkette. Hele ki masalardaki oyuncaklar, süsler, renkli ataçlar. En çok onlardan, çalışanlarının mini dünyalarından ölesiye nefret ediyordu. "Mâliyeye kurumlar vergisi beyannamesi veren şirkette, Hello Kitty'nin ne işi var lan? Bu beyannameyi vermezsem maliye g.tümü s.ker bundan Hello Kitty'nin haberi var mı?" diye çok kereler isyan ederdi sekreterinin masasındaki oyuncağa. Ama yine de kurumsal kimlik gereği ses çıkarmazdı. Müdürleri, çalışanların kendilerine yaşam alanı-yaratmalarını, iş motivasyonu açısından yararlı buluyordu.

Yeni müdürlerini, danışmanlarım sevmiyordu, bir iki yıl önce bir ajansa yaptırdığı şirketin genç ve dinamik logosundan bile tiksiniyordu ama kurumsal kimliğin getirdiği nimetlerinden de bir türlü vazgeçemiyordu. Bütün yetkileri neredeyse müdürlerine devretmişti. Toplantılarda anlatılan sunumlardan zerre kadar anlamıyordu. Powerpointle yapılan ya da , Ipad'den gösterilen sunumları uzun uzun izledikten sonra "Heee şirket için hayırlı ise o zaman öyle yapalım" diyip onaylamaktan başka işi yoktu. Arada bir sırf patronluğu gereği bir iki şeye itiraz ediyordu ama sonra hemen ikna oluyordu. Şirketi tamamen eli Ipad'li müdürleri yönetiyordu, iyi de yönetiyorlardı hani. Firma, müdürler sayesinde adeta şahlanmıştı. Sektöründe lider firmalardan biri olma yolunda hızla ilerliyordu. Ve fakat kendisi firma içinde en az Feridun kadar yetkisiz ve etkisiz bir insandı. Patron ve Feridun, bu firmanın iki işe yaramazıydı. Belki de sırf bu yüzden Feridun'la muhatap oluyor, ona kızıyor, ona hal hatır soruyordu. Feridun, patronun anladığı, bildiği tek insandı bu camdan kafeste.

Kıvırcığın coşkusu bitmek bilmiyordu. "Yarınki davul kursuna tam katılımı sağlayalım lütfen" dedi kıvırcık saçlı müdür. Şirketin bütün çalışanlarının ekip çalışmasını ve takım ruhunu kavraması açısından bu

davul kursu çok önemliydi. Bütün çalışanlara mertebelerine göre irili ufaklı davullar dağıtılacak, Patrona da dev bir asma davul verilecekti. Toplantı masasında elden ele gezmesi için göbeğinde şirketin logosu olan darbukayı çıkardığında Kıvırcık, Patron ilk defa bir itirazını tekrarladı. “Ya şu davul işinden gerçekten vazgeçelim. Boynumda asma davulla ben bu kadar insanın karşısına çıkamam. Ertesi sabah nasıl yüzlerine bakacağım bu insanların? Olmaz öyle şey!” dedi. Kıvırcık, hemen Ipad’ini açıp bu işin dünyadaki örneklerinden bir demet sundu ve gözle görülür başarısından dem vurdu. Asma Davul, bilimsel bir şeydi. Bu arada şirketin logosunun basıldığı darbuka numunesi, diğer müdürler arasında elden ele geziyor onay alıyordu. Yalnız tek bir müdür elindeki darbukayı göstererek “Ya bence logoyu biraz sola doğru almalıyız. Logo, darbukanın tam göbeğinde değil ve bu beni müthiş rahatsız etti” diye itiraz etti. Logonun sola alınması bir müddet tartışıldı ve oylandı. Patronun keçi derisinden dev asma davulu ise Dağıstan’daki el tezgâhlarında üretilmişti ve kursu verecek kişi olan Olcay Temiz’in kendi davuluydu. Yalnız özel günlerde dostlarına çaldığı bu davulu patrona vermekten gurur duyacaktı. Her şey hazırdı, her şey! Darbukalar onaylanmış, kurs parası yatırılmış, salon kiralanmıştı, artık geri dönüş yoktu. Bu itiraz çok mantıksızdı. Patron bir daha ve yılmadan itiraz etti. İki bile görmemiş şu toplantı masası şimdi üçüncü itirazı görüyordu, herkes şaşkındı. Kıvırcık, sinirlerine hakim olamadı. Bu organizasyonun sorumluluğunu almıştı ve bu sorumluluk onun için çok önemliydi. Kimse bunu mahfedemezdi. “Farkında değilsiniz galiba ama ben burada bir sistem oturtmaya çalışıyorum! ” diyerek çemkirdi Patrona. Patron “Parasını ben vermiyor muyum kardeşim? Vazgeçtim. Davul operasyonunu iptal ediyorum. Bi restoran ayarlayın şöyle güzel bi fasıl gecesi yapalım. Çalışanlar kaynaşsın. Stres atsın.” dedi. Kıvırcık, Ipad’ine gömülmüş, Patronun yüzüne bile bakmıyordu. Ritim derken karşısına fasıl çıkması moralini büsbütün bozmuştu. Yine de “Fasıl!” diye not aldı Ipad’indeki Notped e. Patron biraz da gönlünü almak için “Fasıl organizasyonu sorumluluğunu Kıvırcık’a veriyorum” diyince devrik ama mağrur bir general gibi bir edayla “Emredersiniz efendim” diyip yeni görevi kabul etti. Toplantı nihayet bitmişti. Müdürler dağılırken patron içerden “Feridun!” diye seslendi.

Patronun keyfi yerine gelmişti. İlk defa bir toplantıda kendi öz iradesini ortaya koymuştu. Feridun önüne az şekerli kahvesini koyarken gülümsüyordu. O kadar mutluydu ki yıllar önce bırakmasına rağmen canı

sigara çekmişti. Hiyerarşi gereği “Bir sigara bağlasana” denmezdi şimdi Feridun’a. O yüzden dolaylı anlatımı tercih etti. “Sigara içiyor musun sen bakiiim?” diye kızar gibi sordu. “Yok efendim yasak, içmiyoruz. Hem sağlık açısından” gibi bir şeyler söyledi Feridun zehir gibi sigara kokan ağzıyla. “Ne içiyorsun bakim sen? Göster.” diye devam etti patron. Bol kumaş pantolonunun cebinden Vigor marka sigarayı çıkardı Feridun. “Ver bakalım bi tane Feridun Efendi” diye iki yaş büyük olduğu adama babacan bir eda takınarak pakete uzandı. Yarım içilmiş sonra tekrar pakete konmuş bi sigarayı çekip geri yerine koydu. Sonra tam bir Vigor çekip, Feridun’un rezistanslı çakmağında yaktı. Bi sigara aldı diye Feridun’la yüz göz olacak adam değildi Patron. Ama kendini engelleyemedi, “Haftaya bi fasıl gecesi yapacaklarmış, oraya geleceksin tamam mı, Feridun? Güvenlikteki çocuklara da söyle, onlar da gelsin.” diyerek Feridun’u bizzat davet etti. Feridun bir şey demeyince “Eski şarkılar gibisi yok” dedi ve Feridun’a baktı. Feridun’un bırakın eski şarkıları, yeni şarkılarla bile ilgisi yoktu. Hiç müzik dinlemeyen, müziğe karşı en ufak bi ilgisi, sevgisi olmayan bi adamdı. Arada bir eve giderken cep telefonun radyosu tek kulaklıktan ne veriyorsa onu dinliyordu. “Yok efendim” diye patronu onayladı.

Patronun büyük oğlu Barın ise İstanbul Cengiz Üniversitesinde iktisat okuyordu. Defterden kitaptan çok otoparkı ve otoparkçıları düşünen bir öğrenciydi Barın. Alttan kalan derslerini verebilirse eğer iki sene sonra Kari Marx’la, Adam Smith’le,

John Maynard Keynes’le meslektaş olacaktı ama zerre ağırlığını çekmiyordu bu durumun. Şu yaşma kadar barlarda açtırdığı ŞÎVAZ’ların parasını toplayıp Laos başbakanına versek, Laos ekonomisine can gelirdi. Rektörlüğün oraya arabasını park etmesine neden izin verilmediğini düşündüğü kadar Tolstoy, yazdığı kitapları düşünseydi, bugün yüzlerce daha dünya klasiği yeryüzüne armağan olurdu. Barın böyle bir evlattı işte. Savruk, vurdumduymaz, tutumsuz... Ama yine de evlattı işte.

Biz Barın’ı anlatırken haftaya çoktan olmuş, fasıl günü gelip çatmıştı bile. Kıvırcık organizasyonun bütün sorumluluğuyla salonda bir o yana bir bu yana dolaşıyordu. Müdürlerle çalışanlar Kıvırcık’ın fikri ile karma şekilde oturtulmuştu. Bu şekilde kaynaşma artacaktı. Sadece Güvenlikçi ile Feridun, ortamdan en uzak ve küçük bir masaya oturtulmuştu. Herkes yerli yerindeydi bir tek patron yoktu. Patron, geceye biraz geç katılacaktı. Ama işi olduğundan değil, sadece patron olduğu için. Yoksa evde tavşan gibi bekliyordu.

Rakı servisi başlamıştı, mezeler masalara dağıtılmıştı. Erkek çalışanlar rakı sofrasında Miller ve Mariachi içen kız çalışanlara beğenmez gülüşler atıyor sonra da sanki yılların rakıcısıymış gibi “Rakı böyle içilir abicim, önce bi dibini yere vurucan, sonra karşıdakinin altına vurucan...” diye birbirlerine merasim öğretiyorlardı. Tıknaz güvenlikçi, rakı yerine garsondan Sıprayt istedi. Feridun Abi de âdeti olduğu üzerine kayısı suyu sipariş etti. Tıknaz, kayısı suyunu duyunca Feridun Abi’ye yaklaşıp “Direk mala gider! Diyosun yani???” diye fısıldadı. Feridun Abi, Tıknaz’ın doğadaki besinleri mala gidenler ve gitmeyenler olarak ikiye ayırdığını henüz bilmiyordu. Tıknaz çatalıyla mezeleri tek tek gösterip mala gidenler ve gitmeyenler diye adlandırdı. Humus, mala gidiyordu, dağ koruğu ise mala gitmiyordu. En son kalamarı gösterip “Turbo diyorum başka da bişey demiyorum” diye ayrıca sınıflandırdı. Feridun Abi hiç kullanmadığı cinselliğini durduk yere bu kadar coşturmaya çalışan bu insanla aynı masada olmaktan dolayı biraz utanıyordu ve daha kayısı suyu gelmeden kalamar tükenmek üzereydi, biraz tedirgindi.

Patron evde çorapla bir o yana, bir bu yana gidiyordu. Geceye bir an önce katılmak istiyordu. Birden içeri Barın girdi. Siyah dapdar saten bir gömlek giymişti. “Baba, kız arkadaşımla dışarı çıkacağız da arabayı bugünlük kullanabilir miyim?” diye içeri girdi. Sesi mahzundu. Emniyet kemeri ötmesin diye önce takıp, sonra kemerin üzerine oturarak arabayı kullandığım yakaladığından beri Barından geri almıştı Mersedes Kompresorunü. Böyle bir şeye kızılmazdı, bu yüzden araba çocuğun elinden alınmazdı ama uzun zamandır Barın’ın ha-' linden tavrından tiksiniyordu Patron. Trafik ihlali,

bahanesi olmuştu. Barına uzun uzun bakarak, sinirli bir şekilde sustu ve çok sonra “Araç mı lazım?” diye sordu.

Türk Sanat Müziği, herkesi mağrurlaştırmış, olgunlaştırmıştı. Sanki o birbirinin kuyusunu kazan müdürler, Iphone 4S almak için para biriktiren çalışanlar, birbirlerinin arkasından konuşan stajyerler, küçük hesap adamları gitmiş, yerine Münir Nurettinler, Tatyos Efendiler, Tamburi Haham Moşe Efendiler gelmişti. Sanki bu insanlar eve gidip, televizyon karşısında dizi izlemiyorlar, Torrent’den film indirmiyorlar da petunyaları suluyor, kumrulara bi kap su bırakıyorlardı. Adeta yanacağını bile bile ateşe uçan pervanelerdi bunlar! Sadece ellerinde rakı var ve musiki dinliyorlar diye bu ne mağrurluktu, bu ne vecd içinde kendinden geçmeydi böyle? Grupanya ile şehir fırsatı ile bu akşam bütün meyhanelerini gezmek İstanbul’un,

rindane bir hayat sürmek ne hoştu yarabbi. Herkes gözü kapalı, herkes mağrurken bir tek güvenlikçi ile Feridun Abi aval aval bakıyordu etrafa. Masalar gerçekten de kaynaşmıştı. Her çalışan masasındaki müdüre doğru dönmüş kadehlerini, mariachilerini, fantalarını kaldırıp bütün şarkıları onlara doğru söylüyordu. “Göz kapalı şarkı söylerken tak! Dili gubarcığa koyacaksın Feridun Abi. Ne diyorsun?” dedi Tıknaz. Bütün kalamarı 4 kutu spraytla yutmuştu. O “gubarcık” demeyecekti de kim diyecekti?

“Feridun çabuk koş, bi araç al Patronun evine git, seni çağırıyor” diye koşarak geldi Kıvırcık aniden. Feridun’un peşinden ekstra tedbir için de Tıknaz’ı yolladı. Kıvırcık, bu anormal durum karşısında tedbiri elden bırakmıyordu. Sonuçta gecenin bütün sorumluluğunu o almıştı, bi aksaklık olsa sonuçta Patron, Kıvırcık’a patlayacaktı. Ortamdan zaten tad alamayan ikili kapıdaki servis araçlarından birini alıp, Patronun evine doğru gaza bastılar.

Barının sevgilisi, tiki olduğunu asla kabul etmeyen, sadece kaliteli giyinmeyi sevdiğini söyleyen kızlardandı. Ve iki tikiyi, önünde ALTUR yazan bir servis aracına bindirmek kadar vahşi bir şey dünyada olamazdı. Patron vahşiydi. Direksiyonda Feridun, önde Kalamarh Tıknaz, ortada Patron, en arka camda da somurtarak dışarıyı izleyen iki tiki ile servis aracı harekete geçti. Tıknaz, tavandaki dikiz aynasından Barının sevgilisinin sadece çantasını görebiliyordu ve çantayı ister gözlerle kesiyordu. Çanta da sonuçta kadının bir parçasıydı. Patron arkadakilere “Nereye bırakalım çocuklar sizi ?” dedi. Barının sevgilisi somurtarak “Eelence’ye” dedi. Feridun, servis aracını nereye doğru süreceğini anlayamadı. “Eelence ne lan?” diye sordu Patron. “Aşmalı Mescit’te bir mekân” diye cevapladı Barın. Magazin basınını yakinen takip eden Tıknaz, bi an kendini tutamayıp “Kop Kop’a yani..” diyerek güldü. Patron pis pis Tıknaza baktı.

Eelence’nin tam önünde Barın ve sevgilisi indirildi. Patron, Barına göstere göstere harçlık vermeyi de unutmadı. Yaptığı eziyet yetmedi, çocuklara içerde badigardlık yapsın diye yanlarına bir de Tıknaz’ı kattı. “Nereye giderlerse peşlerinden git. Bi an olsun bırakma” dedi. Tıknaz, sevincinden ölecek gibi oldu. Hemen indi minibüsten.

Otomatik kapandı. Feridun, Fasıl gecesinin yapıldığı restorana doğru sürerken, patron bir Vigor yakıp, “Sktir et fasih şimdi be Feridun Efendi. Plazaya doğru sür, Hello Kitty ile görülecek bir hesabım var” dedi. Feridun, denileni yaptı.

BİLİNÇ

O sabah uyandığımda kendimi dev bir Kıvanç Tatlıtuğ'a dönüşmüş olarak bulmuştum. Saatlerce aynada kendime baktım. Gözlerime inanamıyordum. Kaşıyla, gözüyle, Kıvanç Tatlıtuğ'un ay- nısıydım. Fakat bilincim yine bana aitti. Sivas'ta doğmuştum, Sarıyer'de büyümüştüm, Uykusuz dergisinde çalışıyordum. Bütün anıları tastamam hatırlıyordum. Peki ben bütün bu anıları, Kıvanç Tatlıtuğ olarak mı yaşamıştım? Belki hep Kıvanç Tatlıtuğ'dum, insanlar beni hep böyle biliyorlardı da ben yeni fark ettim Tatlıtuğ'luğumu. "Bunları düşünürsem kafayı yerim" diyerek önünü sonunu düşünmeden Kıvanç Tatlıtuğ'luğumun tadını çıkardım. Hiç önünden ayrılmadığı gardıropun aynasının önünde saatlerce dansettim. O kadar mutluydum ki anlatamam. Durumu müjdelemek için' hemen kız arkadaşımı aradım. Sesimi yadırgamamıştı, "Başına devlet kuşu kondu aşkım. Yine iyisin haaa çakaaalll" dedim. "Ne diyorsun Umut sabah sabah sen?" diye çıkıştı. "Telefonda anlatacak gibi değil, tez zamanda buluşalım. Gör ve yaşa beni" diyip kapadım telefonu. Dansıma devam ettim. Bir duş alıp, belimde yüz havlusuyla biraz ortalıkta gezindim. Sonra aklıma bi fikir geldi. Dolaptan 2 buçuk litrelik pet şişedeki suyu alıp sudan birazcık dudaklarıma ve çeneme döktüm. Çenemden sular damlarken elimdeki pet şişeyi kafaya dikerek içtim, diğer elim de belimdeydi. İçtikten sonra pozisyonumu bozmadan kafamı sağa çevirip, kameraya söyler gibi "Tatlıtuğgücü!" dedim.

Bilinç yine bana ait olduğu için keyfim daha da yerindeydi. Hayatımdan gerçekten çok memnundum, iyi kötü Umut Sarıkaya tipiyle bu yaşlara gelmiştim, kendimle barışık bi kişiliğe sahiptim, bu yaştan sonra Kıvanç Tatlıtuğ olmasam da olurdu ama madem Kıvanç Tatlıtuğ görünümünde Umut Sarıkaya oldum, ben hayatta daha ne isterdim ki... "Güzel adamım güzeeellll..." diyip durarak, evde geziniyordum. Saçlarım filan ne kadar yumuşaktı, gözlerim, ağzım, boyum poşum... "Şükürler olsun Allah'ım, benim temiz kalpli olduğumu, şurada hiçbir kötülük olmadığını gördün de bana bu bedeni 30 yaşımdan sonra verdin" diye dualar ettim ve ardından "Teravileri kaçırmayacağım lan bundan sonra" diye karar aldım. "Sigarayı da bırakıyorum, eski bedenime zarar vermekten gocunmazdım ama Kıvanç bedenime bunu yapamam" diye kendi kendime bir müddet düşündüm. O sırada kapı çaldı. Belime havluyu bağlayıp açtım. Gelen kız

arkadaşımdı. Beni görünce hemen bayıldı, hiç bişey demeden kollarıma alıp yatağa götürdüm, seviştik. Göğsümde ayıldığında sigara içip tavanı izliyordum. “Nasıl oldu Umut bu?” dedi elini gezdirirken bedenimde. “O kadarını kurcalama işte. Oldu bi kere.” dedim. “Hem sen onu bunu boş ver de sarışın mavi gözlü erkeklerden hoşlanmam diyordun bana” diye sordum. “Umut saçmalama lütfen ben şenle eskiden beri sevgiliyim. Ne yani başına bişey gelmiş ve ben bu durumu yadırgadım diye ben mi suçlu oldum şimdi ?” diye çok fazla ve uzun konuşarak kendini haldi çıkardı. “Ahhh kadınlarrr” diyerek gülümsedim. Eski bedenimde olsaydım bu olayı çok uzatırdım ama seçme şansı çok olunca insanın biriyle çok kavga edesi gelmiyor. Üstümü giyinirken “Nereye gidiyorsun, daha yeni geldim” dedi, dudağını ısırarak. “Dergiye gidiyorum. Bugün çalışma günü biliyorsun hayatım” dedim. “Ya artık ne dergisi Umut? Adam Kıvanç Tatlıtuğ olmuş hala karikatür çizicem diyor” dedi kendi kendine kızgınlıkla. “Biz bu karikatür yoluna başımızı koyduk kızım, varsın Orlando Bloom olayım, varsın Eştin Kaçır olayım ne çıkar, bende bu yürek olduğu sürece, ben karikatür çizeceğim,

yazı yazacağım. Bu yürek, bu beden susmayacak, türkü olup dilden dile dolaşacak” diye haykırdım odanın ortasında. Eskiden olsa böyle mesleğimle ilgili konuşmamı pek umursamazdı ama bu sefer konuşmamı gözyaşlarıyla dinleyip, histerik bir biçiminde “Bravo deli mavi, bravo!” diye bağırarak alkışladı konuşmamı. Odanın ortasında alkış fırtınası kopmuştu, ben de “Asıl önemli olan sizsiniz” dercesine, kız arkadaşımı gösterip onu alkışladım. Şehir tiyatrolarında oyun bitimi gibiydi yatak odamız. Dimdik odanın ortasında durup ellerimi belime koyarak bekledim. Yataktan inip sürünerek geldi, bacağıma tutundu, seviştik.

Dergiye kafamda binbir düşünce içinde gittim. Köşeye hiçbişey çizmemiştim, yazı da yoktu. Yine programlı olucam bundan sonra diye dergi bitiminde kendime söz vermiş, yine hiç bişey yapmamıştım. Bir hafta ne de çabuk geçmişti. O kadar karikatürü öv, çizmenin nasıl büyük bir zevk olduğunu söyle dur, insanların bu hazzı hiç fark edemeyecek oluşlarına üzül, işini yüceltükçe yücelt, sonra da hiçbir şey çizmeden dergiye git. Hayatım sürekli kendi kendimi kandırmakla geçmişti, bi de bu Kıvanç Tadıtuğ’luk çıkmıştı başıma. Eski bedenimi dergiye hapsedebilmiştim ama yeni bedenim, doru bir at gibiydi, sürekli gezmek isterdi. Nasıl üç gün boyunca masaya oturup sandalyede uyuyacaktı bu beden? Yepisyeni bedenim, hayatta en sevdiğim şeyi yapabilmem uğruna elimde çarçur

olacaktı. Kıvanç'ın bedenini bizim mahalledeki büfeci Namık'a versem daha iyi kullanırdı şerefsizim. Neyse olan olmuş diyip ne çizeceğimi düşündüm yol boyunca. Dergiye geldiğimde hummalı bi çalışma vardı. Görenler şaşırıyordu ama iş yetiştirmek üzere oldukları için derinlemesine ilgilenmiyorlardı yeni bedenimle. Hep benim nasıl oldu da Kıvanç Tatlıtuğ olduğumu konuşalım istiyordum. Sürekli derginin bi orasında bi burasında dolaşıyordum. Uğur yanıma gelip "Oğlum, otur şu köşeni çiz bak dergi yetişmeyecek, yine çıkamayacağız" dedi, inci gibi dişlerimi sergileyerek gülümseyip "Aklıma hiçbir şey gelmiyor Uğurcuğum" dedim. "Nasıl gelmiyor oğlum? Otur masaya!" diye bağırdı. Masada oturup biraz düşündüm. Boş kağıda bakıp duruyordum. Çıkayım biraz hava alayım dedim, ku- ruyemişçiye gidip kuru üzüm aldım aklım çalışsın diye. Kuruyemişçiden çıkarken içeri giren bi kızla çarpıştım. Gülümsedi bana, özür diledim. Canım hiç dergiye gitmek istemiyordu. Galata Kulesinin oradaki çay bahçesine gidip biraz oturdum. Karşıdaki turist kız kesmese şöyle açık havada tek başıma espri düşünüyor olacaktım ama benimkinden de mavi bir çift göz, beni resmen soyuyordu. Biri beni gözleriyle soyarken o hafta ne çizeceğimi asla düşünemem. En sonunda dayanamadı yanıma geldi. Biliyor musunuz sevgili okurlar, Türk olduğuma inanmadı. Ülkemizin batıya dönen yüzüydüm resmen. "Allah aşkına söyle Ulrike, moderniz değil mi? Dışardan göründüğü gibi değiliz dimi?" diye defalarca sordum. Ulrike o kadar çok "Modemsiniz" dedi ki en sonunda dile geldi "İnanır mısın Umut, ben Türkiye'ye gelmeden önce kendimi modern sanırdım, uygar sanırdım. Modernliğimden utandım resmen Türkiye'yi görünce. Arkadaş, insanın içinde olacak uygarlık aşkı! İçinde! Na burasında" diyerek masaya çay kaşığıyla vura vura konuştu. "Olacak Ulrike, daha da güzel olacak. Bütün ülkeyi İngilizce kursuna yazdırdık. Hepimiz lisan öğrenmeye çalışıyoruz. Herkes İngilizce bilince uygarın şahı değil, şahbazı olacağız. Sen o zaman gör bizi" dedim. Ulrike'ye çay için teşekkür edip, başka zaman buluşmak üzere cebini alarak dergiye geri döndüm.

"Tatlıtuğ Gücü!". Haftalardır ağzımdan bu kelimelerden başka bir şey düşmüyor. Durup durup söylüyorum bu anlamsız kelimeleri. Zaten aklı yavaş çalışan biriyim, bi de Tatlıtuğ'luk benim bütün enerjimi alıp götürmüştü. Köşelerim ve yazılarım o kadar kötü oluyordu ki, inanamıyordum bunları çizdiğime. Dergidekiler benimle fazla samimi olmuyor, dergi dışında pek buluşmak ya da evlerinde misafir etmek

istemiyordu. Hatta Cihan Kılıç'ın dergide sadece benim olmama rağmen ve çalışma günü olmamasına rağmen telefonda kız arkadaşına "Ya bugün çok yoğun burası sen gelme, dışarıda bi- yerde buluşalım" dediğini bile duydum bi kere. Ender, eskiden derdini sıkıntısını anlatırdı, şimdi pek aramaz olmuştu. Hoş benim de onlarla ilgilenecek halim yoktu. Bir yandan Ulrike'yle yasak aşk yaşıyor, bir yandan da sevgilimin kıskançlık krizleriyle mücadele ediyordum. Kadın ismi dolmuştu hayatım. Kırk yılın başında Kıvanç Tatlıtuğ olmuşum bana verilen bu dev tesisi niye bekleteyim ki diye düşünüyordum. Resmen Kıvanç'ın bedenini hor kullanıyor, tam randıman versin diye önüme gelen bütün kızlara gözlerim gibi mavi bocuklar dağıtarak, herkesin numarasını alıyor, bu naçiz bedeni gün be gün yıpratıyordum.

Birden aklıma gelen bi düşünce ile irkildim. Haftalardır bunu ben niye hiç düşünmemiştim. Nasıl bu kadar önemli bir şeyi merak etmemiştim. "Ben eğer Kıvanç Tatlıtuğ'un bedenindeysem, gerçek Kıvanç nerde?" diye düşündüm. Hemen internete girip gazetelerin sitesinden Kıvanç Tatlıtuğ haberlerine baktım. Çıkan haberleri görünce ekran karşısında o kadar çok bağırdım ki içerden bağırtıma koşup geldiler. Hemen ekranı kapatıp, insanlardan bağırdığım için özür dileyip, önemli bir şey olmadığını söyledim. Ortalık sakinleşince yine haberleri açtım. Evet, ben iyi bir öykücü değilim, tahmin ettiğiniz gibi sevgili okurlarım Kıvanç Tat- lıtuğ da benim bedenimi almıştı. Oksijenle sararttığı saçları ve lacivert lensleriyle eski bedenim dizi piyasasında bi müddet tutunmaya çalışmış, sonra jönlükten yan karaktere geçirilmiş. Yan karakterde bir müddet oynadıktan sonra da diziden atılmıştı. Eskiden sakin tavırları olan bi insan olarak bilinirken, şimdi gazeteci döven bi yaradılışa sahipti. Eski bedenimin gazeteci döverken öyle çok resmi vardı ki inanamadım. Benim bedenimde Kıvanç'ın psikolojisi bozulmuştu. İşler kötü gidince islami bir kanaldaki tolk şova, şovun komiği olarak çıkmış bi dönem. En son Kurtlar Vadisi'nin bi bölümünde bi kere oynayıp, yine o bölümde vurulan adam olmuştu. Bir daha da ekranlarda gözükmemişti.

Ben ise sürekli sevişiyordum. İşlerim bok gibi gidiyor, yazılarımı okurlar da dergideki arkadaşlarım da bi türlü beğenmiyordu. Hoş artık doğru düzgün arkadaşım da kalmamıştı ortada, erkekler beni kıskanıyor, kızlar ise sadece sevişmek için yaklaşıyordu. Çok mutsuzdum, hüzünbaz sevişmeler dedikleri bu olsa gerekti. Yolumu kaybetmiştim, dengemi kaybetmiştim, bilincimi kaybetmiştim, amacımdan sapmıştım. Masada

saatlerce oturup yazı yazmak çok anlamsız geliyordu. Ama işti bu ve yapılması gerekti. Kıvanç'lığımı dizginlemek için eskisinden daha çok oturdum masada. Kız arkadaşımla ayrıldım. Ulrike'yle arada bir seviştim. Artık hep dergideydim, sigarayı da arttırmıştım. Arkadaşlarıma "Bakmayın benim yeni bedenime,

ben yine eski Umut'um. Yeniden aranıza alın beni. Çözülsün aramızdaki buzlar" ana temalı bir konuşma yaptım ve tekrar onlarla coşkuyla çalışmaya başladım. Eskiden dergide 1 gece sabahlıyorsam artık 4 gece sabahlıyordum. Sürekli eskiz yapıyor, bir şeyler okuyor, muhabbet ediyor, çay içiyordum. Köşelerim düzelmeye başlamıştı çalıştıkça. Ne kız arkadaşımı ne de Ulrike'yi özlüyordum. En büyük hazzı komik bir karikatür çizdiğimde alıyordum.

Yine bir sabah dergiden çıkıp eve giderken, yolda onu, Umut Sarıkaya görünümlü Kıvanç Tatlıtuğ'u gördüm. Alkollü gözüküyordu. Beni görünce durdu. Ben de durdum. "Şimdi alkollü adam, konuşmayayım" diyip, iyi akşamlar dileyip yoluma devam ettim. Arkamdan baktığını hissediyordum. Arkama bakmaya korkuyordum. Birden kösele ayakkabıdan çıkan adım seslerini duyunca koşmaya başladım. Kara kuru Kıvanç Tatlıtuğ tipinden beklenmeyecek bir çeviklikle arkamdan küfrederek bir çita gibi koşuyordu ama benim bacaklarım daha uzundu. Bir başkasının bedeninde kendi bedenimdeki bir başkasından kaçıyordum. Bilinç, yine bana, Umut Sarıkayaya ait olduğu için, mücadele etmeyi sevmediğim için, bi yirmi metre kaçtıktan sonra adeta kaçan, yorgun bi tavuk gibi yere çömdüm, gelip beni yakalamasını bekledim. Geldi, sanki kaçıyormuşum gibi üzerime kapaklandı, beni yere, yatırdı. Yüzüme iyice baktı. "Abi inan bilmiyorum ben de nasıl böyle bişey olduğunu, valla ben bişey yapmadım abi. Bi sabah uyandım, böyle olmuştum" diye kendimi savundum. Kızarak susmamı söyledi. Sonra yüzümü, bedenimi uzun uzun izledi. Ben de onun suratına baktım. Belli ki biraz badi çalışmıştı, eski vücudum kendine gelmişti, ensedeki ve yüzdeki sivilcelerden ise eser yoktu. Bana sert bi tokat atarak "Naapmışsın lan sen? Naapmışsın oğlum sen?" diye bağırdı. Kıvanç'ın neden bahsettiğini anlayamıyordum. Şoka girmişti herhalde. Kafamı kokladı, elini sarı saçlarımda gezdirdi, ".mına koymuşsun lan saçın. Ne yaptın oğlum bu saça, neyle yıkadın? Kiloluk şampuanla mı yıkadın? Şu dişlere bak, taharet taşı gibi olmuş. Ulan böyle mi verdik sana vücudu? Üstün başın leş gibi sigara kokuyor. Gözlerinin feri gitmiş" diye veryansın etti. "Abi, dergi sonrası normaldir. Bi uyuyayım, banyo yapayım o zaman

gör sen beni. Akıl alıyorum akıl. Sen gönlünü ferah tut. Bedenin emin ellerde” dedim.

“Boş ver sen şimdi onu bunu. Bu beladan nasıl kurtulacağımızı biliyorum. Tut ellerimi ve gözünü kapatıp üç kere “Tatlıtuğ Gücü” de benimle beraber, o zaman eskiye döneriz” dedi. “Abi bırak Allah aşkına o ne öyle ? Çocuk gibi yol ortasında yapılacak şey mi o? Biraz olgun ol. Hiç olur mu öyle şey?” dedim. “Söyleyeceksin ulannn” diye gırtlağıma yapıştı. Yerde boğuşmaya başladık. Kıvanç Tatlıtuğluk’u geç bulmuştum, erken kaybetmeye niyetim yoktu. Yerde birbirimize vurarak debeleniyorduk. “Söyle söyle” diye bağırıyordu vurdukça. O sırada gelen bi yumrukla ön dişim kırıldı. Dişim kırılınca Kıvanç daha çok sinirlendi etimi cimcirerek söylemem konusunda ısrar etti. En sonunda el ele tutuşup üç kere “Tatlıtuğ Gücü Tatlıtuğ Gücü! Tatlıtuğ Gücü!” diye bağırdık.

Kırılan dişim yüzünden güçlükle konuşarak “Al işte söyledik abi. Nooldu gördün, bi skim olmadı. Hala halıfleks gibi sımsıkı sert saçlarınla bana bakıyorsun. Olan benim dişime oldu. Ben eve gidiyorum .mına koyiim” diyerek eski bedenimi sokağın ortasında bırakıp eve gittim. Tipim kaymıştı. Aynada uzun uzun kendime baktım. Bedenim değişse de bilincim yine bana aitti ve gün be gün bedenimi kendisine benzetiyordu. Ben eğer kendimi azıcık tanıyorsam, o kırılan sapsarı dişi aylarca yaptırmayacaktım.

DÜNYA'DAN KAÇMA PLANLARI

Üniversite bittikten sonra kısa süre işsiz kalınca hemen "yurt dışına gideceğim" demiştim. İnsanlarla ne yapacağımı konuşurken tek şey çıkıyordu ağzımdan; "Yakında ben zaten yurtdışına gideceğim". Yurt dışı, yurt dışı diyip duruyordum ama yurt dışının tam olarak neresi olduğu ve oraya nasıl gideceğim hakkında en ufak bir bilgim yoktu. Amerika mı, İngiltere mi, Norveç mi, Fransa mı neresiydi gitmek istediğim yer? En ufak bir fikrim yoktu. Yurtdışı olsun yeterdi, her yer olabilirdi. Üniversiteyi bitirmiştim, işsizdim, doğduğumdan beri kız arkadaşım olmamıştı, ne beklentim ne de bir amacım vardı, beni buraya bağlayan hiç kimse, hiçbir şey yoktu. Sanki yeni bir söz bulmuşlar da bunu kendilerinden başka kimse bilmiyormuş gibi "Nereye gidersen git, oraya da kendini götürürsün" diyenlere inat, kendimi yurtdışına götürmeye kesin kararlıydım. Yurt içinde olmamıştım ben. Tut kolumdan götür beni Yozgat'a, Maraş'a, Gümüşhane'ye tırt olduğum iki haftaya kalmaz fark edilirdi, kendimi gizleyebileceğim bir yerlere gitmeliydim. Beceriksizliğimin sorumluluğunu uyum sorununa, iletişimsizliğimin sorumluluğunu kültür farkına yorabileceğim bir yerler olmalıydı. Hem sıla hasreti de beni birkaç yıl oyalardı. "What's the prablım honey?" diye yanıma sokulan yabancı sevgilimi elimle itip "Geldiğim yerdeki insanları özledim tatlım. Şehirlerinizde alt yapı sorunu yok... Eyvallah! Biri hastalansa onu hemen helikopterle hastaneye yolluyorsunuz... Bravo! Sarışınlık sizde, rak müzik sizde, milkşeyk sizde... Korkmayın bunların hiçbirinde gözümüz yok! Ama bişeyi unutmuşsunuz be Cincır! İnsan değilsiniz insan! Geldiğim yerdekiler hepinizden daha insandı. İnsana insan bakardı" diyerek ilişki yürü-tememenin, geçimsizliğimin faturasını yurt dışı insanına çıkarmam gözlerimin önüne geliyordu. Kendine acımanın, kendine üzülmenin en legal oIduğu yerdi yurt dışı. Yani tam bana göre bir yerdi. Yurt Dışı'na kesin gitmeliydim.

Bizim sülalenin erkeklerinin temel özelliği; ailesinin rızkını, parasını pulunu elâleme yedirmeyi çok sevmesidir. Kadınların ise temel görevi bunu engellemeye çalışmaktır. "Biz yemeyelim de el mi yesin?" diye bankada bulunan bütün paralarını bir ay içinde harcayıp şahane bir ay geçiren ve sonra da fakirliğin pençesinde inim inim kıvranan uzaktan akraba olduğumuz bir aile bile vardı. Adam kadının şüphelerini haklı çıkarmış o

fakirliğin içinde bile eline geçen üç kuruşu birilerine yedirmeye çalışırken yakalanmıştı. Az paraya kendine bir dost tuttuğu, haftanın belirli günleri dostunda kaldığı söyleniyordu toprak alasıcanın, boyu devrilesicenin. Aile, parçalanma noktasına gelmişti. Kadın her gün yanma 6 yaşındaki çocuğunu da alıp bize geliyor kendini yerden yere atıyor, ağlıyor, ağlatıyordu. Yerde debelenmekten kafasından çıkmış başörtüsünü düzelterek, getirdiğimiz suyu geğirmeler ve hıçkırıklıklarla içip, yeniden salonun ortasında yere uzanıyordu. Gerçekten acı bir durum yaşanıyordu, hepimizin gözleri ağlaya ağlaya davul gibi olmuştu. Çocuğun da psikolojisi bozulmuştu, annesi arada bir baygınlık geçirdiğinde "Annee- eeeeeeeaaaa" diye bana tokatlar atıp kucağımdan kurtuluyor, baygın annenin yanına koşuyor ellerini bileklerini ovuyordu kadının. Kadın kısa süre sonra kendine gelip çocuğa sarılıyor, bu sefer de ayılan kadına kızıp vurmaya başlıyordu zavallı yavrucak. Ben de işsiz olduğum için bu görüntülere her gün tanık olmak zorunda kalıyordum. Günler haftalar geçmişti ve yurt dışı konusunda hiçbir atılım yapmamıştım. Ama zaman geçtikçe yurt dışının aile içindeki temsilcisi gibi bişey olmuştum. Her olayı her konuyu bir şekilde yurt dışına bağlıyordum. "Yurt dışında böyle bir şey olmaz. Orda devlet dur der buna. İki dakkada polis kapma gelir. 'Sen bu çocuğun pisikoloj isiyle oynuyorsun' der. Çocuğu hemen gözetimine alır. Gider babayı bulur, babayla konuşur. Babayı helikopterle alıp evine getirir. Çocukla ailenin görüşmesine izin vermez, aileye de bir aile terapisti ayarlar. Ev temizse evi pisletir devlet, sonra çıkıp sokakları deterjanla yıkar. Çünkü yurt dışında sokaklar temiz, evler pistir. Belediye baş- kanları eşcinseldir" diye aile içinde ileri geri konuşuyordum.

İşsizlik gerçekten zor zanaattır. Sıkıntıda, dertte ilk göze batan insan, işsizdir. İşsiz kalmanın mağrurluğu ve çevrenin işsiz kalana anlayışı, işsizliğin süresi uzadıkça azalır. Sürekli çok meşgulmüş gibi yapsanız bile, belli bir zaman sonra aslında meşgul olmadığınız fark edilir. Büyük bir ciddiyetle internete giren işsiz, belki bilgisayardan anlamayan aileyi belli bir yere kadar oyalar ama er ya da geç internette mal gibi gezdiğiniz anlaşılır. İşsizin erken kalkmasına gerçekten gerek yoktur ama öğlene kadar uyuyan işsiz göze batar sinirleri üzerine çeker. Bir yere gitmeseniz bile işsiz olarak herkesten önce kalkıp evden uzaklaşmanız gerekir. Az yemeli, sürekli dertli gibi görünmeli, fazla konuşmamalı, fazla televizyon izlememeli, her şeyi en minimumunda yapmalıdır işsiz. Biri geldiğinde odada oturmaya devam etmemelidir, başka bir odaya geçmelidir. Ben de kaç zamandır ev içinde tozlu fare gibi odadan odaya geçerek yaşıyordum.

Yaptığım iş başvurularından haber gelmemişti, gelecek gibi görünmüyordu. Zaten evdeki gürültü patırtı da, odalara giren çıkan da bitmiyordu. Boyu devrilesiceden toprak alasıcadan haftalar geçmesine rağmen haber alınamıyordu. Zavallı kadın da çalıştığı için çocuk gündüzleri bizde kalıyordu. Evde herkesin sinirleri bozuk, herkesin sinirleri gergindi, bir de işsize yer yoktu bu evde. Bu yüzden ben de her sabah kadın bize çocuğu bırakmadan önce takım elbisemi giyip evden ayrılıyordum. Hiç kimsenin takımı benim takım kadar park ve bahçe görmemiştir. Hiçbir kravat, deniz kenarında esen rüzgârda benimki kadar uçuşmamıştır. Sürekli geziyor, yürüyor, havanın kararmasını bekliyor, cep telefonum titredi mi acaba yoksa bana mı öyle geldi diye ikide bir elimi cebime atıyordum. Bütün gün parkta oturup "Yurt dışı bensiz ne yapıyordur acaba?" diye düşünüp düşünüp eve gidiyordum.

Bir gün havanın kararmasını artık daha fazla bekleyemeden eve gittim. İş görüşmesine gittiğimi sanan annemler her zamankinin aksine sormadılar nasıl geçtiğini. Herhalde onlar da benden umudu kesmişlerdi artık. Takımı çıkarıp eşofmanları giymek için odama girdiğimde yatağımın artık olmadığını fark ettim. Yatağımın yerinde kıpkırmızı

yanlarında alev çıkartmaları olan araba şeklindeki bir çocuk yatağı duruyordu. Odanın çeşitli yerlerine "türbo" "racing" "best team" gibi çıkartmalar yapıştırılmıştı ve yatağa yarış bayrağı desenli bir nevresim takımı serilmişti. Eskiden olsa "yupppii- iiiiiii" diye koşar kendimi yatağa atardım ama artık gücüme gidiyordu bu yatak. Anneme "Bu ne rezilliktir böyle, siz benle dalga mı geçiyorsunuz ? Zaten zor durumdayım, piskolojim alt üst durumda. Gideyim mi yani bu evden onu mu istiyorsunuz? Yurt dışına mı gideyim illa ki ? Bunu mu istiyorsunuz" diye çıkıştım. "Oğlum dur. Baban Sercan'a almış o yatağı. Yazık yetimdir o, sevinsin gülsün çocuk biraz. Gündüz Sercan, gece sen uyu noolacak? Yatak yataktır. Kes sesini zaten işsizsin bi de yatak kavgası yapma evde." dedi içerde oynayan Sercan'a duyurmadan. Annem haklıydı bu yaştan sonra "Sercan isteyince alınıyo, ben isteyince neden alınmıyo?" kavgasına girmem babamda anlık öfke patlamalarına yol açabilirdi. Sanki yatak hiç değişmemiş gibi davrandım. Akşam Sercan'ı annesi almaya gelince ben de yeni yatağıma geçtim. Âdetim olduğu üzere yatmadan önce sırt üstü uzanıp pikeyi boynuma kadar çektim kül tablasını göğsüme koyup bi sigara yaktım.

Yarış arabasının içinde garip bir şekilde hüzün- lenmiştim. Acaba yurt dışı diye bir yer yok muydu? Olduğunu gittiklerini söyleyenler vardı ama

belki de yalan söylüyorlardı, yurt içinde bir yerde gizlenip gizlenip gelip bize yurt dışı çok güzel diye anlatıyorlardı, kim bilir? Yurt dışından gelen sarışın turistler belki de bize oyun eden Edirneli, Tekirli ağlı, Keşanlı, yurdumuzun insanlarıydı. Zenciler, Muğlalı; Çinliler, Koreliler, Eskişehirli Tatar vatan- ılaşlanmızdı belki de, kim bilebilir? Kafayı yemek üzereydim. Yurt dışına olan inancımı kaybedip arabalı yatak içinde işsizlik depresyonu geçirmek istemiyordum. Yurt dışı vardı, kesin vardı!

Arkadaşlarım genelde Kanada ve Avustralya'ya gitmekten bahsediyorlardı. Bu iki ülkenin keriz olduğunu, her gelene kapılarını açtığını, isteyene iş, isteyene toprak verdiğini, mükemmel yaşam koşulları sağladığını çok kereler duymuştum. Önce bu iki ülkenin haritadaki birbirlerine olan uzaklıklarını ve sonra da bize olan uzaklıklarım düşündüm. Sonra da birbiriyle bu kadar zıt iki ülke için de rahatlıkla " Bana farkmaz, ikisine de giderim alırlarsa" diyen bizleri düşündüm. Gönüllü olarak sürgüne gitmek istiyorduk. Ya gidip orda kendimizi daha sürgün hissedecek, ülkemizi, burada bıraktığımız insanları olduğundan daha iyi hatırlayacaktık ya da o ülkenin bütün geleneklerini sorgusuz sualsiz benimseyecektik. Ama ne kadar benimsersek benimseyelim, hep kafamızın içinde bir yerde sürekli kıyaslayacaktık iki ülkeyi ve en sonunda yaşlılığın da etkisiyle, kendimizi, geldiğimize pişman hissedecektik. Böylesine bir gönüllü sürgünlük gerçekten delilikti. Ama bu yaşta, arabalı yatak içinde, yurt dışının buradan daha acayip olduğunu düşünmek daha gerçek bir delilikti. Ben mutlaka gidecek ve mutsuz olacaktım. Oğlum da benim gibi bi babası olduğu için mutsuz olacaktı. Belki ilerde, torunum Ceremi Mohammad Sarıkaya mutlu olabilirdi. Belki bi kıza kur yaparken mevzusuzluktan "Dedem, Küçük Asya'dan geldiğinde burada çok büyük zorluklar çekmiş, biliyor musun Klara? You know fucking zorluk!" diyecek, kızı etkilemeye çalışacak, göçmenliğin ekmeğini yemeye çalışacaktı. Ceremi Mohammad için buna değerdi. Buradan tez zamanda gidecektim.

O gün ilk defa geleceğim için yararlı bir iş yapmış ve harekete geçmiştim. Denizcilik İşletmeleri'ne gidip, gemi adamı belgesi almak için evraklarımı götürmüştüm. Bir-iki sınav ve kursun ardından gemilerde çalışabilecektim. Eve doğru yürürken geleceğim hakkında planlar yapıyor, mutlu oluyordum. Alkolik bir denizci olup yurt dışına yurt dışı demez, istediğim kadar ülkeyi gezebilirdim ya da baktım gemi işi zor geliyor, bir limanda -ki büyük bir olasılıkla Amerika'da bir liman olurdu- "Hadi bana eyvallah" der bambaşka bir maceranın içine atarım kendimi diye

düşünüyordum. Eve girdiğimde oldukça neşeliydim, annemi öpüp doğruca odama yöneldim. Arabalı yatakta minik Sercan uyuyordu.

İçeri girer girmez kesif Maltepe kokusu burnumu yaktı. Kapının sesiyle Sercan yatağında kıpırdadı. Yüzünü döndüğünde aklım çıkacak gibi oldu. Sercan'a çok benzeyen onunla neredeyse aynı boylarda minicik bir dedeydi bu arabalı yatakta yatan. Aklım galiba artık gerçekten gidiyordu, odanın kapısında da annem ve Sercan'ı görünce iyiden iyiye korktum. Annem "Şşş dede uyuyor" dedi. Sercan'ın dedesiymiş, Sivas'tan bu sabah Sercan'ı bir müddet için Sivas'a götürmeye gelmiş. Yatağı bir-iki gün için üç kişi dönüşümlü kullanacakmışız, sonra yatak tamamen bana kalacakmış.

Yemek yerken mini dedenin tuvalete girdiğini duydum. Tam bir dedeydi, deliğin tam ortasına işiyor bütün evi inletiyordu. Ardından kesik bir öksürük ve sert bir balgam sesi ve dede tuvaletten çıkmıştı. "Gel Ali Rıza Dayı, gel pilav ye" diye çağırdı annem. Kafasında fötr ile geldi masaya oturdu Ali Rıza Dede. Onun köyden getirdiği bulgurun pilavını, köy ekmeği ve soğanla yiyorduk.. "Sen büyümüşsün Umud", "Evet Ali Rıza Dede, büyüdüm 22 yaşındayım, "Küçükken köye gelmiştin hatırladın mı? İlla ki Ali Rıza Dede bana elma soysun diye tutturmuştun", "Hatırlamadım Dede ama hatırlar gibiyim", "uzamışsın sen çok. Anangilin tarafına çekmişsin belli", "evet dede uzadım. Anamgil genleri evet"... Normal, sıkıcı bir akraba diyaloguydu. Islak ıslak öptü beni minik adam. Sonra hep beraber pilav yedik, herkes köyden bahsediyordu. Yerelden kaçalım derken elimizdeki İstanbul'u da tamamen kaybetmiştik. Evimiz adeta Sivas'tı. Sıkıcı muhabbetten kurtulmak için televizyona yönelmiştim. Kanallar arasında gezinirken televizyonda Pulp Fiction'a denk geldim. Filme dalmışken Ali Rıza Dede birden televizyona bakıp "Aha bizim oralar!" dedi. Dede gidikti belli. Quentin Tarantino filminin Sivas'ta geçtiğini sanıyordu. Ses etmedim. Israrla sürdürdü "Pek gelişmiş Amerika. Ben gittiğimde hep düzlüktü." dedi. "Dede sen Amerika'ya mı gittin?" dedim, dinlemeden ekrana uzun uzun baktı. "Kim bu pehlevan?" diye bana sordu, "John Travolta" dedim, Travolta'ya uzun uzun bakıp iç çekerek kafasını salladı. Bizim oralıların palavracılığını bildiğim için babama baktım. Meğerse Ali Rıza Dede haklıymış. Eskiden Elazığ Harput'tan bi sürü insan Amerika'ya gidermiş. Ali Rıza Dede de gidenler arasındaymış, Amerika'ya gidip bir yıl durmuş beğenmemiş Amerika'yı, geri Sivas'a gelmiş. Babam anlattıkça Ali Rıza Dede dudaklarını büküyor "Mmmhh yaşanmaz oralarda. Suyu su değil" diyip duruyordu. "Amerika'yı

beğenmemek de nedir Allah aşkına?” diye veryansın ettim. Ulan biz burada bir çıkış kapısı ararken bu kibir neydi böyle ? Sonra nasıl olduysa oldu, Amerika muhabbetini kimse uzatmadı. Bir yönetmenin elinde filme dönüşecek bu konuyu, ailemin bu kadar hızlı es geçip yeniden köyden ve boyu devrilesiceden, toprak alasıcasından devam ettirmesi karşısında şaşkınlığımı dizginleyemiyordum.

Akşam “Ben dedemle yatıcam, Sercan sizin aranızda yatsın” diyip dedeyle beraber arabalı yatağa girdim. Bu mini ayaklar mini eller demek Amerika görmüştü. Dedeye gece boyu Amerika hakkında sorular sordum. Şikago’da bir mezbahada çalıştığını öğrendim. Çalışma şartlarının zorluğundan, patronların nefes aldırmadığından bahsetti. “Dede ama kalsaydın belki de Sercan’ın hayatı böyle olmayacaktı, daha mı iyi oldu yani şimdi şu çocuğun hayatı?” dedim. Yarış bayraklı nevresimi kafasına doğru çekerken “Akıllı olana her yer Amerika” dedi ve uyudu.

GÜLEŞENLER

Bari bir müzik açsaydık, odada ses olurdu en azından. Veya sokaktan bir araba geçseydi, komşular uyumasaydı, alt kattan bir televizyon sesi, bir kahkaha, bir konuşma sesi gelseydi... Keşke bütün bunlar olsaydı da şu sinir bozucu sessizlik yok olup gitseydi... Ama hiç biri olmadı...

Salonun ortasında bir saattir üstü çıplak, altı kotlu bi kızla güreşiyordum. Söyleyecek sözlerin hepsini tüketmiştim. ‘Seni Seviyorum’ları, ‘Aslında Hep Sana Aşıktım’ları, ‘Hiç Aklımdan Çıkmadın’ları nasıl da çarçabuk tüketmiştim. Sözleri tekrarlamanın faydası yoktu, ikna etmek mümkün değildi. Müthiş, çelik iradesi asla kırılmazdı biliyordum, bu yüzden susuyordum. Zaten ikimiz de çok sigara içen, spor yapmayan insanlarız. Bu saçma sapan mücadele öyle yormuştu ki bizi, ağzımızı açacak takatimiz kalmamıştı. Bi kelime bile etmeden sadece güreşiyorduk eski çıktığımla. İnsan hiç eski çıktığıyla güreşir mi? Ben güreşirim... Ben mühendisim!

Kimse bana kırılıp darılmasın ama dünyada tek bir bilim vardır, o da matematiktir. Tarih profesörleri, sosyoloji doçentleri, edebiyat doktorası yapanlar, hukuk profesörleri, işletmeciler, kamu yöneticileri, reklamcılar, İletişimciler hiç seslerini çıkarmadan maaşlarını almaya devam etsinler. V4=2’dir. 2, 5 veya 1 değil. Ortaya net sonucu koyuyoruz. Matematikte lafı dolandırmak, ortalığı kalabalığa getirmek, kafaya göre yorumlamak, kurnaza yatmak yoktur. Her şey açık, net ve kesindir. Bazen sonuçlarda ± 1 ’lik hata payı olur, o da adı üstünde “hata’dır. Gtünüze giydiğiniz kottan, bindiğiniz arabaya, elinize aldığınız DVD’den, İçtiğiniz biraya, sürdüğünüz kozmetiğe kadar her yerde bizim parmağımız var. Kimse mühendisleri, mimarları ve tabii ki doktorları sakın kızdırmasın. Evinde iki gün kombi yanmasın o zaman görürüm ben o İlber Ortaylıyı. Bakalım o zaman böyle kurulup “Osmanlı’da şöyledir, Hanedan’da böyledir” diye rahat rahat konuşabilecek mi? Ohhh kombinin verdiği rahatlık duygusuyla konuş babam konuş. İyi valla! Umarım bi gün “İlber Ortaylı mı, yoksa kombi mi ?” diye bi soruyla karşı karşıya kalmayız insanlık olarak. Zekeriya Beyaz da profesör, Ayn- ştayn da profesör! Kimse sakın mühendislerle, sayısalcılarla dalga geçmeye çalışmasın... Biz her şeyin farkındayız, sadece ses çıkarmıyoruz!

Sevgili okurlar, siz bunları okurken, güreş bütün heyecanıyla devam ediyordu. Ve sessizlik kör bir bıçak gibi kanatıyordu geceyi. Kündeye getirememiştim, kündeye getirilmemişti. Ve ter içindeydik ve yorgunduk ve dizimi sehpaya çarpmıştım. Yine de inadına güreşiyordum, yıkılmayacağını bile bile, şuursuzca güreşiyordum. Baktım olacak gibi değil, işi kurnazlığa vurdum. Demin belirgin bir şekilde sehpaya vurduğum dizimi sıkı sıkı tutarak yere kapaklandım. Planım basitti. Onun vicdanıyla oynayıp, yardım etmeye geldiği anda, en savunmasız anında üstüne atlayacaktım. Avımı üzerime çekmek için sanki emar'ım çekilmesi ge- rekiyormuşcasına yerde kıvrandım. Gitti kanepeye oturdu, biraz soluklandı, sonra üstümden atlayarak mutfağa su içmeye gitti. Eski sevgilimin gözünde sıfırı tüketmiştim. Beni ömrü boyunca yerde numara yaparken hatırlayacaktı. Yapacak bişey yoktu üstünden atlayıp gidilen bi adamdım gözünde.

"Kadınlar 'hayır' derken aslında 'evet' derler" demiştin diye mutfağa doğru bağırdım. Bitmiş damacanadan su doldurduğu için damacananın kohlamasından dediklerimi duymadı, tekrar ettim. "Ben öyle bişey demedim" diye bağırdı, "Dedin yağğğğ, dedinn yağğ" diyerek olduğum yerde- tepinip durdum. Hiç bişey demeden geldi, yüzüme bile bakmıyordu, kanepeye oturdu, "yaa noolur artık şunu bi netleştirelim. Net olsun artık, valla kafamız karışıyor zor durumda kalıyoruz, sonra sizi de zor durumda bırakıyoruz. Siz kadınlar 'hayır' derken aslında 'evet' mi diyorsunuz? Kesin bişey söyle bana, ben de ona göre işime gücüme bakayım" dedim. Cevap vermeye bile tenezzül etmedi. Yerde tırtıl gibi sürünerek sağ bacağına sevimli bir koala gibi sarıldım, ısrar ettim. Bacağını silkeleyerek düşürdü beni. Tüm haykırmalarıma, itirazlarıma rağmen üstünü giyindi. Sütyeninin kopçasını takarken kendimden geçip öyle çok "Oh yoooooooooooooooooooooooo!" diye bağırmışım ki içerde uyuyan ve beraber geldiği arkadaşı uyanıp yanımıza geldi. Kızla bugün tanışmıştık ve sabah yazdıklarının gerçek olup olmadığını sorduğu yazarı şimdi karşısında donla görüyordu. Ben de sanki konuya çok hâkimmişim gibi "Kim bilir, belki hepsi gerçektir, belki de hepsi uydurmaçtır. Kim bilir? Hahaha!" diye yanıtlamıştım kendisini. Güzel ama etine dolgun bir kızdı. Her etine dolgun kız gibi, daha güzelce kızı benden kaçıracaktı, bundan emindim. "Ah etine dol, ah etine dol! Ne zaman uslanacaksın? Bırak elinden şu dürüm parçasını da söyle bana. Ne zaman 'Sinem gidelim', 'Tuğçe iyi değilsin', 'Yeliz ben eve gidiyorum, geliyor musun?', 'Elif seni bu durumda bırakamam' demekten sıkılacaksın. Uslan be etinedol! Uslan!" diye bir şiiri

mırıldanırken ben, arkadaşı fazlaca aldığı karbonhidratın hakkım verdi ve eski çıktığıma seslendi. “Hemen gidiyoruz bu evden”. Gece üçte, iki kadın, vurup kapıyı gittiler. Bi müzik açtım, bi araba geçti, komşu uyandı, televizyonu açtı.

“Bizim sınıf çok çalışkandı ama çok da piçti” diyen yalancılara inanmayın siz. Lisede en sıkıcı insanların bulunduğu sınıflardaydık. Adı üstünde; fenciydik, sayısalcıydık. Hababam sınıfında înek Şaban ve arkadaşlarının bilgi yarışmasından yarı zorla, yarı güzellikle vaz geçirdikleri pısırık Fen Bölümü öğrencileriydik işte biz. Şimdi nasıl çıkıp ortaya “bizim sınıf tam hababamdı” diyelim size? Biz varken Hababam yoktu, biz yokken Hababam vardı. Bu kadar net her şey. Herkes gezerken test çözdük, her zaman en uysal, en akıllı, en mantıklı olduk. Biz yaşlardaki denyo akrabalarımıza hep örnek gösterildik. Ve sonuçta, vardığımız nokta bu! Sosyalci okurlarımız ne dediğimi daha iyi anlamak istiyorsa, çevresindeki bir mühendislik öğrencisine, bir tıp öğrencisine, bir doktora, mühendise baksın. İşte sonuç, o. “Abi sana ne olmuş, şendeki imkânlar bende olsa... Sen de ağlıyorsan, ben napayım?” diye bi an aklından geçiren kıskanç okurlarımıza sesleniyorum. Matematiğin, o adına netlik dediği laneti bi kere üzerime bulaştı ki imkânlarım imkânsız, faydalarım faydasız sevgili kardeşim. Bildiğin gibi değil. Biz de zor durumdayız inan. Şu dünyada bi tek bana inan! Tutun şu uzattığım dala, kurtulacağız. Yaşayacaksın!

Ne zaman hayata karşı umudumu kesip, kendime kıymaya çalışsam hemen teybe Bulutsuzluk Özlemi’nin “Yaşamaya Mecbursun” kasedini koyup hayata dönerim ben. Her seferinde “Doğru diyo lan yaşamalıyım” diyerek vazgeçerim bu deliliğimden. Böyle böyle kasedin çıktığı 1996 yılından beri hayvan gibi yaşıyorum. Sen de yaşa! Pişman olmayacaksın. Tıs tıs diye nefes almak çok güzel. Yumruğunu sıkıp “Hmm demek kalbim bu kadarmış” demek çok güzel.

Müzik iyi gelmişti, pencereden baktım, yılın belki de son yağmuru yağıyordu. Kızlar gitmişti. Sabah, geldikleri şehre döneceklerdi, tren biletleri vardı. Üstümü giyip yağmurda koşarak taksi aradım. Taksiye bindim “Haydarpaşa” dedim, taksici şaşırdı, bu saatte tren olmayacağını söyledi, cevap vermedim. Sakalımdan su damlıyordu, îzin istemeden bi sigara yaktım. Gara niye gittiğimi bilmiyordum, kızları bulsam ne diyecektim, bilmiyordum. Sadece gara gidiyordum, taksi köprüden

geçerken yağmur altındaki İstanbul'a baktım. Radyo'da "Road to Hell" çalıyordu.

Mühendis iyidir abi. Dağa koy çalışır, şantiyeye ver çalışır, en uzak fabrikaya, Azerbaycan'daki petrol rafinerisine, Kazakistan'daki bi tersaneye gönder çalışır, bindir gemiye dünyayı gezsin, ses çıkarmaz, işten kaçmaz. Mühendis nettir. Verilenlere bakar, istenilenlere en kısa, kolay ve ucuz şekilde ulaşmaya çalışır. Problem çözmek için vardır. İşe yarar. Ama şunu da söyleyeyim, dünya dev bir makine fakültesine dönerse, kaçma kapsülüne biner kaçarım dünyadan. Mühendis sıkıcıdır. Mühendis eğlencesizdir, ilginç değildir, hikâyesiz büyümüş hikâyesiz bırakılmıştır. İnsanların en hastası olduğu şeyden, hikâyeden yoksundur. Hikâyenin bi parçası olmayanlar, hikâye anlatır. Paso geyik basar mühendisler, geyiği çok pistir. Kapılan kurtulamaz. Garip bir çekiciliği vardır ama bir o kadar da tehlikelidir.

Taksilere ayrılmış bölüm, gece olduğu için kapalıydı, gara giremedi taksi. Arabadan atlayıp, yağmurda garın ıssız ışıklandırmasız yolunda koştum. Bütün büfeler kapalıydı. Koca garda bir tek içerdeki bekleme salonu ile bilet gişesinin olduğu bölümün ışığı yanıyordu. Aceleyle bekleme salonuna girdim. İçerde uyuyan bi sürü insan vardı. Uyuyan insanların arasından kızları seçmeye çalıştım, yoklardı. Bilet gişesinin olduğu kışıma geçtim. Orda da yoklardı. İnsanlar suratıma dik dik bakıyordu. Aralarında gerçekten belalı tipler vardı. Kimseyle ilgilenmiyordum. İki saate yakın bekledim. Telefonlarını kapatmışlardı. Kızları bulmalıydım ama niye ?

Eğer hikâyeyi anlatan kişi de hikâyeye inanıyorsa, tehlike başlamış demektir. Hikâyeye inanan, anlatılanların coşkusundan ne aldığını ne verdiğini bilemez, kendinde değildir. Açıkça söyleyeyim, kızlar Haydarpaşa'dan değil de Esenler otogarından evlerine dönseydi, sksen peşlerinden gitmezdim. Haydarpaşa, gotik mimariye sahip güzel bir mekân, tren zaten kafadan olayı şiirselleştiriyor, yağmur, boğaz köprüsü ve peşine düştüğünüz biri güzel, diğeri de bi arkadaşa yapılabilecek iki kız. Kim olsa gitmez ? Söyleyin. Kızları bulamaması ve yenilmiş, bitmiş bi şekilde eve dönmesi bile şanlıydı dostlarım. Hikayenin parçası olmuştum. "Tıpkı klip gibi oldu laaaannn" diye içimden geçirdim... Bunları düşününce kendimi iyi hissettim ama mühendislik açısından baktığımda elimde bi s.k yoktu. Zaten taksici de Road to Hell çıkar çıkmaz geçmişti kanalı.

PARİS YANIYOR

Marki Gustave de Menezes biricik eşi Markiz Anette de Menezes öldüğünden beri avdan başka bir şey düşünmüyordu. Kimbilir, belki de sevgili hayat arkadaşını unutmak için kendince geliştirdiği bir metottu bu Marki'nin. Her sabah hava aydınlanmadan uyanır, yalnızca mısır ekmeğinden bir parça yer ve bir havanda ezdiği civanperçemi otu, güveyotu ve bi tutam keraviyenin üstüne sıcak su dökerek elde ettiği bir şurubu içerdi. Bizler yani Marki Gustave de Menezes'in tebaası ise sevgili Markimize karşı korkuyla karışık bir saygı duyardık. Marki her sabah ava giderken biz tarlalarda çalışan köylüleri selamlar, avın bereketli geçmesi için dua etmemizi salık verirdi. Bunun dışında ise ne avdan dönerken, ne de başka zaman bizimle muhattap olurdu. Biz, Marki'nin kadim uşağı Joseph Poincot'a sıkıntılarımızı anlatırdık. Hoş, kendisi de pek biz zavallı köylülerle ilgilenmez, ilgilenmediği gibi derdini anlatana 40, anlatmayana ise 60 sopa vururdu. Poincot'un mezaliminden sıkılan halk ise kulaktan kulağa yayılan ve herkesi yüreklendiren Paris'teki hareketlilikten söz etmeye başlamıştı.

Marki av partilerinden fırsat bulduğu sürece evinde seçkin konuklarına davetler verir, onlarla dönemin siyasi olayları, edebiyatı üzerine derin sohbetler yapardı. Tabii ki her davetin ana konusu Marki'nin av maceraları olurdu. Marki, av boyunca başından geçen kimi ilginç kimi ise sıradan olayları konuklarına hiç sıkılmadan en ince ayrıntısına kadar anlatırdı. O gece de Marki'nin davetlileri oldukça seçkin kişilerden oluşuyordu. Baron Gontran de Rennedon ve güzeller güzeli eşi Barones Julliet de Rennedon, Dük Boris de Coutlies, Kont Franço- is Courtin hepsi sofrada hazır bulunmuştu. Marki yine bir av macerasını anlatırken Kont özür diler gibi söze karıştı. “Sevgili Markim bu Paris'te yaşanan olaylar hakkında ne düşünüyorsunuz? Acaba şu özgürlük kelimesini ağzına sakız etmiş ihtilalciler bizim derebeylik düzenimizi yıkacak mı? Biliyorsunuz derebeylik düzeni yıkılırsa çok fena. De- rebeyliksiz bir hayat düşünmek bile istemiyorum. Bu arada bi kelimeyi çok söyleyince harbiden de anlamını kaybediyormuş. Derebeylik ne .mına koyiim” diyerek güldü. Sofradaki herkesi bir kahkaha aldı, hepsi ardı ardına “derebeylik” diyerek güldü.

Oldukça suratsız bir adam olan Marki bile bu duruma güldü ve içinden iki üç defa “derebeylik” diyerek, “harbiden lan” diye düşündü. Ardı sıra kendini toparlayıp “bırakalım efendim üç beş çapulcunun isyanını. Sözünü bile etmeye değmez, ben asıl size geçen haftaki çulluk avımı anlatayım.” diye konuyu değiştirdi ve başladı avı anlatmaya. Bütün gece susan Dük ise “ ya o değil de” diye Marki’nin çulluk avı macerasını umarsız bir biçimde böldü ve “peruk kaldırılacakmış diyorlar sevgili Markim, bi tek Erol Evgine serbest bırakılacakmış.” dedi. “İlk başta biz Fransızlar takardık, sonra bütün Avrupa bizden gördü takmaya başladı. Almanya, Avusturya, İngiltere hep peruk takıyor. Yani kaldırılsın tabi bi esprisi kalmadı peruğun ama yine de alışmıştık be abi.” diye de ekledi. Dük’ün bu gereksiz konuşmasına Marki oldukça sinirlendi ve konukların huzurunda Dük’ü bu lakayt tutumundan dolayı bir çocuğu azarlar gibi azarladı, sık sık böyle gereksiz konuştuğundan dem vurarak bir daha davetlerine çağırılmayacağını kendisine deklare etti. Sofra bir anda sus pus oldu. Marki oldukça sinirlenmişti bağırıp çağırıyor “bana bir çulluk avını anlattırmadın rezil adam. Bir şey diyeceksen benim sözüm bitsin ondan sora de” diyerek esip gürlüyordu. Diğer insanların yüzlerinden bir şeylerin ters gittiğini anlıyordu fakat kendini durduramıyordu Dük’ün ne- adamlığını bırakmıştı ne de düklüğünü. Bunun üzerine Dük de dahil olmak üzere bütün konuklar konağı terk etti. Herkes gidince Marki sorar gözlerle kadim uşağı Joseph Poincot’a bakıp“ aa gördün mü şu terbiyesizlerin hareketini, ne bu şimdi, çekip gitmeler filan” dedi. Poincot da usulca Marki’nin yanına yaklaşıp, “efendim naaptınız siz. Düktü o azarladığınız. Sizden daha üst kademede bir asil yani, yılların Marki’sisiniz hala öğrenemediniz şu rütbeleri. Dük, marki, kont, vikont, baron diye gider sıralama. Ben size koldaki rütbeleri sallamayın, omuzdakilere selam çakın demiştim halbusi. Keriz gibi yıllardır Barona saygı duyup Dük’ü iplemiyorsunuz ses çıkarmıyordum ama bu yaptığınız gerçekten çok fena oldu. Hepimizi mahvedebilir bu çıkışınız” dedi. Marki bozuntuya vermeden “atımı hazırla Poincot” diye bağırdı. Atı aldığı gibi dolu dizgin süren Marki “hemen kaçızlayayım aksi takdirde dük beni hayatta yaşatmaz” diye düşünerek dehledi atını. Hatta bi ara Paris’e gidip isyancılara katılmayı bile düşündü ama en doğru fikrin gidip Dükten özür dilemek olduğuna karar verdi. Ve atını Dük’ün şatosuna doğru sürdü. Kapıyı Dük un beslemesi açtı, Marki, dük ve düşesin evde olup olmadığını sordu, “abi onlar yazlığa gitti” dedi besleme. Dük’ün içerden gelen öksürük sesiyle kafasını içeri uzatan Marki, perdenin altından çıkmış dükün

ayaklarını görünce Dük'ün ondan saklandığını anladı. îçeri girip perdeyi araladı, Dük Markiyle yüz-

yüze gelince “ameliyatlı yerime vurma” diye bağırarak kendini yere attı. Ne olduğunu anlamayan Marki hali hazırda yerde yuvarlanan Dük un ayaklarına sarıldı, “ne vurması efendimiz ben davranışımdan dolayı özür dilemek için geldim” diye haykırdı. İki asil halının üzerinde bağıra çağıra yuvarlanıyor düşes ise olan biteni şaşkınlıkla izliyordu.

Bu olaydan sonra dük, Markiyi affetmiş her şey normale dönmüştü. Marki yine av partileri düzenliyor, yine konağında geniş katılımlı davetler veriyordu. Her şey eskisi gibiydi. Sadece eskisi gibi olmayan bir tek şey vardı. O da düşes Celeste de Coutlies'in Markiye bakışlarıydı. Genç kadın zaten hoş bir adam olarak tanımladığı bu adama karşı konulmaz hisler beslemeye başlamıştı. Onu her düşündüğünde Dolgun, kalın dudaklarını ateş basıyordu adeta. Birkaç defa hizmetçisi ile mektuplar yollamıştı Markiye ama hiçbir cevap alamamıştı. Marki onu görmezden geldikçe çıldırıyor, çıldırıyor, çıldırıyordu. Genç kadın reddedilmenin hırçınlığı ve yasak bir aşkı yaşamanın tehlikesiyle Markiye bağlandıkça bağlanıyordu.

Bir gün Marki odasında çalışırken... Ya da çalışıyor demiyelim de kendisine yeni imza bulmak için bir dosya kağıdına sürekli imza atarken kapı çaldı. Kapıdaki düşesten başkası değildi. Genç kadın gizlice geldiğini söyledi. Marki Düşes'in titreyen dudaklarına yaklaştı ve “düşesim senin şu dudaklara bi ara Alman hastanesinde bi baktıralım sürekli titriyor” dedi. Bunun üzerine düşes “oh Marki de Menezes nasıl aşkıma bu kadar duyarsız olabilirsiniz, sizden biraz karşılık bekliyorum nasıl anlamazsınız” diye sitem etti. Bunun üzerine “inanın ki madam aşka karşı kapılarımı böyle sıkı sıkıya kapamamla ne sizin ne de yıllar önce kaybettiğim eşimin aziz hatırasının hiçbir alakası yok. Tek korkum birlikte yapacağımız uzun kır yürüyüşleri. Biliyorsunuz Fransız edebiyatında iki kişi aşık olmaya görsün hemen başlıyorlar hayvanlar gibi kırda bayırda yürümeye. Yaş oldu elli küsür yürütmeyin düşesim beni açık arazide bu yaştan sonra varın gidin yolunuza.” dedi Marki Gustave de Menezes.

BİZ

Kadınları anlayan yazar olmak istiyorum lan artık. Bıktım artık hayvan gibi adamları anlatmaktan. Ne pis kitle yapmışım arkadaş hissetmeden yıllar yılı. Güldük eğlendik ama artık yeter. Adam içinde kaldım Kuran çarpsın. Sayenizde her gün biraz daha eksildim hayattan. Okur kitlesi! Bak sana sesleniyorum! Oğlum bizi bu kadar adam hiçbir yere almazlar lan! Dağılalım arkadaşlar! "Vaaayy g.tü kalkmış bunun" dediğinizi duyar gibiyim. Şimdi ben ne söylersem söyleyeyim inanmayacaksınız. Arkadaşım ben çaktırmadan, hissettirmeden rotayı kadına çevirmesini de bilirdim. İki kedi atardım şu yazının içine, biraz pişmanlıklarımızdan gurur duymaktan dem vururdum, keşke vakit olsa da yağmurda çıplak ayaklarla dans etsek diye öneride bulunurdum şu kitle var ya yemin ediyorum Melis içinde kalırdı. Siz de ekmek yerdiniz şu işten, ben de...

"E iyi abi yap sen öyle. Biz bilmiyomuş gibi yaparız" dediğinizi duyar gibiyim sevgili kurnaz, bütün dünyayı aptal, bi tek kendisini zeki sanan kitlem. Oğlum Melis kediye, yağmurda çıplak ayağa, pişmanlıkların gururuna bir gelir, iki gelir. Arkadaşım sen bile kıllı milli bir erkek olarak bir bara, bir kafeye gittiğinde "oo hacı burası sap dolmuş, aman hacı kızlı ortama kaçalım" diye düşünmüyor musun? Melis de öyle düşünüyor. Kaçırırsınız oğlum siz. O yüzden kusura bakmayın yolun sonuna geldik. Biliyorum hepiniz şimdiye kadar "abi ben bi gireyim ortama hepinizi aldırıcam" diyen hemcinsleriniz tarafından hep kandırıldınız, hep aldatıldınız. Ama bana güvenin, size hiç yalan söylemediğimi biliyorsunuz. Birer ikişer aldırıcam sizi, "geç abi geç arkadaş bizden" diye diye sokucam sizi içeri. Bakın şu son veda yazısını yazarken bile sizin hisle- rinizi, temennilerinizi anlamadan edemiyorum. Siz de beni anlayın biraz. Hepinizi top sakallarınızdan, dar kotlarınızdan öpüyorum. Hoşçakalın.

Artık emelime ulaşmıştım, kadınları anlayan bir yazar olarak huzur içindeydim. Biraz daha mizah öğesi barındıran yazılarımı dergiye, daha vurucu, buruk yazılarımı ise bir gazetenin Pazar ekine yazıyordum. Konusu; orta yaş bunalımı geçiren, aldatılmış ama yine de ayakta kalabilmiş bir kadının aşk hayatı olan romanım çok satanlar listesinde aylardır birinci sıradaydı. Bir yazar olarak bırakın kadife ceket giymeyi, kendimi komple kadifeyle kaplatmıştım. Kadifenin piçi olmuştum resmen. Gülüşüm de değişmişti. Eskiden "tısısısısı" diye gülerken, şimdi "ahahahahaha" diye

patlatıyordum kahkahayı. Etrafımda bu kadar kadın varken sülün gibi kızlarla hep oturduğumu sanmayın. Gerektiğinde sülüne de koşuyordum ama geçkin, yaşlı entelektüel kadınlarla da vakit geçirmesini biliyordum. İnanın, gördüğüm kadeh tutan, ince sigara tutan, kalın, kavisli, ojeli yaşlı kadın tırnağının sayısını bile bilmiyordum. “Bu gün ne kadar alımlısınız böyle, eşinizi kıskanmamak elde değil doğrusu” diye yalandan kompliman yapıp “ahahahahaha ilahi Umutçuğum ömürsün” diye karşılık alarak muhatap olduğum yaşlı kadın sayısı ise tahıl ambarı Konya’ya sığmayacak boyutlardaydı. Kadınları anlayan yazar olmanın da bu gibi zorlukları vardı işte...

Yayınevinden Biket Hanım’ın Londra’dan gelen arkadaşı Zerrin adına düzenlenen rakı gecesine bir davet almıştım. Hem yayıneviyle ilişkilerimi sağlamlaştırayım hem de sosyal çehreme, çehre katayım diye iştirak etmiştim o yemeğe. Sıcak bir Beyoğlu akşamında sokaktaki bir masada, karafa- kiden doldurduğumuz rakıları yuvarlıyorduk. Biket Hanım, Zerrinle temeli çok eskiye taaa İzmir’e dayanan sıkıcı dostluklarını çok ilginç bişeymiş gibi bana anlatıyor, ben arada Zerrin’in güzel kızına bakıp arada bir de Biket Hanım’ı sıcak bir gülümseme eşliğinde kaşlarımı havaya kaldırarak şaşırmış gibi onaylıyordum. Biket anlattıkça resmen etlerim sökülüyordu ama sabaha kadar anlatsa sabaha kadar dinlerim gibi davranıyordum. Çünkü Biket biliyordu ki iyi bir dosttan daha çok iyi bir dinleyiciydim ben. Ama içimden “hay Zerrine bir, sana iki” dediğimi bilmiyordu. Keyifli sohbetimiz kahkahalar, hoş anılar eşliğinde ilerliyordu ki birden sokağın başından bana bakan birini gördüm. “Nen var kuzum, bembeyaz oldunuz” diye sorup, arkasına baktı Zerrin. Hayal görmüştüm sanırım. Bir on dakika geçti geçmedi yine aynı suratı, yanında başka tanıdık suratla konuşurken gördüm. Biket “Umut iyi misin, ter içindesin” dedi. Aflarını isteyerek lavaboya gittim. Elimi yüzümü yıkayarak aynaya baktım. Saçmalıyordum galiba, saçımı geriye tarayıp, lavabodan çıktım. Çıktığım anda bi kol beni yakalayıp, duvara yapıştırdı. “Abi meraba” dedi, Yurt-Kur battaniyesinin kokusunu taa ciğerlerimde hissettim. Bir öksürük tuttu. “Abi nooldu? Abi söz vermiştin. Unuttun mu bizi” diye gittikçe sertleşen hareketlerle, sarsarak sordu bana karşımdaki. “Hatırlayamadım pardon” dedim. “Abi adamı deli etme. Ben kitledenim. Yıllardır takip ediyoruz seni, ilk başlarda seviniyorduk başarılarına ama senden ses çıkmayınca, arkadaşlar sinirlenmeye başladı. Arkadaşları tutmaya zorlanıyoruz. Dışarıda öfkeli bir grup seni bekliyor. Bir 20 kişi kadarlar. Senden bir cevap

bekliyoruz abi” dedi. “Arkadaşlara söyle onları unutmadım. Sözlerimi her zaman tutarım. Şimdi müsaadenizle” diyerek yanlarından ayrıldım. Biket Hanımların yanma oturdum kendime bir rakı koydum. “Ulan söz verdiysek verdik, g.t vermedik ya. Hem nasıl 20 kişilik öfkeli grubu masaya çağırayım, bu Ercan, bu Caner, bu Osman, diye nasıl tanıştırayım Zerrin’in güzel kızıyla? İnsan biraz halden anlar. Adama kim bunlar diye sorarlar. Kitleyse kitle! Canımı mı alacaklar? Bu ülkenin jandarması var polisi var” diye düşündüm. Sohbetime eskiye göre biraz tutuk olmak kaydıyla devam ettim. Bir ikisinin varlığı bile bütün dengemi bozmuştu, bütün bir kitleyi bu yürek kaldırmazdı. “Kalın tırnağı düşün, karşı konulmaz ayakkabı sevgisini düşün, kadınları düşün... hmmmmmm dünyanın tüm topuklu ayakkabıları, hmmm tüm çantaları... kadınlarrrr” diye kendi kendimi telkin ederek kadınlara konsantre oldum.Tam o esnada öfkeli kalabalık bir on metre ötemizde toplanarak tartışmaya başladı. Birazdan saldıracaklardı ve nasıl saldıracaklarını düşünüyorlardı sanırım. Güçlü durmalıydım. İlgilenmedim. Zerrin’in kızına “yılın bu mevsimi Bodrum’un harika olduğunu duymuştum” dedim. Tam beni cevaplayacakken ardından gelen, ıslık sesi ve “Hop Tatüüüüüüüü! Tatüüü alooooo!” böğürtüsüyle irkildi zavallı kız.

İlgilenmedik. “Gümüşlük’te yediğim kabak çiçeği dolmasının tadını hala unutamam” dedim. Ses yine “Tatü. Naber lan artist?” diye haykırdı. Zerrin’in kızı “Umut Bey sanırım size sesleniyorlar” dedi. “Ne alakası var canım. Benim tatülük müessesiyle ne alakam var” dedim. Zerrin de biraz bozularak “Evet Umut Bey sanırım size sesleniyorlar” dedi. Panik halinde Biket’e döndüm “ Birine benzettiler sanırım. Ben Tatü değilim, Umut’um. Kadınları anlayan yazar Umut” diye onaylamasını bekleyerek, soran gözlerle baktım. “Bi baksanız iyi olur” diyerek ince bir sigara yaktı. Hepimiz gergindik. Yanlarına gideyim de susturayım şunları diyecekken. Masamıza geldiler. Kısa boylu olanı “Tatü Abi Pepe’nin selamı var. 20 milyon borcun varmış onu istiyor” dedi. Adamlara göz kırparak “kardeşim tatü ne pepe kim? Ne diyorsunuz birine benzettiniz sanırım” dedim, “abi sen Tatü Umut değil misin? İyice şamşırdın haaa” diye güldü.

Saldırı başarıya uğramıştı. 20 milyonu alıp gittiler. Masayı da gerim gerim etmişlerdi giderken. Herkes susuyordu. “Londra, aşksız bir ömür, özlen- mişlik, zırt, pırt” diye bişeyler geveledim, gerginliği alamadım.

Gitmemişlerdi. Arkadan bana el hareketi filan yapıp çağırdılar. Gitmek zorunda olduğumu söyleyip masadan kalktım. Yanlarına gittim. Yirmi kişilik öfkesi geçmiş kalabalıkla bir sokağa girdik. İşte karşımda duruyor,

çerçevesiz gözlükleri, numaralı tişörtleri, dar kotları, top sakallarıyla bana bakıyorlardı. Onların öfkesi geçmişti ama sıra bendeydi. “Siz var ya tam malsınız oğlum” diye gürledim. Ne diyecekler, hiçbişey demediler. “Çağıracacağım vardı. Hepiniz tek tek aklımdaydınız. Hatta masadaki kız bi kaçınızı çok beğendiği yönünde hareketler yaptı ama çağırmam bundan sonra sizi. Siz yediği kaba pisleyen insanlarsınız. Aklınız sıra beni rezil ettiniz. Oğlum ben yine bi şekilde kurtarırım kendimi. Kurtarmasam da emeceğimi emmişim âlemde. Siz düşünün gerisini. Siz var ya hiçbişeye layık değilsiniz” diye gürledim. Sessizce önüne baktı mini kitle. Bir kaçı “ söz vermiştin, çağıracaktın” diye bişeyler geveledi. Bir müddet susuştuk. Eve doğru yürüdüm. Bir baktım arkamdan geliyor kitle. Bakınca duruyorlar filan. Yine yürüdüm yine geliyorlar. “Oğlum sktrip gitsenize, hade dağılın hadeee naşşşşşşş naşşş” dedim. Gözyaşlarıyla “Sa- nane be senin yolun mu? Belediyenin yolu. Sen ne karışıyon? Bizim de aynı istikamette başka bi işimiz olamaz mı? Belki bizim de evimiz o yönde! Olamaz mı yani!!!!” diye haykırdı mini kitle. Bakıştık. Aralarından biri “ abi etme eyleme bu saatte sokakta biz ne yaparız. Yıllardır deli skmiş gibi toplu halde geziyoruz. Ortada kaldık. Ne yapacağımızı bilmiyoruz. Etme eyleme bu yol sevgi yolu, bu yol kardeşlik birlik yolu.” dedi. “İyi .mına koyiim gelin bende kalın” dedim. 21 erkek eve girdik, 21 alt eşortman ile... Dev bir kazanda menemen yaptım mini kitleye. Menemenler yendi, yer yatakları yapıldı.

Uyku tutmadı. “Lan mini kitle! Uyudunuz mu lan! Mini kitle! Uyudunuz mu?” diye fısıldadım yattığım yerden. “Yok abi. Bizi de uyku tutmadı” dediler. “Yarın gidin kitlenin tümüne haber verin. Umut geri döndü. Hepinizi çok özlemiş diyin” dedim gözlerim dolarak. Herkesi bir sevinç aldı gitti. Kahkahalar, sevinç nidaları arasında son sözümü kimse duymadı. “Tatü he mi ? Vay be!”

HİSSİZ

Okulda hiç kimseyle doğru düzgün iletişimleri olmayan, okul dışında da tanıdıkları pek olmayan, gelgelelim dersleri de iyi olmayan, ne yaptıklarını anlayamadığınız arkadaşlar vardır. Fısır fısır bişeyler konuşurlar kendi aralarında. Kırk yılda bir, sınav zamanı yanınıza yaklaşıp, ya notları isterler, ya da sınavda hangi konulardan sorumlu olduğunuzu sorarlar. Arada bir bu performansla nasıl edindiklerini anlayamadığınız, başka fakülteden, tip olarak onlara benzeyen başka bir çocukla yemekhanede yemek yiyip konuşurken görürsünüz. Ama sadece görürsünüz. Zira, yapı olarak insanda herhangi bir his bırakmaz bunlar. Mezun olunca hemen unutulan, bir iki yıl sonra isimleri bile hatırlanmayan, topluca gidilen yemeklere, içmelere çağrılmayan, eğer çok düşünürseniz “herhalde memleketlerine yerleşmişlerdir” diye cevaplayabileceğiniz etkisiz elemanlardır bu ikisi. Ders dışında sadece yazın, finaller bittikten bi kaç hafta sonra panoda notlara bakarken, ya da öğrenci işlerinden belge çıkarırken yan yana gelirsiniz bunlarla ve orada biter yan yana durma, belki biraz konuşma maceranız. Eğer notlara baktıktan ya da belge çıkardıktan sonra aynı anda fakülteden çıktıysanız, sıcağın ortasında, bomboş kampüste okulun ana kapısına kadar zorla sadece dersler ve hocalar üzerine muhabbet edip yürümiişlüğünüz, çıkar çıkmaz da ya başka istikamete gitmişliğiniz, ya da aynı otobüsün içinde onlardan uzaklaşmak için arka kapıya doğru ilerlemişliğiniz olabilir. Kendilerine karşı hiç bir duygu beslemediğiniz, objektif gözle bakarsak “mal” diye adlandırabileceğimiz sıkıcı, eğlencesiz, insana hiç bi ilginç şey vaat etmeyen kişilerdir bunlar. İşte biz fakültenin o iki malıydık galiba...

Bütün bunlar yetmezmiş gibi, bir de eve çıkmıştık. Onun yani Yasinin dayısının bürosunda kullanmadığı bir küçük buzdolabı varmış o gelecekti, hiçbir zaman gelmedi. Annemler koltuk verdi, Yasin’in de bi büyük masası, bi sehpası ve iki halısı vardı. İkinci el bir televizyon aldık, bozuldu, tamir ettirmedik. “Yavaş yavaş alırız iyi eşyaları” dedik, ilk taşınmadan sonra eve bi tane eşya girmedi. Çok sigara, çok bira içildi, çok gazete serilip üzerinde çok menemen yenildi, eve hiç kız girmedi. Bir sömestri böylece bitirdik. Final haftası Yasin’in samimi olduğu Altan diye bir çocukla finallere hazırlandık. Bir hafta bizde kaldı. Bi kızdan notlar istedik, yanlış yerlere çalışmışız, hepimiz kaldık. Sonraları Altan bize sürekli gelmeye başladı.

Bizden sıkılıyordu beğenmiyordu bizi ama geliyordu. Herhalde gidecek daha iyi bir yeri yoktu. Bizden daha sosyaldi, okulda başkaları olunca pek konuşmazdı bizle. Akşamları ise bize elinde sadece kendisine içmek için getirdiği tek birasıyla gelir, Yasin'in Trabzonspor şortunu kendisine büyük geldiği halde giyer, terli, beyaz ve büyük ayaklarını sehpaya uzatarak birasını içerdi. Biz pek konuşmazdık, uzun bir sessizlikten sonra hep aynı şekilde başlardı konuşmaya, "oğlum siz var ya tam malsınız ha!" derdi. Ardından da şu evi bir değerlendiremediğimizi, mıymıntı olduğumuzu söylerdi, kendisinin yurtta kalmasa neler yapabileceğinden bahsederdi. Biz susardık, gitmesini beklerdik. Biraz daha oturur, yemeği bekler, yer ve giderdi yurduna. Aslında ne kadar itici olsa da söylediklerinde haklıydı. İkimiz de özgürlük ve seks arayışıyla eve çıkmıştık ama menemen, kıymalı yumurtadan başka bizi muhatap alan bulamamıştık. Kaç kere dışarı çıkmış, şansımızı denemiştik ama hiç olmamıştı. Hatta bu Altan'ın çevresine sızmayı bile denemiştik ama Altan da dahil olmak üzere çevre bizi içine almamıştı. Hatta Yasin bi kere Altan'a bi arkadaşının bizim için "abi kızları kaçırıyorlar, gelmesinler" dediğini duymuş. Doğru bir hareket yaptık ve tırmalamak yerine kaderimize boyun eğmeyi tercih ettik Yasinle. Evden okula gidip geldik aylarca. Altan da pek sık gelmiyordu zaten artık.

Bigün okulda Altan geldi yanımıza, "gece bi durumlar olabilir, siz evde misiniz" dedi. Cevabı beklemeden de "evi boşaltır mısınız" diye sordu. "Yok abi olmaz öyle şey" dedi Yasin. "Oğlum nolur lan, zor ikna ettim kızı zaten" diye yalvardı. Evden gitmeyeceğimizi ama isterse kızla gelebileceğini" söyledik. Benim anahtarı aldı, "akşam beklemeyin bizi geç geliriz, yatın uyuyun" dedi.

Bekledik. Kapının açılmasını duyunca Yasinle onun odasına doğru kaçtık. Masaya oturduk bişey okuyomuş gibi yaptık. Birden odanın kapısı açıldı. Altan sarhoş ve keyifliydi. Sürekli gülümsüyordu, yüzüne bi sevecenlik gelmişti. "Ne haber ya uyumadınız mı daha" dedi, arkasından şişman gibi bir kız bize el salladı "meraba çocuklar" dedi. Biz de gülümsedik. Altan o kadar sevecen ve ilgiliydi ki bizle. "Napıyorsunuz. Aaa yeni mi aldınız o kalemliği" diye masadaki eski kalemliği göstererek sordu. "Yok ya vardı hep" dedim. Yasin e de "saçını mı kestin, iyi olmuş bak böyle " dedi. Sonra da "neyse iyi geceler" diyip kapıyı hızla çekti. "Oğlum bu ne yaa" dedim Altan gidince, Yasin anlamadı. "Oğlum bu yaşanan nedir, yalandan ilgilenmeler filan. Ben içerdeyim gelmeyin, rahatımı bozmayın diyor adam resmen. Bize, bizim evimizde artistlik yapıyor" dedim. "Oğlum

olur öyle şeyler saçmalama” dedi Yasin. “Tabi olur. Oğlum benim yatağımı günaha alet ediyorlar şeninkini değil. Vermedin yatağını olur diyorsun”. Yasin sustu, içerden kahkahalar geliyordu. “Hapsolduk buraya resmen” diye söylenip durdum. Bişeyler konuşuyorlardı ama anlayamıyorduk, kaldıkları yer olan benim oda, uzaktı. Duymak için odanın kapısını araladık. Altan, kaldıkları benim odanın kapısını seri şekilde çok hızlı kapattı. Odanın ışığı yanıyordu. “Şu hale bak anamız babamız bizi okuyo zannediyo. Goygoyculuk yapıyoruz burada. Rezillik resmen. Ben yarından itibaren içki de içmiycem lan. Derslerime bakıcam. Bu ne lan Ahu Tuğba filmlerindeki gençler gibi olduk” diye veryansın ettim. “Oğlum sakin ol. Delirme” diyerek teskin etmeye çalıştı beni. Teskin oldum. “Ben gidip dinliycem lan kapıdan. Çok merak ettim ne konuşuyorlar” dedim, Yasin “yapma, etme” dedi ama gittim. Ses gelmiyordu. Yasin bana koridorun ucundan gel gel diye işaret yapıyordu. Birden Altan’ın öksürdüğünü duydum. Panik oldum, Yasine baktım korkmuştu, ani karar verip, uzak olan Yasin yerine, ters istikametteki ama yakın olan mutfağa kaçtım. Gelirse “benim evim ne var, su içiyorum, içemez miyim?” derim diye düşündüm. Kapı biraz geç açıldı, içerden tamamıyla çıplak Altan çıktı. Silüet halinde, üzerime doğru yürüyordu. “Doymadı şerefsiz” diye içimden geçirerek sürdürdüm korkulu bekleyişimi. Sonra durdu, Yasin’in kapısı açık odasına doğru ilerledi. Kolay lokma olmadığımı anlamış olmalıydı. Sonra odaya girmeden, Yasin’in odasının yanındaki tuvalete girdi. Uzun süre çıkmadı, işiyor olamazdı. Geç kalınca, şişman gibi kız ona yataktan seslendi. Tuvaletten hırıltı halinde “geliyorum aşkım” dediğini duydum. Ayağında önü kapalı, kahverengi, sert plastikten tuvalet terlikleriyle, başkasının alaturka tuvaletine, çırılçıplak sıçmak ve “geliyorum aşkım”.,. O günden beri “aşkım” hitabından ölesiye tiksinirim. Gözümü kara edip, çömelip küçük adımlarla Yasin’in odasına doğru koştum. Ben sandalyede, Yasin yatağında uyudu.

Sabah kahvaltıda şişman gibi kız bizimle yalandan ilgilendi. En ufak bi ilginçliği olmayan anılarımıza “aahahaha çok saçmaymış yaa” diye güldü. Biz de anlattıkça anlattık. Ama yine de bi gergin hava hâkimdi ortama. Herkes birbirinden çok farklı düşünceler içerisindeydi. Altan sakin ve umursamazdı. Kız, dediğim gibi iyi geçinerek minnet ödemeye çalışıyordu, Yasin, kıza hafif gövde gösterisi yapıyordu, ben ise tavırlı gibi, aslında çok acaip dertleri varmış gibi durup dururken susuyor, dalıyor, uzaklara bakıyordum, “sen neden bu kadar sessizsin” diye sorulmasını bekliyordum. Kız sormadı, Yasin “neyin var susuyorsun” diye sordu. Cevap vermedim.

Sonra iki zevk esiri, Altan ve şişman gibi kız, evden gittiler. Banyodan başlayarak heryeri enikonu bi güzel sildim, toz vimi iyice boca ettim tuvalete. Nevresimleri annemlere götürüp yıkatmak için topladım. Yasinle, Altan'ı eve sokmamak için kesin karar aldık.

Sonra Altan ve şişman gibi kız bize çok geldiler. Sevgili oldular. Eve bir kız girince gerisi gelir, arkadaşları gelir diye düşündük. Hiçbirini çağırmadı eve, şişman gibi kız. Bi gün yine odadaki sesleri dinliyorduk ki. Bunlar artık, şuh kahkahalar değil, kavga ve ağlama sesleriydi. Kapının açıldığını duyunca masaya geçtik bişeyler okuyor gibi yaptık. Altan yine sıçmaya gidiyordu belli ki. Zevkte sıçıyor, neşede sıçıyor, kederde sıçıyordu. Sürekli PARS PARS diye sıçıyordu, engelleyemiyorduk. Tuvaletten çıktıktan sonra, odaya girdi. Allahtan donunu giymişti bu sefer. Kızın hala içerden ağlama sesleri geliyordu. Bi sigara yaktı. "Oğlum var ya aslında en güzeli sizinki ha. Takılmayacaksın abi kimseyle. insanla uğraşması kadar bu dünyada zor bişey yok. Valla özeniyorum sizin hayatınıza" dedi. Şov yapıyordu pezevenk. Sevgili okurlar, söyler misiniz; "aslında her şeyi bırakacaksın bir sirke katılıp bütün avrupayı onlarla gezeceksin" serzenişinden ne farkı var bu serzenişin. "Kolundan tutan mı var, git katıl" desen katılmaz, maksat sirk değil, maksat senin kafanı s.kmek zamanını çalmak. Sirk, kendi hayatı olmuş haberi yok. işte Altan da şov peşindeydi. Kendini tatmin etmeye gelmişti. Biraz ondan ve onun müthiş ilişkisinden neden konuşmayalım diye düşünmüştü. O yaşta fark edemedik, "nooldu lan bağırtılar duyduk ama müdahale etmek istemedik. Anlatmak istersen, özel değilse dinleriz" dedik. "Ya kıskamyo beni. Ben özgürlüğüme düşkün bi insanım kardeşim, gelemiyorum sıkıntıya" dedi. Özgürlüğüne düşkünmüş. Mına koyiim sanki bıraksak bana Latin Amerika Devrimi yapacak, toplum ,aile, devlet gibi tabuları tartışmaya açacak pezevenk. Bu "özgürlük" s.kinden başka bi yazıda bahsederiz bi ara. Uzun mevzu. Neyse sonra ardı sıra "Naapi- yim lan siz söyleyin. Yol vereyim mi ben bu kıza?" diye sordu. "Ne bileyim abi senin sevgilin sonuçta" dedim. "Ne sevgilisi yaaa. Takılıyoruz abi. Ciddi değilim ben bunla" dedi. Ben bunu duyar duymaz içimde ne var ne yok döktüm. Yasin de bana katılınca sazı aldık elimize. "Zaten bize de asılıyodu, başı ayrı oynuyo g.tü aynı oynuyo, çirkin de bişey" diye konuştukça konuştuk. Önce sessiz kaldı, onayladı, sonra sustu, çok sustu, başka yerlere baktı, "neyse ben bi yanma gideyim şunun" dedi, gitti.

O geceden sonra Altan ve sevgilisi şişman gibi kız, bi daha evimize gelmedi. Ayrıldılar mı bilmiyorum zira beni okuldan sonra kimse aramadı. Yasin ne yaptı onu da bilmiyorum, ben de onu hiç aramadım.

PALYAÇONUN GÖZYAŞLARI

“Bir gün iki gün değil tam bir hafta sürecek bir etkinliğe imza atmamı nasıl beklersiniz benden! Bırakın artık yakamı. Ne istiyorsunuz benden!” diye birazdan suratına bağıracaktım. Aynaya bakarak bütün gücümü toplayıp, lavaboya tükürdüm içeri geçtim. Vakfın yöneticisi kadın her zamanki gülümsemesiyle tekrar karşıladı beni. İçeri girer girmez tuvaleti sorduğum için ve yeni sıçıp geldiğim için zaten utanç içindeydim, haykıramadım kadının suratına düşüncelerimi. O ise ortada hiç bir şey yokmuş gibi gülümsemesine devam ediyordu. Oda şiltler ve plaketlerle kaplanmıştı nerdeyse. Vakıf yöneticisinin arkasındaki duvar kendisinin liderlerle çektirdiği fotoğraflarla bezeliydi. Dev ve belki de şaibeli bir vakıftı bu. Demek birazdan ilişkileri siyasilere kadar uzanabilen dev bir kurumla savaşa girecektim. Bütün bir hafta hazırlandığım savaşıma başlamak için düşmanın ilk taarruz yapmasını bekledim. “Bir şey içer misiniz?” diye sordu. Kahveleri sekreterine söyledikten sonra bi müddet sustuk. Odada oturduğum deri koltuğun ben hareket ettikçe çıkardığı sesten başka ses yoktu. Konuya bir an önce girmeliydim. “Vakfın düzenlediği o kermese katılmak istemediğimi” bir çırpıda söylemeliydim. Neden kahveyi istemiştim ki, o kahveyi söyleyerek boşu boşuna işi uzatmıştım. Vakfın merkezini bulana kadar bi sürü yerden geçmiş, kaybolmuştum. Otobandan otobana atlayarak bi yerlere geçmiş, inşaatların içlerinden atlaya atlaya uzun uğraşlar sonucu bulmuştum merkezi. O kadar inşaattan sonra kaka, bir ihtiyaçtı ama üstüne kahve lükstü. Kendime kıza kıza höpürdettim kahveyi. Bir yandan da vakıf yöneticisinin dediklerini onaylıyordum. Net olarak söyleyemesem de kadına kermes konusunda gönülsüz olduğumu en sonunda belli etmiştim. Yönetici kadın diksiyonlu sesi ile tane tane bana neden katılmam gerektiğini açıklıyordu ve işin kötüsü, söylediklerinde sonuna kadar haklıydı. Katılacağım için söz vermiştim ve şimdi vazgeçiyordum. Bu kabul edilemezdi. Uzun süre benim, karikatürü ne kadar severek yaptığımı yine bana anlattıktan sonra düzenledikleri yardım kermesi hakkında biraz bilgi verdi. “Normal basit bir kermesten bahsetmiyorum size. Sadece adı “kermes” olacak. Oysa ki dev bir panayır, bir şenlik alanından söz ediyoruz burada.” dedi ve şenlik alanını yarından önce boşken gidip görmemi tavsiye etti. Dev Yörük Çadırı kurulmuş, kapısında ayran çalkalanacakmış, ev hanımlarının evde yaptıkları hamur

işlerini satabilecekleri stand- lar kurulmuş, benim karikatür çizeceğim standın tam karşısında Beypazarı evi dekorlu bir stand varmış ve Beypazarı işleri burada satılacakmış. Gözlemenin her türlüsü pişirilecekmiş, ipli boncuklu bilekliğin her türlüsü satışa çıkarılacakmış. 7 gün süren patchwork ve ebru kursu verilecekmiş. Adını bilmediğim çok yaşlı duayen bi yazar gençlerle kucaklaşacakmış. Ve en önemlisi, Kültür Bakanımız kermesi ziyaret edecekmiş. Bütün program yapılmış, vazgeçemezmişim. Vakıf yöneticisi anlattıkça gözlerim karardı. Kaçıp gitmek istiyordum ama beceremiyordum.

Düşman dört bir yandan taarruza kalkmıştı. Zaten dağınık ve düzensiz olan ordularım köyleri yaka yaka geri kaçıyordu. Yönetici kadın şimdi de kermesin gelirinin bırakılacağı hayır işlerini bir bir sıralıyordu ve kermese katılmayarak bunlara belki de mani olacağımı ima ediyordu. Yapacak bişey yoktu, gönülsüzlüğümden vazgeçtim. Kermese katılacaktım.

Vakıf binasından çıktıktan sonra yine geldiğim yoldan, inşaatlardan geçip otobüs durağına geldim. Dergiye gelen o teklife hiç cevap vermemeliydim. Teklifi yapan vakıf çalışanı kıza asılayım derken bir anda gaza gelip “gelirim, sen iste her yere gelirim” demiştim. Bir yazarın yeri yalnız masasının başıdır diye ortalıkta gezerken bir anda kendimi kermes ortamında bulmuştum. Zaafıma yenik düşmüştüm, cezamı çekecektim.

Kermes, panayır, ya da şenlik alanına girdiğimde kapıdaki sönmüş balonlar dikkatimi çekti. Sönmüş balon “kaç git” diyordu bana ama dinlemedim, standımı aramaya koyuldum. Denildiği gibi Dev Yörük Çadırı kurulmuştu, kapısındaki ayranı yöresel kıyafetli bir bacı delicesine çalkalıyordu. Sadece Beypazarı değil diğer şehirlerimizin de ev görünümlü karton standlarının olması beni sevindirdi. Hemen içimden “ Ankara’da seymenim / Ege de efeyim/ Çukurova’da pamuk işçisiyim / Urfa’da marabayım / Karadeniz’de kemençeyim / Malatya’da kayısıyım / ben ANADOLU’yum...” diye eski bi şiirimi aklımda kaldığı kadarıyla okudum. Gözlemeciler çoğunluktaydı ve panayırın en ilgi gören standlarıydı. İlgi odağı olmakta gözlemecileri sac kavurma standı ve lavaşa Erzurum cağ kebabı standı takip ediyordu. Yayınevlerinin olduğu standı geçip cağ kebaba ulaşmaya çalışırken hasır standını ilgiyle izledim. Cağ kebabı aldıktan sonra da hasır eşyalar satılan standı inceledim ve benim için özel olan bi arkadaşıma bir hediye aldım. Aldığım şeyin tam adını bilmiyorum, kimsenin de bi ad koyduğunu sanmıyorum. Bu şey birbirine kalın iplerle bağlanmış büyük tahta boncuklardan oluşuyor ve arabada şoför koltuğuna

seriliyor. Bir elimde cağ kebabı diğer elimde poşetle ayrıldım standtan. Alan fazla büyük değildi ama kalabalıktı. Nihayet kendi standıma vardım. Her şey anlatıldığı gibiydi. Tam karşımda Beypazarı evi duruyordu, benim için bi sürü kâğıt ve kalem hazırlamışlardı. Daha ne isteyebilirdim ki.

Standa girdim, sandalyeye oturdum. Ne yapacağımı bilmiyordum. Bişeyler çizmeye çalışıyordum ama gelip geçenler benim neci olduğumu anlamaya çalışırken hiçbişey yapamıyordum. Karşı standtan gönderilen meşhur Beypazarı Kurusu jestine ben de onlara özel bir karikatür çizip imzalayarak karşılık verdim. Karikatürde dilini çıkarmış Aynştayn figürünün üstünde bir Beypazarı kurusu vardı ve Aynştayn, "aklı olan Beypazarı kurusu yer" diyordu. Pek gülünmeyen ama yine de çok sevilen bu karikatürümü standa astılar. Aramızda bir dostluk bağı ve dayanışma hemen oluştu.

Vakıf yetkilileri doğru söylemişlerdi her şey tam anlatıldığı gibi, tam istendiği gibi gidiyordu. Halk gereken ilgiyi göstermişti, her stand iş yapıyordu ama burası bir panayır, bir şenlik alanı değil düpedüz kermesti. Palyaço ve benim dışımda insanlara eğlence vadeden hiç bir şey yoktu alanda. Palyaçonun zaten kendine hayrı yoktu. Çocukları etrafına toplamış onları güldürecek bi hareket deniyordu ama çocuklar hareketten çok palyaçonun elindeki bastonla ilgileniyorlar, onu palyaçonun elinden almaya çalışıyorlardı.

İşte sevgili okurlar bu yazıya da başlık olan palyaçonun gözyaşlarını o gün, orda gördüm. Ama bu gözyaşlarından zerre etkilenmedim. "Bu muymuş o kadar tantanası yapılan lan" diye içimden geçirdim. Çünkü ben ondan da beter bi durumdaydım. Ardı ardına yediğim Beypazarı kuruları vücudumdaki bütün suyu emip götürmüştü, kupkuru bir dil ve damakla, karşımda karikatürünü çizdirmek isteyen bir adamla tartışıyordum. İmkânları sonuna kadar kullanan bir insandı ve sınırı zorluyordu. Zaten portre karikatür çizemiyordum ve yetmezmiş gibi kendisini üzerinde Fenerbahçe yazan bi F16'nın içinde çizmemi istiyordu. Dahası arkada da üzerinde GS yazan külüstür bi uçak ve onu süren Adnan Polat çizmeliymişim ve Adnan Polat ağlamalıymış. Bunu çizmemin imkânsızlığını kuru dil ve damakla anlatmak oldukça güçtü. Direk kendisinin kafasını çizmeye çalışacağımı güç bela söyleyip çizmeye başladım. Adam sürekli kıpırdıyordu, bu yüzden bi türlü benzetemiyordum. Uzun uğraşlar sonucu kocaman sayfanın en kenarına çizdiğim adamın

küçücük portresini gösterdiğimde beğenmedi, benzetemediğimi söyledi. Yaranmak için tişörtüne FB yazdım, yine beğenmedi.

Kafasında “Keremcem” yazan kırmızı bandı kızlar ortalıkta dolaşıyordu, açılışa Keremcem’in de geleceği dedikodusu yayılmıştı ama kimse emin değildi bu dedikodudan. Bir-iki kız kendisiyle Keremcem’i gelin damat olarak çizdirdi o kadar. Onun haricinde bana pek ilgi yoktu. Ben de stand- ta durmak yerine ortalıkta dolanıyordum. Diğer standlardaki çalışanlarla tanışıyor, muhabbet ediyordum. Amasya evinde çalışan yaşlı bi teyze bana Nişi ikram etti ve Keremcem konserinin kesin olarak iptal olduğu bilgisini verdi. Kendisine ikram ettiği Bişi’ler için teşekkür edip standtan ayrılarak, asıl yerime, kâğıdın kalemin başına geçtim. Bir çizer ömründe en fazla iki tane Keremcem karikatürü çizmelidir, eğer ikiyi aşarsa o çizerin hayatı kötü gidiyor demektir. Üçüncü bir Keremcem çizmeyecektim, karşımdaki kıza konserin olmayacağını anlatmaya çalışıyordum ama dinlemiyordu.

Ben kızla tartışırken zabıta geldi. Elinde telsiz vardı ve aceleci bir tavır sergiliyordu. Zabıtanın ardından da bi sürü koruma girdi alana. Bakan geliyordu. Heyecanlanmıştım. Hep gelicek diyorlardı. Hiç inanmıyordum ama geliyordu kültür bakanımız. Yörük çadırının önündeki kadın da heyecanlanmıştı belli ki daha hızlı çalkalıyordu ayranını. Vakıf yöneticisi kadın, Bakan sizi ziyaret ederse adınızı söyleyin, kendinizi tanıtın sonra da bi derdiniz sıkıntınız varsa Bakana iletin demişti. Çok fazla derdim sıkıntım yoktu meslekle ilgili ama gelirse ödenek isterim diye düşündüm. Korumalar, gazeteciler ve zabıtalar standın önüne dolmuştu, Beypazarı evi dekoru devrilme tehlikesi geçirdi, bi kadın havasızlıktan bayıldı. Herkes çok heyecanlıydı, kültür bakanımız üzerime doğru geliyordu. Ağzımın kenarındaki kırıntıları silktim. Koruma “bu stand ne burada” diye yüzüme bakmadan sordu. “Karikatür ve mizah standı efendim” diye cevapladım. “Kaldırın bunu öteye götürün yolu tıkamasın, açalım burayı” diye bana ve diğer zabıtalara söyledi. Sandalyem, poşetteki hediyem ve malzemeleri alıp, komşum Beypazarı’na sığındım. Bakan gülümseyerek önümüzden geçti, yanında vakıf yöneticisi kadın vardı. Bakanın gözü bi ara çizdiğim aynştaynlı karikatüre takıldı. Duraksadı, gülümsedi, korumalarından bi poşet kuru getirmelerini istedi. Stand olarak Beypazarı kurusunu belki de yakında bütün dünya tanıyacakmış gibi sevindik. Kuruyu alan bakanın gidişini izlerken, yanımda duran gözlemeci kadını dürterek “baaaak gelmez

diyorlardı, koskoca Bakan bile geldi. Bi Keremcem gelmedi” dedim. İlk gün bitmişti ve altı gün daha buradaydım.

İKİ BİN ELLİ BEŞ…

Uykusuz batalı yıllar olmuş, üç arkadaş sevgili dostumuz Vedat'ın cenazesinden geliyoruz. Hepimiz oldukça şıkız. Ersin, yün içliğinin üzerine çizgili tişörtünü giymiş, Uğur ise, kıyafetini şık bir bereyle tamamlıyor. Sigarayı bir türlü bırakamıyorum. Ayakta hafif bir morarma var. Alerjik olduğunu söylüyorlar. Yumurtalıklarımdaki büyüme bir türlü geçmiyor, inceden de gurur duyuyorum, otobüslerde bacaklarımı daha bir açarak oturuyorum. Gelirken bir mizah dergisi aldım. Bilmiyorum, ben pek gülemedim. Eskiden daha politik olurdu mizah dergileri, y.rrak gibi çiziyor genç çizerler. Gebeeerkkkkk! Kusura bakmayım midem biraz ekşidi. Ersin terlemeye başladı yine, kafasını parasızlıktan ucuz saç boyasıyla boyadığı için boyası akmaya başladı. Uğur'un göz akıntısını sildiği bez mendiliyle terini siliyor. Bir fikir sunacak sanırım. "Fştt çaktırmadan sağa bakın lan, kızın g.tü şahane" diyor. Hayvan gibi bakıyoruz. Kız sanırım rahatsız oluyor, ben ufak bir kesik alıyorum, saçımı tarıyorum. Uğur ise gülümsüyor. Aklı iyice gitti Uğuf'un, az konuşuyor belli etmemek için. "Oğlum zayıflamak lazım yaz geliyor" dedi durduk yere. Biraz tartışıp bu yaz da Olimpos'a gitmeye karar veriyoruz. Gerçi Olimpos öldü ama olsun. Emrah olsaydı bizi Kelebek Vadisine götürürdü. Hiç götüremeden, çok överek, öldü gitti.

Kısa bir sessizlikten sonra Ersin "Uykusuzu yeniden canlandıralım lan! Bence belli bir okur kitlemiz halen var. Umut, şahane hayata dair küçük ayrıntılar bulur." diyor. "Lan oğlum s.kicem küçük ayrıntısını. Ölüyorum laaaann. ayağa bak" diyerek çorabımı sıyırıyorum. Uğur ayağıma gülümsüyor. Ersin gamsızca devam ediyor "Oğlum bir kaç tane seksenli yıllara dair öykü yazdım dün gece. Çok özenli çizersem güzel olabilir." diyor. "Mına koyiini 2055 yılındayız ne sekseni doksanı" diyorum. Bir öksürük tutuyor aniden. Ciğerlerim ağzıma geliyor resmen. Uğurun suratı balgam parçaları içinde kalıyor. Hâlâ gülümsüyor. Ersin devam ediyor. "Oğlum senin çizdiğin dudaklar yeter" diyor. "Evet abi" diyorum. Uğurun tekerlekli sandalyesinin birer ucundan tutarak yürümeye başlıyoruz. Bir parka gelip oturuyoruz. "Bahar gelmek üzere, sevgili yapmak lazım." diyorum Ersine. Birden fermuarını çözüp şorrşorşor diye işiyor, bacağıma sıçrata sıçrata. "Kusura bakma prostat var bende, tutmamam lazım. Anlat sen, ben dinliyorum seni" diyor. Anlatıyorum sanki

anlatılacak çok bir şey var gibi; “Bu yazı da sap sap geçirmeyelim” diyorum. “Oğlum nereye sevgili ediniyorsun, para yok, pul yok... 75 yaşından sonra eve çıkan kafamızı s.kiim. Zaten aldığım bütün emekli maaşı Uğurun ilacına gidiyor. Ayrı eve çıkıcam lan!” diyor. Dönüp Uğura bakıyoruz, gözlerini sabit bir noktaya dikmiş bakıyor. “Altına sıçıyor yine. Bilerek yapıyor şerefsiz. Canımdan yıldım valla” diyor Ersin. Bi sigara daha yakıyorum. Gözüm ayağıma takılıyor. Ulan çorabı sıyırdıktan sonra giymeyi unutmuşuz, o kadar yolu yalınayak gelmişim de hissetmemişim hiç, demek ki artık ayak nasıl hissizleştiyse... Fark etmesin diye ayağımı toprağın altına sokarak gizlemeye çalışıyorum “Vedat iyi adamdı be. Değme mizahçıya taş çıkarırdı. Gerçek bir yazar gibi yaşadı ve gerçek bir yazar gibi öldü” diyorum. “Oğlum sen naaşı gördün mü? Ender görmüş esmermiş, kapkaraymış saçları. Yılların sarısı nasıl esmer öldü lan? Naapmış bu Vedat kendine ölürken?” diye soruyor. Ayağımı daha da dibe gömerek “Vedat bir muammaydı zaten caaaanım. Bilinmez, kim bilir neyin peşindeydi yine. Ama biz onu hep sarı olarak hatırlayalım tamam mı Ersin?” iliyorum. Dememle birlikte ağzımdan takma dişlerim sigarayla beraber fırlıyor. Yıllardır çizdiğim dudaklara bir nazire gibi, g.t deliği gibi içine çöküyor ağzım. Ersinle bakışıyoruz bir müddet. Sonra arasına kıstırılmış sigara halen tüten dişlerimi yerden alıp, eski diş hekimi diye boklu Uğura götürüyoruz. “Uğur yere düştü lan bu takılır mı bu yeniden ağza, bişey olur mu?” diye soruyorum. Gülümsüyor dişlerime. Alıp takıyorum ağzıma. Sandalyeyi ite ite yürümeye devam ediyoruz.

“Oğlum dergi yapalım diyorsun ama 3’ümüz toplam yarım sayfa çizeriz zaten. Başka elemanlar da bulmamız lazım. Ben hiç yeni çizer tanımıyorum. Bi Ender var ama o da 65 yaşında zaten, görsen ben daha dinçim ondan” diyorum. “Ulan ben onun yaşında olucam var ya, ne kız tavlardım. Ama şimdiki aklımla olucam” diyor Ersin. “Evet, abi” diyorum ben de... “Oğlum Hayko Cepkin konserine gidelim mi? Şahane kızlar olur” diyor aniden. “Abi bırak şimdi konseri, dergi mergi diyordun” diye cevap veriyorum. Sanki yıllar öncesinden kalan bir şeyi hatırlatmışım gibi “Dergi mi? Hmmm .. Evet Dergi. Halledicem ben o işi. Dergi tabi... Dergi yapmak lazım” diyor. “İyi o zaman sen yeni çizerleri ara. Ekibi Topla. Ben de dergiye isim düşüneyim” diyorum. “Heyyyyyyt ben daha kocamadım, beni öldü mü bildiniz be ? Fırat tipini yeniden yaşatıcam ulan avradını s.ktiklerimü!” diye oturduğu yerden kükrüyor Uğur. Ekip hemen coşkuyla kenetleniyor. Hemen “Eski yazıları koyarım. Zaten çoğu unutulmuştur”

diye düşünüyorum. Ersin terlemeye başlıyor yeniden ,“Oğlum bakın lan bakın. G.t geçiyor. Kâseye bakın, sağda” diye fışırdıyor. Tören kıtası gibi sağa bakarak geçiyoruz kâsenin yanından. Bir tek Uğur sola bakıyor. İşin garibi, “Ehehe- he” diye en çok neşelenen de o oluyor. Biraz daha dergi üzerine konuşarak ilerliyoruz. İlerledikçe kâh sağa, kâh sola kırıyorum Ersinle beraber tuttuğumuz Uğur’un sandalyesinin yönünü. Ne konuştuğumuzu tam hatırlamıyorum çünkü o dakikalarda çorabımı ve ayakkabımı arıyorum. Bizimkiler de keriz gibi “dergi, çizmek, Sandık İçi, İşimdeyim Gücümdeyim” diye konuşuyorlar. Finansal konular açılınca Uğurun akıl sağlığını geri kazanması ve birden bire dile gelmesi ise bütün meşguliyetime rağmen gözümden nedense kaçmıyor. Nihayetinde çorabımı ve ayakkabımı görüyorum. Nasıl da hüzünlü duruyorlar öyle. Ayakkabımın yanına Uğuru parkederek, mor ayağımı silkeliyorum, sonra da giyiyorum. Farkına bile varmıyorlar daha yeni giyindiğimin. Eve doğru ilerliyoruz.

Akşam herkes harıl harıl çalışmaya başlıyor. Önce köşeleri çizelim de yeni çizerlere elimizde işlerle gidelim diye düşünüyoruz. Masaya oturuyorum. Bi sigara yakıyorum. Biraz kâğıda bakıyorum. “Dur aklım çalışsın” diye bir kahve koyuyorum kendime. Yeniden masaya oturuyorum. Aklıma bişey gelmiyor. Biraz eski dergilere göz gezdirip, masayı siliyorum. Sonra bir kahve daha koyuyorum. Eski bozuk bir saat vardı ne zamandır tamir edilmeyi bekliyordu. İçini açıp tamir etmeye çalışıyorum, yapamıyorum. Zaman geçiyor. Sabaha bitirmem gerekiyor köşeyi. Öyle konuşmuştuk çünkü. Bir çay koyuyorum, sonra bi sigara daha. Biraz müzik dinleyip, eski günleri hatırlıyorum. Kitaplarımı önce yazarlarına, sonra yayınevlerine göre kütüphaneye diziyorum. Bi çay, bi sigara daha... Saat 3 buçuk oluyor, panik yapıyorum. “Bir sıçayım sonra kesin başlıyorum” diyerek tuvalete gidiyorum. Sıçtıktan sonra, yüzümü yıkarken Ersin’in saç boyasını görüyorum. “Dur saçımı boyayım genç gibi hissedersem daha bi güzel çalışırım” diye düşünüyorum. Beyaz saçlarımı ve kaşlarımı boyuyorum. Tekrar masaya oturuyorum. Saat 5 oluyor. “Bu saatten sonra çalışılmaz, yatayım da sabah erkenden kalkıp çizerim köşeyi” diye düşünüp, saati 7ye ayarlayarak uyuyorum. Bir daha da kalkmıyorum, hep uyuyorum.

SİYUP

Elimde kafesle eve dönerken inceden pişman olmuştum ama o çok mutluydu ve bu her şeye değerdi. O sevimli, küçük yeşil papağını alarak resmen ilişkimizi taçlandırmıştık. Birbirimize karşı o kadar sevgi doluyduk ki bu sevgi fazlasını birazcık da dünyadaki diğer canlılara bahşetmemiz gerekiyordu. Ve bu sevimli haylaz kuş tam bize göreydi. Yumuşak ve parlak tüyleri tıpkı bizim gibi göz alıcıydı, o yüzündeki şapşal bakışı ise bitmez bir neşe kaynağıydı. Düşününce gerçekten güzel bir görüntüydü. Dışarıda yağmur yağıyor, sıcak, konforlu ve güvenli evimizde kanepede biz birbirimize sarılmışız. Biz birbirimizin kulağına sevgi sözcükleri fısıldarken kafesindeki kuşumuz ise siyup siyup diye aşk şarkıları söylüyor. Evet nedenini bilmediğim bir pişmanlık yaşıyordum ama yine de mutluydum çünkü o mutluydu. Elimdeki kafesin içindeki kuşa

baktım. Kafasını yan döndürüp yukarı, bana baktı. Gerçekten çok şapşal bakıyordu.

İki gün sonra çok ani bir şekilde ayrıldık ve gitti. Her şey çok güzel giderken nasıl da bi anda bitmişti. İşte buna inanamıyordum. Uzun bir süre eve giremedim. Kısa da sürse sonuçta o evde yaşanan bi dolu anı vardı ve evin neresine baksam onu hatırlatacak bişeyler görüyordum. Neden bilinmez, en çok da ilişkinin son iki gününe yetişen sevimli dostum bana onu hatırlatıyordu. Zaten sadece onun için eve gidiyordum. Çok hızlı bir şekilde Konuşturan Yem'ini, suyunu ve çekirdeğini verdikten sonra evden çıkıyor ve yine dergide yatıyordum. Mutluluk perçinlemek için geldiği bu evde insan yüzü görmeyen papağanım ise neşesinden hiçbir şey kaybetmemişti. O iğrenç, yüksek volümlü sesini taa apartmanın girişinden duyuyordum. Bu kadar güzel bir varlığın bu kadar kötü bir sesi olmasını bi türlü anlayamıyordum. İçeri girdim, ev kafes gibi kokuyordu. Beni görünce kafesin tellerine tırmandı, sevgi gösterilerinde bulundu. Altındaki gazeteyi geldiği günden beri değiştirmemiştim ve ahır gibi olmuştu. Su kabını çıkarmaya çalışırken elimi ısırdı. Küfredip, lavaboya gittim. Kanıyordu, elimi yıkadıktan sonra banyodan çıkarken gözüm aynaya takıldı. Kısa sürede ne kadar da çökmüştüm. Neredeyse her gün dergide yatıyordum, ağzımdan sigara düşmüyordu, leş gibiydim, kokuyordum. Evde onu hatırlatan ne varsa atıp yeni bi hayata başlasam iyi olacaktı. Unuttuğu küpelerini, kitaplarını, çorabının tekini, lens kutusunu, pedini, hediye ettiği

buzdolabı magnetini bi poşete koyup kapının önüne koydum. Yataktan ve kanepelerden saçlarını tek tek temizledim. Sonra camı açıp, kuşun kafesini açtım.

Kafesin kapısına gedi, şaşkın bir şekilde sağa sola baktı. Uçacak gibi yaptı, sonra vazgeçti. Son bi kez daha kafasını yan yatırıp bana baktı ve kafesin üzerine tırmandı. Uçsun diye elimle arkasından ittim. Kanatlandı ama pencereye değil de üçlü koltuğun üzerine kondu. Kafesi bırakıp, pencereye doğru uçması için koltuğun üzerinden kovdum ama uçmak yerine inip halıda koşmaya başladı. Arkasından kovaladım, içerdeki odaya doğru koşa koşa gitti yatağın altına girdi. Yatağın üzerine atlayıp yukardan kafamı uzatarak korkutmaya çalıştım. Ama bi türlü yatağın altından gitmiyordu. Bazadan dolayı yatağın altına giremiyordum. Ezilmesin diye de yatağı bir türlü oynatamıyor ya da kaldıramıyordum. Çaresiz içeri gittim. Er ya da geç oradan çıkacaktı.

Bakkala gidip bira, sigara alıp eve geldim. Kafesten çıktığından beri ötmüyordu. Ev sessizdi, belki de ben bakkaldayken çıkıp gitmişti. Banyoya girdim, yeni ayrdmış bir insan olduğum için banyoda ağladım. Ama su faturasını ödemeyi unuttuğum için suyumun kesildiğini fark ettiğimde her şey için çok geçti. Duşakabinde çırılçıplak ve kuru kuru ağlıyordum. Göz yaşlarımın suya karışmasını beklemek yerine tez canlı gibi kabine adımımı atar atmaz ağlamıştım ve su yoktu. Yaptığımın rezillikten farkı yoktu. İnsanın kendi kendine rezil olması ne kadar kötü. Hatta birinin görmesinden daha da kötü. Çünkü biri görse o rezalet meşru olacak, belki üzerine gülünecek, belki de çok utanacaksınız ama en azından meşru olacak, bilinecek rezillik ve bitecek. En kötüsü tıpkı bunun gibi havada kalanlar, hiç kimsenin bilmedikleri.

Banyodan çıkıp eşofman ve tişört giydikten sonra bi bira açtım. Kuşun girdiği odaya gidip, yatağın kenarında ıslık çaldım, yatağı sarstım. Karşılık vermedi. Tahmin ettiğim gibi gitmiş olmalıydı. İçerden biraları, çerezleri, kül tablamı, sigaramı alarak yatağa girdim. Televizyonu açtım. Bir tartışma programına dalmışken kuşun sesi geldi. Yeniden ayaklandım. Altımda bir canlı yarken burada uyuyamazdım. İçerden T cetvelini getirip yatağın altına soktum. Bi kaç hamleden sonra içerden cirk diye bi ses geldi. Bulmuştum. Biraz daha dürtünce yatağın altından çıktı ve içeri doğru koşmaya başladı. En fazla koltukların üzerine konuyordu ama katiyen uçmuyordu. İçkili kafayla koşan bir kuşu kovalamak gerçekten sinir bozucuydu. Uzun uğraşlar sonunda yakaladım. Çok yorulunca sinip, gelip onu almamı

beklemişti. Korkmuş ve yorulmuştu. Kalbi çok hızlı atıyordu, ayrıca çok kötü kokuyordu. Birbirimize çok benziyorduk. Elimi ısırmaya çalışıyordu büyük bir sinirle. Pencereyi açtım, çok yağmur yağıyordu. İstanbul havası bu tropik iklim hayvanının ebesi skerdi. Yarın gündüz aldığım yere götürürüm diye düşünüp, kafesine koydum. Ama içeri girer girmez iğrenç ötüşüne başladı ben de çıkardım. Üçlü koltuğa kondu. Yatak odasına geçip, odanın kapısını kapadım. Televizyon izleyip, bira içtim.

İçerde bir vicdan azabı gibi karanlıkta oturuyordu. Tuvalete gidip gelirken çok ilgilenmeden bakıyordum. Koltuğun üzerinden hiç ayrılmadan sabit bakışlarla bana bakıyordu. Bu kadar sinir bozucu bi kuş görmemiştim. Yine de ilgilenmeden içeri yatağıma döndüm. Uykum kaçmıştı, hep onu düşünüyordum napıyodu acaba orda şimdi ? En sonunda dayanamadım televizyonu içeriye taşıdım. Biramı, çerezimi alıp kuşun yanına oturdum.

Beni görünce hareket etmedi. Ben de onun için geldiğimi anlayıp, şımarmasın diye o yokmuş gibi davranıyordum. Televizyondaki tartışma gittikçe hiçbir sonuca bağlanmıyordu. Birden kuşun çerez tasımın etrafında dolandığını fark ettim. Tasın kenarına tutunmuş, içeri kafasını uzatıyordu. Büyük mor etli bi dili vardı. İlk defa papağan dili görmüştüm. Etkileyiciydi. Diliyle tuzlu fıstığı itip az ilerdeki ay çekirdeğine ulaşmaya çalışıyor-, du. Tası sallayarak çekirdeğe ulaşmasını sağladım.

Çekirdek çidemesini bilmiyordu. Öküz gibi ağzına atıp kabuklu kabuklu çiğniyordu. Bu hareketiyle de gönlümü kazanmıştı. Uzun yıllar ben de öğrenememiştim bu çok kolay şeyi. “Al işte yine özdeşleştim kuşla” diye içimden geçirdim. 30 yaşından sonra bir kuş için mi “Aynı ben lan, Tam benim kafamdan” diyecektim? Sevgilim giderken gerçekten de beni bana bırakarak mı gitmişti? Onun için çitlediğim çekirdekleri açıp önüne koydum. Bir yandan tartışmayı izleyip, bir yandan da yanımda oturan kuşa çekirdek içi hazırlıyordum. Sanırım yeni bir dostluk başlıyordu.

Haftalar geçmiş kuşla birbirimize iyice alışmıştık. Neredeyse hiç evden çıkmıyordum. Evde nereye gidersem peşimden yürüyerek geliyordu. En garibi de ben televizyon izlerken tişörtümün içine girmeyi çok seviyordu. O tişörtün içindeyken ıslık çaldığımda girdiği boğaz yerinden değil de tişörtün kolundan kafasını çıkarıp bana bakıyor, sonra tekrar içimde geziniyordu. Tişörtümün içine yuva yapmıştı resmen pezevenk. Bazen kafama çıkıp sıkı sıkı tutunarak gtünü kafamın tepesindeki saç döneline sıkı sıkı sürtüyordu. İşi bittikten sonra da ağzımın kenarına yaklaşıp, kusmaya benzer hareketler yaparak ağzından çıkardığı bulamacı, dudaklarımın

arasına sokmaya çalışıyordu. Ayrılık sonrası başka bedenlerde avunmayı beklerken bir kuşun kapaması olmuştum. Gerçi rahatsız da değildim. Ne içkime, ne sigarama karışıyordu, bana “bişey yap” ya da “yapma” demiyordu. Saatlerce oturup çekirdek yiyebiliyorduk(çitlemeyi öğrenmişti). Soru sormuyordu, soru sormuyordum. Mutluyduk.

Ama nihayetinde sağlıklı bir erkektim. Kuşun her gece bana sahip olduğunu anlattığım bi arkadaşım, hâlime çok üzülmüştü ve karısının iş yerinden bi arkadaşı olduğundan bahsetmişti. Bi yaşlarda bi kızmış, oldukça aklı başındaymış, kültürlüymüş, çok iyiymiş. “Güzel mi?” diye sordum. Sustu. “Olur, gelsin” dedim. “Haftaya hep beraber bi yerde yemeğe çıkarız” dedi. “Olur, her türlü uyar bana” dedim. Keyfim yerine gelmişti bi bira almaya mutfağa gittim. Tezgâhın üzerindeki açılmamış çekirdek paketinin yanındaydı ve kafasını pakete dayamıştı. Bütün sevimliliğiyle gelip paketi açmamı beklemişti. Gülümseyip, paketi açtım. Yemeden tezgâhtan inip, yürüyerek içeri gitti.

Bugün buluşma günüydü. Birliktelikleri onaylanmış, düzgün bir çift tarafından birine tavsiye edilmiştim. Tanışmak ve kaynaşmak için bugün buluşacaktık. Banyodan çıktıktan sonra kabarmış ve tel tel olmuş saçlarıma bakıp “keşke iki gün önce yıkansaydım” diye içimden geçirdim. Saçlarım kontrolden çıkmıştı, en aşağı iki günde kendine gelirdi. Jöleyle yatıştırmaya çalıştım olmadı, limon sıktım olmadı. Resmen yürüdükçe hess hess diye sesler geliyordu rüzgârda dalgalanan saçlarımdan.

Bir yandan saçımla uğraşırken, bir yandan da üzerime giyecek uygun bi tişört arıyordum. Hepsi ya kirli ya da kuş gagalamaları yüzünden delik deşikti. İki gün öncesine kadar hoşuma bile giden bu yırtıklar şimdi nasıl da beni rahatsız etmişti. Ben odadan odaya koşturdukça peşimden gelen kuşu ise görmezden geliyordum. Minik adımlarıyla yürüyerek peşimden geliyor, ne yaptığımı anlamak için meraklı gözlerle bana bakıyordu. Kuşun bu buluşmadan dolayı bana tavır yaptığını sanmıştım ama öyle değilmiş. O nihayetinde sadece bir kuşmuş. Zaten oldum olası kendi duygularımı da karşımdaki kişileri de abartırım. Kuşun insan canlısı bi hayvan olmasını bana özel bi hareket olarak yormuş, yaşadığım her ana anlam yükledikçe yüklemiştim. Hatta “Sorun kuşta değil, bende. Sadece kendimi böyle bi ilişkiye hazır hissetmiyorum ve her şey o kadar hızlı oldu ki...” diye düşünürken yakalamıştım kendimi. Ona karşı duygularımla değil mantığımla yaklaşmam için kendimi telkin ettiğim kişi gazeteye sıçan bir canlıydı. Bunun üzerine daha ne denilebilirdi ki ? Çekirdek çitleyip, su

kabına sürekli basarak deviren bu alelade papağanla bile ilişkimi sorunlar yumağı haline getirmeyi başarmıştım. Yemini ve suyunu vermem yeterliyken, olayların bu boyuta gelmesine nasıl müsaade etmiştim ben? Ama artık böyle olmayacaktı. Kuşu ani bi hareketle yakalayıp kafesine koydum. Kafese girer girmez o unuttuğum iğrenç sesiyle ciyaklamaya başladı. Aldırış etmeden kapıyı çekip çıktım. Düzgün bir buluşma olmuştu ve eve dönüyorduk. Ne gereğinden çok tutuktum ne de konuşkan. Ve en önemlisi bokunu çıkarmadan içmiştik. Arabayla önce beni bıraktılar. Kuşun sesi taa sokağa kadar geliyordu. Sesten dolayı onları yukarı davet etmeye utandım. Hızlıca teşekkür edip, apartmana girdim. O sinirle merdivenleri ikişer ikişer çıktım. Kapıyı açıp, kafese yöneldim. Kafesini sarsarken, küfürler ediyordum. Bir yandan kafesin içinde dik durmaya çalışıyor, bir yandan da yeni gördüğü bana sevgi gösterileri yapıyordu. Elime alıp, ağzına biraz konuşturan yem dayadım. Küfür ediyor, bağırıyor, derdini soruyordum. Siyup siyup diye ötmekten başka bir cevap vermiyordu. Telefona sarılıp eski kız arkadaşımı aradım, uykulu sesiyle açtı. “Gel al şu kuşu. Skerim hatırasını da eski sevgilisini de. Gelip almazsan pişirir yerim kuşu ona göre” diye bağırdım. “Hiç aramaman gerekiyordu Umut. Niye aradın. Niye bunu bize yapıyorsun? Lütfen birbirimize zarar vermeyelim” diye yalvarırcasına konuştu. “İyi ki bi öğrendik şu birbirimize zarar vermeyelim skini. Ulan hâlâ birbirimize diyorsun. Anlatamıyorum galiba hayvanı yiyicem diyorum sana. Hâlâ biz diyorsun. Sen orda yatarken benim burada kafam skiliyor sabah akşam” diye böğürdüm telefonda. “Sarhoşsun sen!” diyerek bir anda üste çıktı. Bunu dedikten sonra ne cevap verebilirim ki? Kabul etsen bir dert, etmesen bir dert... “Yarın gel al kuşu” diyip kapadım. Gidip dolaptan bi bira aldım, kuşun kabından da biraz çekirdek alıp, televizyon izledim. Kuş ise her şeyden habersiz, omzuma çıkıyor, tişörtümün içine giriyor, bana öpücükler veriyordu.

Sabah yüzüme batan kuşun tırnakları ile uyandım. Sabaha kadar üstümden hiç inmemişti. Tişörtüme sıçmıştı. Televizyonu ve hâlâ yanan ampulü kapadım. Bir evde gündüz ışık yanıyorsa o evde mutsuzluk vardır. Mutsuzdum. Saate baktım nerdeyse akşam olacaktı, aramamıştı. Gelip almayı aklının ucundan bile geçirmiyordu belli ki. Ben bu kadar bencil bi insan görmemiştim. Aradım açmadı. Kendisinden başka hiçbir şey umurunda değildi. Hemen bir mesaj yazıp bütün bu düşüncelerimi yazılı dille ona bildirdim. Mesajımdan 10 saniye sonra beni aradı. “Sen ne biçim pis niyetli bi insansın ya. Hasta şey. Duymadım telefonunu yoldayız

geliyoruz” dedi. Attığım mesajın arkasındaymışım gibi bi şeyler geveledikten sonra “Yoldayız ne ya kaç kişi geliyorsunuz ? Baskın mı yapıyorsunuz lan bana!” diye sordum. “Apartmanın kapısına in eve yaklaştık” dedi ve kapadı. Hemen yakasını kestiğim bi tişörtümü giyip, alelacele düzgün bi eşofman ve kapşon giyerek aşağıya indim. Hava hala yağıyordu. Kapşonu kafama çekip öyle bekledim biraz. Bi arabadan inip, elinde şemsiyeyle koşa koşa apartmanın kapısına geldi. O bana doğru koşarken, ben de az daha ona doğru koşacaktım zor tuttum kendimi. Yanıma gelip “Nerde kuş?” dedi. “Evde çıkalım” dedim. “Yok ben gelmeyeyim. Çabuk git getir. Araba bekliyor” dedi. “Arabadaki kim?” dedim. “Umut kuşu getir. Soru sorma” dedi. Yukarı çıkıp eve girdim. Biraz kovalamaçtan sonra kuşu yakaladım, dışardan korna sesleri geliyordu. Beni beklerken sokağın trafiğini tıkamışlardı.

Modern lavuk arkada bekleyen arabalara sakince bi saniye beklemelerini işaret ediyorlardı. Ne kadar da konuya hakimdi yavşak herif. Ben olsaydım arkamda o kadar araba bekleyip, korna çalarken, ne yapacağımı bilemezdim. Paniğe kapılır, arabayı bırakıp dolu gözlerle yağmurda koşa koşa kaçardım. İşi ağırdan aldım. Kafesi de versem mi diye düşündüm. Şimdilik vermemeye karar verdim. İsterlerse çıkıp alırdım, yorulmazdım. Benim acelem yoktu ama korna sesleri artıyordu. Kuşu elime alıp biraz gagasının altını kaşıdım. Bunu hep çok severdi. Yavaş yavaş merdivenleri indim. Sabırsızlanmış- tı, o merdivenleri çıkarken karşılaştık. “Nerdesin” diye zırladı. Kuşu elimden alıp, aşağı doğru söylene söylene yürüdü. “Aylar sonra bi on dakikalığına görüşüyoruz, bi sürü sorun çıkarıyorsun. Sen kendinden başka kimseyi düşünmez misin?” dedi. Zekice veya manidarca bir cevap vermek yerine “Sen sanki çok düşünüyorsun” diye karşılık verdim. Apartmanın kapısında o kadar acelesine rağmen durup, döndü ve “ben artık seninle yorulmak istemiyorum Umut” diye cümlesine başlayıp, benim sorunlarım üzerine mini bir konuşma yaptı. Bu güzel konuşmasına iyi bir final gerekiyordu tabii ki de. Yağan onca yağmura rağmen şemsiyesini indirdi ve “Yapman gereken sadece basit bi işti. Ben gidince bu kuşu da benle beraber özgürlüğüne kavuşturmaktı. Onu bile yapamadın. Hoşçakal Umut” diyip kuşu avuçlarından havaya doğru fırlattı. Zaten yağmuru yiyen kuş, anında gülle gibi ağırlığıyla yere düştü. Yerde biraz koşmaya çalıştı ama beceremedi, yağmur sularına kapılıp sokağın bayırından aşağı doğru hızla sürüklendi. Korna sesleri dinmiyordu. Bayırdan aşağı akan kuşun peşinden koşup, yakaladım. Ben kuşun peşinden

koşarken o da arabaya doğru koştu. Kafamı kaldırdığımda arabanın içinde gidiyordu. Camdan kafasını çıkarıp “Umut biz bi tur atıp arabayı uygun bi yere bırakalım, gelip alıcaz kuşu, sen eve git şimdi. Özür dilerim, çok aptalım” dedi.

Kuşu alıp eve gittim. Neyse ki yaşıyordu, yalnız bi gözünün kapağını yarım kapatmıştı. Tüyleri ıslanınca yeşil rengi de grileşmişti ve gerçek cüssesi ortaya çıkmıştı. Gerçekten de yemeye değmez bir büyüklükteydi. Boynu ne kadar ince ve kırmızıydı. Yürüyüşü de yavaşlamıştı. Islanınca bütün özgüveni gitmişti hayvanın. Tıslaya tıslaya hasta bi babaanne gibi halının üzerinde geziniyordu. Saç kurutma makinesi tutamıyordum, kendi kendisine kurumak zorundaydı. Ev sıcaktı ama oturduğum yere gelip eşofmanımın dibine yapışıyordu.

Yarım saat sonra çalan kapı zilinin susmasını bir müddet sessizce bekledikten sonra normal hayatımıza devam ettik.

ZENCİLİ YAZI

Hatırlayanlar hatırlar, Fenerbahçe'nin Atkin- son adlı siyahi bir oyuncusu vardı. Bir maç sonrası muhabir soyunma odasına girmişti. Doğruca maçın yıldızı olan Atkinson'un yanma gitmiş maçla ilgili görüşlerini sormuştu. Tam muhabir mikrofonu uzattığı anda Atkinson, takım arkadaşlarıyla şakalaşıyor "Ooooo Fenerbahseeee!" diye marşlar söyleyip, çıkardığı formasını sallıyordu. Uzatılan mikrofonu fark edince Atkinson bir ara kendisinden hayli kısa olan muhabire baktı ve sonra yine formasını sallayarak arkadaşlarıyla şakalaşmaya, marşlar söylemeye devam etti. Muhabir gülümsedi, Atkinson oralı olmadı. Doğru ya, haklı galibiyet vardı, yüzler gülüyordu, Atkinson aldığı ücretin hakkını vermişti, daha ne görüşüydü? Her şey olması gerektiği gibiydi, Atkinson'un oynadığı oyun ortadaydı, üzerine konuşmak anlamsızdı. O görüşünü saha içinde çoktan göstermişti. Ama muhabir ısrar etti, illa ki görüş istiyordu. Atkinson, o kocaman elini okşar gibi yanağına koydu muhabirin. Muhabir daha içten gülümsedi. Sorusunu üçüncü kez tekrarlayan muhabir daha cümlelerini bitirmeden yanağına minik minik tokatlar atarak onu dinledi. Soru bitmişti ama Atkinson yine cevap vermemişti ve yanağına attığı minik yumuşak tokatlar, soru çoktan bitmesine karşın bitmiyordu. Hatta belirgin ve ritmik bir şekilde artıyordu tokatlar. O yumuşak tokatlar öyle hızlandı ve sertleşti ki gülümseyen yanaktan gelen "Çat çat" sesleri bütün soyunma odasını inletti. Resmen dövüyordu Atkinson muhabiri. Sever gibi, şakalaşır gibi yapa yapa, ağzına yüzüne vuruyordu koca elleriyle. Muhabir ısrarla gülümsedi, Atkinson bir tek cevap bile vermeden arkadaşlarının yanına döndü. Hep beraber sarılarak oldukları yerde bağıra çağıra zıplayıp haklı galibiyeti kutladılar. Tek yanağı tokatlardan kıpkırmızı olmuş muhabir ise, kırılmak darılmak şöyle dursun aralarına girip onlarla beraber zıpladı. Atkinson'dan ve takımdan oldukça kısaydı, tek yanağı kıpkırmızıydı ve gülümseyerek zıplıyordu.

O günden sonra Atkinson Tokadı aklımdan hiç çıkmadı. Tabii ki Atkinson'un gittikçe hızlanan tokadı üzerine bir dünya görüşü inşa edip, bu çerçevede yaşamadım ama uzun süre zihnimi meşgul etmedi de değil. Nasıl bi insan evladı olabilirdi bu Atkinson? Sana gülümseyerek soru soran birinin yanağına zerre cevap vermeden ve gittikçe hızlanan tokatlar atmak nasıl bir ruh haliydi ? Bir insan, bir insanı ancak bu kadar muhatap almazdı.

Bu nasıl bir kendine güvendi? îriydi, zenciydi ve haklıydı. Pervasızlık onun en tabii hakkıydı. Zaten muhabir de bunun farkındaydı ki cevap alamamasına sinirlenmeden aralarına katılmıştı. Pervasız haklının çekiciliğine o da katılmıştı.

Diğer yazarlar yazı yazmadıkları zaman ne yapar bilmiyorum ama ben yazı yazmadığım zamanlarda Atkinson'dan çok da farklı davranışlar göstermiyorum. Atkinson karşısındaki muhabirin ruh hali, edebiyatın ilgilendiği bir ruh hali. Yazıya geçirdiğimizde Muhabirin ruh hali Atkinson'un belki de olmayan ruh halinden daha çok ilgimizi çekebilir ama gerçek hayatta bunun bir karşılığı olduğunu sanmıyorum. Muhabir o olmamışlığım, o cevap verilmeyen sorular karşısındaki mutsuzluğunu, o meşhur tokat sırasındaki hissettiklerini sayfalar dolusu yazabilir, biz de zevkle okuruz, kendimizle özdeşleştiririz ve muhabire hak veririz ama Atkinson "Adam geldi bişeyler sordu, dediği de anlaşılmıyor tipini sktiğiminin. Tokat manyağı yaptım, sonra arkadaşlarla sevinirken bi baktım bu ila bizle zıplıyo filan. Zıplarken bi de bana göz kır- pıyo gülümsüyo filan. Hey Allaaam yaa ne insanlar var dünyada, bu arada ne koyduk Cimbom'a. Hey mada faka, can mada faka, dost mada faka! (seviniyor)" diye yazsın bütün duygularını, kimse yüzüne bakmaz. Çünkü edebiyat mızmızı sever. Muhabir haksızdır, Atkinson ise haklı ama edebiyat bunla ilgilenmez, mızmızı kutsar durur. Betimle mızmızım betimle, nasıl olsa sevileceksin.

Yazı yazmayan bir insan olarak esnafla hemen yüz göz olmuştum. Yazı yazmak, yeni tanıştığım mahalle esnafıyla ilişkilerimi bozuyordu. Düşünceli ruh halim onları da beni de germişti uzun süre ama artık yazı yazmıyordum. "Umut Abi, mazotu fulleyelim mi?" dedi tekel bayiinin sahibi, "Durduğun kabahat. Bi de Kemıl at, bira dolu torbaya. Bira dolu poşette taşman sigarayı ayrı severim, bilirsin" dedim, tam parayı verirken ensemden yakaladı, ben de onun terli ensesini yakaladım "hele hele" diyerek sevindik, gülüştük, birbirimizi sınadık. Tekelin yanındaki nalbur, sesimizi duyunca dükkânından çıkarak geldi, ben onu fark etmeden arkamdan yakaladı, beni havaya kaldırdı, silkti biraz. Onu kovaladım, gülüştük... Anlayacağınız, yazı yazmadığım sıradan bir gündü. Hayattaki minik duygular benim için önemli değildi.

Balkonda gömleğimin önünü açarak donla oturmuş bira içiyor, aşağıdaki damacana sucunun önüne park etmeye çalışan bi arabayı "Oraya

park etme birader. Al arabayı al!” diye bağırıyordum. Birden kapım çaldı. Gelen eski bir dostumdu. İyi çocuktu ama gerçek bir mızmızdı.

Uzun yıllar önce, yalandan değil gerçekten depresyona girmişti. İlk defa gerçek depresyonu onda görmüştüm. Can sıkılması, bunalma filan değil bahsettiğim, gerçek depresyon. İş yapamaz hale gelecek kadar kötü duruma düşmüştü ki Allah’tan ailesi varlıklıydı. Evden çıkamıyordu, sürekli uyuyordu, yıkanmıyordu, annesinin ona aldığı evi, çöp evden farksızdı. Etrafımızdaki “depresyondayım” diye gezen herkesi utandıracak kadar büyük bir depresyon geçiriyordu. O zamana kadar güler yüzlü, sevecen bir adam olan dostum, gün be gün eriyordu. Depresyonuna saygı duyuyorduk ama kokuyordu, aylar olmuştu banyo yapmayalı. Ve kimse çıkıp ona “Yıkan” demiyordu. İnsanı rahatsız edecek kadar kokan bi adamdı, çok mutsuz, kırılgandı, rahatsız olduğumuzu söyleyemiyorduk. Sonra kendisine nooldu bilmiyordum, açıkçası merak da etmemiştim. Kendisi kitap okumazdı, herhangi bir ilgi alanı yoktu, çoğu konuda bilgisizdi, araştırmayı sevmezdi, espri anlayışı kötüydü. Bu kadar az bilgi birikimiyle depresyona girmesine inanamıyordum. Az bilgiyle depresyona gir, sonra kok, etrafı rahatsız et. Olacak iş değildi. Ki ben çok sigara içtiğim için koku duyusu körelmiş bir insanım, öyle binlerini “kokuyo” diye aşağılamayı sevmem, ben bile rahatsız oluyordum. Patrick Suskind gelse “skerim ben böyle işi” der kaçardı, ben de kaçtım.

Yıllar sonra işte şimdi karşımdaydı. Kafasındaki şampuan kokusu açık havada olmamıza rağmen burnuma geliyordu, giyimi temiz ve şıktı. Depresyonu geçmişti, yeni taşındığım bu evi nasıl bulduğunu sormak istemedim. İşte şimdi karşım- daydı, depresyonsuzdu. Az bilgiyle depresyona girenin, depresyondan çıkması da az bilgiyle olur. Bi kız onu terk etmiş, o da kokup bizim hayatımızı skmişti ve şimdi yeni bi kızla tanıştığını söylüyordu. Az bilgilinin depresyona girmesine de çıkmasına da saygı duymuyordum. Benden ne istediğini bilmiyordum. Yakında evlenecekmiş kızla, “Evlen” dedim. Ama evlilikten korkuyormuş “O zaman evlenme” dedim. Ama kızı çok seviyormuş, tekrar “Evlen” dedim. Evlenince kızın değişmesinden korkuyormuş, “Evlenince insanlar değişiyor” diye duymuş, eski günleri tekrar yaşamaktan korkuyormuş. Sustum, elimi pembe ve dolgun yanağına koydum, uzun zamandır yazı yazmıyordum.

BİLİŞİM TRENİ

2009 yılında “Artık dergicilik bitti abi, yakında mizah dergisi diye bişey kalmayacak. Kâğıt, çok ilkel bir şey artık günümüzde, yakında her şey bilgisayara geçecek!” bilgisini alır almaz hemen kendi kişisel web sitemin çalışmalarına başlamıştım. Aylar süren çalışmalar sonunda, site tasarımım nihayet bitmişti. Açılış sayfasının en üstündeki banner- da sarıkayalar.com’a hoş geldiniz yazısı üç boyutlu ve ışıl ışıl dönüyordu. Bannerın hemen yanında bayrağımız dalgalanıyordu. Ve bannerın altında linkler alt alta dizilmişti. Linkler sırasıyla; karikatürler, yazılar, şiirler, güzel sözler, fıkralar, foto albüm, doğa ve manzara resimleri, sizden gelenler, ziyaretçi defteri, komikkk:), forum, sohbet, duyurular şeklinde ekranın iki tarafında sütun şeklinde iniyordu. Güncellemeler ise ortadaki boşluktan takip edilebiliyordu. Sağ altta ise gömlekli, ceketli güzel bir cali centre çalışanı kız, kulağında kulaklıkla gülümsüyordu. Bu kız aynı zamanda tıklanınca outlook’u açıp bilgisayarın içine sıçan iletişim linkiydi. Sitenin tasarımı sadeydi ve bence güzel olmuştu. Son bir rötuş ile en üstteki bannerın altına “Sarıkayalar portal; tespitin ve tespitçilerin buluşma merkezi. Kuru kuru tespit değil, doğru ve yerinde tespit!" yazısını eklemiş, sitenin en altına da “Bu alana reklam verebilirsiniz” bannerını yerleştirmiştim. “Güzel oldu bu iş güzeeelll!” diye bi sigara yakıp çoktan harekete geçmiş bilişim trenine beni son anda yetiştirecek olan kişisel siteme uzun uzun baktım. Keyfim yerindeydi. Birden arkamdan gelen “Yatağa gelmiyor musun?” sesiyle irkildim. “Geleceğim hayatım, yalnız sana daha önce bir şey göstermek istiyorum” diyerek laptopı ona doğru yaklaştırdım. “Ay bu ne be? Pembe küçük laptopımla sen ne biçim sitelere giriyorsun Umut ? Bu ne ya, köy derneği sitesi mi o?” diye kızdı uyku dolu gözlerini ovuşturarak. “Hayır, bu benim kişisel sitem, sanal dünyada artık ben de varolacağım” diye cevap verdim. “Yaratıcı zekasına aşık olduğum adamdan bu tasarım mı çıktı ya? Ben hayatım boyunca bu kadar çirkin bir şey görmedim” dedi yüzünü ekşiterek. “Bilmiyorum, tamamen içimden geldiği gibi içgüdüsel olarak dizayn ettim, bu çıktı ortaya. İç dünyamın yansımasıydı bu sadece, gerçekten köy dayanışma derneği gibi mi olmuş yansımam?” diyerek pembe laptopı kapatıp peşinden içeri yürüdüm. Soruma cevap vermedi ama bu konuşma zihnimde yer etmişti, kişisel web sitemi hayata geçirme işini askıya aldım.

Birkaç hafta sonra elimde, eşe dosta haber salarak, tamamen gönüllü olarak sitelerinin sorumluluğunu üstlendiğim tam dört köy vardı ve mail kutum ağzına kadar doluydu. Köylülerden ve köy derneklerine mensup kişilerden, bana doğru sürekli bir bilgi akışı vardı. Tam bir görsel bombardıman içindeydim. Yozgat'tan Kastamonu'dan, Elazığ'dan, Denizli'den, İstanbul'dan, Ankara'dan, Ausburg'tan, Viyana'dan sürekli olarak bilgi, belge, fotoğraf ve ileti alıyordum. Telefonum bir türlü susmuyor, adeta bir kriz masası gibi çalışıyordum. Köylerin isimleri sırasıyla; Kaykıllı, Davulbaz, Dibekö- ven ve Mıcırlar (Kavak Belalan) köyleriydi. Başlarda gayet düzenli çalışıyor, gelen her iletiyi doğru linke yükleyerek kimseye hiçbir sorun yaşatmadan düzgün bir moderatörlük yapıyordum. Size yemin ederim, kimsenin scanner'ı bu kadar çok kasket, bıyık, bere, kulak kılı ve kirve fotoğrafı taramamıştı. Üssün Dayı, Tompızların Veysel, Ali Günal (Cırık) ve daha nicelerinin fotolarını reel ortamdan dijital ortama aktarırken, scanner'ım resmen can çekişiyor, zorlanıyor, inliyordu. Masaüstüm Gabaklar, Delidombazlar, Cabarlar, Eşeler, Ağasülünler adh sülale isimlerinden oluşan dosyalarla doluydu. Belgelerim dosyası; doğa ve belde sevgisi ile dolu, anaya babaya hürmeti konu alan şiirlerle doluydu. Dört köyden çıkmış, dört ayrı emekli öğretmenle hemen her gün köylerin tarihçesi, gelenekleri ve görenekleri hakkında yazışıyor, köylerde kullanılan ağız, şive ve lehçe hakkında bilgi topluyor, kendileriyle sık sık msn'de kameralı sohbet yapıyordum. Dört emekli öğretmenin dördü de mükemmeliyetçi bir yapıya sahipti ve en ufak bir hatamda beni uyarıyordu. "Sevgili Umut, kız almaya gidilirken yolu kesen gençlerin sorduğu sorulardan hemen sonra, gençlerin çorapları düğüm yapılıp damat ve sağdıç dövülmez, eğer damat ve sağdıç gençlerin sorularına cevap veremezse dövülür. Misal; 'gençler nerden gelip nereye gidersiniz ?' diye sorulduğunda, damat 'Hıdırlardan gelip Hazırlara gideriz' der, gençler 'Hıdırlar kimdir ? Hazırlar kimdir ?' diye sorduğunda, damat 'Hazırlar sizsiniz, Hıdırlar kim, biz bile bilmeyiz' DİYEMEZSE çorablan dövülür. Lütfen sitemizdeki bu yanlışı düzelt, geleneklerimiz gelecek nesillere yanlış aktarılmasın" diye gelen bir maile "Emredersiniz hocam, hemen düzeltiyorum" diye cevap veriyordum. Ya da "Sevgili Umut, köyümüzün ileri gelenlerinden Hacı Ali Ertürk açık kalp ameliyatı geçirdi, ben kendisini Ankara Yüksek İhtisas Hastanesinde ziyaret ettim, fotoğraflarını çektim, sana ekte gönderiyorum. Acil olarak onları duyurular kısmına koyup kendisine geçmiş olsun diler misin?" diye gelen maile "Tabii

ki hocam hemen yüklüyorum. Başım üstüne" diye cevap veriyor ve dediğini anında yapıyordum. Forumlar ise ayrı bir cumhuriyetti sanki... "Gündüllü dedeye yapılan ayıb" adlı başlıktaki amansız tartışma, nasıl olduysa "Türkiye'yi masonlar, dünyayı ise uzaylılar yönetiyor anlayın bunu artık" iletisi ile son buluyor, forum başlıkları yer yer "Moderatör at bu adamı! Dibekövenliliğe yakışmayan insanların bu forumda işi yokkkkkkkk" feryatları ile inliyordu.

Ben, bir yandan için için yanan forumlarla uğraşırken, bir yandan da dört öğretmenden gelen dört ayrı maili cevaplamaya çalışıyordum. "Sevgili Umut, 'öyleyse gel gezelim Mahmutlu'yu, Davulbaz'ı' adlı şiirimi sana 4. Defa atmama rağmen halen yayınlanmadı. Bunun sebebini öğrenebilir miyim???" diye gelen bir maile, "Özür dilerim hocam, spama gelmiş mailler, hemen yayınlıyorum, yalnız şiirlerinizi kendiniz de ekleyebilirsiniz bana mail atmanıza gerek yok." diye cevap veriyor, ardından gelen "Özür dilerim Umut, oğlum Öncü'ye sorup, nasıl eklendiğini hemen öğreneceğim." diye gelen cevaba da yine aynı saygılı tavrımı koruyarak "Ne demek hocam. Öncüyü gözlerinden öpün benim için" diye cevap yazıyordum, o da karşılığında "Sen de babana selam söyle evladım" diyordu. Emekli öğretmenlerden gelen bir mail, bir cevapla bitmiyor sonsuza doğru giden yazışmalara dönüyordu hep. Dört öğretmen, toplam dört parmakla klavyeye yaza yaza beni günden güne eritiyordu. En son "RE:RE: ACİLLLLL! Köyümüzün ileri gelenlerinden Bayram BAŞ (fıssey dayı) kendi yaptırdığı inşaatı gezerken düşmüş Hakk'ın rahmetine kavuşmuştur. Kendisinin vesikalığını lütfen foto galerideki "Asırlık çınarlar" bölümünden alıp 'İz Bırakanlar' bölümüne taşıyalım. Duyurular kısmında bu olayı duyuralım!!!!" mailini görünce bir şeylerin yanlış gittiğini anladım. Bu mail Kaykıllı Köyünden sorumlu öğretmenden gelmişti ama ben Mıcırlar Köyündeki duyuru panosuna aylar önce "Bayram Baş umreden döndü" diye yazmıştım ve ondan önce de Davulbaz Köyü'nün duyurularında "Fıssey Dayı umre yolcusu" haberini köylüye müjdelemiştim. Ve bu arada tabii ki forumlar... Forum başlıkları sinirliydi, forum başlıkları huzursuzdu, forum başlıkları memnuniyetsizdi. Yaptığım yanlışlıklar ne yazık ki Fıssey Dayı olayı ile sınırlı kalmamıştı. Dört köyü tamamen birbirine karıştırmış, birbirinden alakasız yurdun dört bir yanma dağılmış bu dört köyü, yaptığım hatalarla birleştirerek tek bir köy haline getirmiştim. Ortalığa tam bir kaos hakimdi. Köylü de haklı olarak feryat figan ediyordu. " 'Mıcırlar Köyü Güzelleştirme ve Camii Koruma Derneği,

2. olağan genel kurul toplantısını 29.04.2009 tarihinde gerçekleştirmiştir. Genel kurulda yeterli katılım sağlanmıştır. Yönetim kurulu raporları ve denetleme kurulu raporları okunarak, genel kurula bilgiler verilmiştir. Yeni yönetim seçimlerinde yeni aday çıkmamış olup, eski yönetimin göreve devam etmesi yönünde oy birliği ile yetki verilmiştir. Derneğe yeni döneminde başarılar diler, köyümüze hayırlı ve yararlı işler yapmasını temenni ederiz.' diyerek köy dışından insanların fotoğrafı konuluyor, seçim ne zaman olmuş, kurul ne zaman toplanmış bize neden haber verilmiyor, köyümüzü dışarıdan insanlar mı yönetiyor yoksa???" diye kızıyordu biri. Bir başkası "Arkadaşım bu zamana kadar bi kere olsun köye, derneğe mi uğradınız da şimdi kendinizde kızma hakkını buluyorsunuz? Aylardır 'Camiye yerden ısıtma yapacağız, gönüllülerin yardımını bekliyoruz' diyoruz kimseden ses çıkmıyor. Bu işler öyle İstanbul'dan Angara'dan atıp tutmaya benzemezzzzz" diye cevap yazıyordu ona. Bambaşka biri de "Gardaş söylediklerinde haklı olabilirsin, İstanbul ve Ankara'da ikamet eden köylülerimizin şehir hayatının doğal akışına kapılıp köyümüzü ihmal ettiğini düşünebilirsin ama 'bana kel diyen adamın kafasında kulaç kulaç saç olmalı' demiş atalarımız. Daha düne kadar köy derneğine bi paket çay almaya, köylü için bi çöbü bile yerinden oynatmaya erinen insanlar, yani sen ve senin gibiler, bugün bizleri böyle itham edemez. Arkadaşlar bu arada Delidombazlar haricindeki bütün Mıcırlar sevdalılarını micirlarportal.com sitesine bekliyorum. Gelin bu siteyi Delidombazlar sülalesine bırakıp Mıcırlarportal etrafında kenetlenelim" diye saldırmıştı bu yazılanlara. Korktuğum olmuştu dört sitemde de isyan bayrağı çekilmişti. Site takipçileri yavaş yavaş ellerimden kayıyor, her tartışmada sitenin tadının kaçtığından dem vuruluyordu. İşlerim başımdan aşkınken bir de 4 parmaklı 4 öğretmenle uğraşıyordum. Kendilerine defalarca attığım "RE:RE:RE:RE: hocam lütfen acil yardım!!!!" başlıklı maillerime bi türlü tatmin edici yanıt alamadığım gibi ,"RE:RE:RE umutcuğum, Öyleyse gel gezelim Mahmutlu'yu Davulbaz'ı şiirime ek sonnnnn...." başlıklı maillerle uğraşıyor, site şiirlerine yeni kıtalar eklemek gibi eften püften işlerle zaman kaybediyordum.

Hocalardan da umudu kesince kendi başıma bir acil durum planı yaptım ve elimdeki dört köyden Mıcırlar ve Kaykıllı'yı tamamen gözden çıkardım, iki köyün sitesini de tamamen kapadım. Böylelikle bütün enerjimi diğer iki siteye vererek iki köyün sitesini yeniden çekim merkezi haline getirecektim. "Radyo Dibeköven" ve "Davulbaz.tv yakında sitemizde"

bannerlarını sitelere ekledim. Yerel ve ulusal gazetelere, kaymakamlığa, valiliğe, nüfus sorgulama sitelerine yönlenen yararlı linkler (yeni!) butonlarını da sitelere ekledim. İki köyün uydudan görünümlerini Google Maps’ten alıp, sitenin sol üstüne ekledim. Duyurular kısmına sık sık köyün Facebook grubunu oluşturmak için köylülerden destek talep ettiğimi belirttim. Ama forumlar... Evet bütün bu emeklerime rağmen forumlar bir türlü durulmuyordu. Fotoğraf albümündeki slayt gösterimlerinin çalışmadığı, fotoğraf altına yazılan yorumların gözükmediği gibi teknik sorunlar sıksık dillendirilip sitenin köy insanına yaraşır bir site olmadığı bazı üyeler tarafından sık sık dillendiriliyor, en sonunda da moderasyon, yani ben suçlanıyordum. Köylülerin bu vefasızlığı karşısında çoğu zaman ekran karşısında ağlayacak raddeye geliyordum. Sinirlerim allak bullak olmuştu. Sanal âlemde boy göstermek ne bana ne de köylüye yaramıştı. “Bizim gibi gerçeğin peşinde olanların burada, bu yalan dünyada ne işi var lan?” diye düşünerek “Bütün bu yaşadıklarımız hep ilüzyon laaaaann!” diye hışımla kapadım pembe küçük laptopımı. Laptopın gürültüsüne uyanan o koşarak içeri geldi. Elimde kapalı laptopla ona doğru yürüdüm ve bir yandan da Davulbaz köylü emekli öğretmenin yolladığı son kıtayı güzel gözlerinin içine baka baka söyledim. Arkadaş bak bahar geldi her yer yemyeşil, Çık serin yaylaya ebegömeciyle ekşimen bişir, belli ki sen de ayrısın sıladan, her yanın gamaşır, Öyleyse inat etme, gel gezelim Mahmutlu’yu Davulbaz’ı...

SEN VE BEN, Bİ DE HERKES

"İnsanların cebinden paralarını almak istiyorsanız, onlara iki kelime söylemeniz yeterli: organik' ve anti-bakteriyel'. Bu iki kelimeyi duyup da duyarsız kalabilecek bir Allah'ın kulu tanımıyorum. 'Organik' (şimdilik), daha üst gelir seviyesindekileri cezbeden bir kelimeyken, 'anti-bakteriyel', herkesin aklını başından alıyor. Dar gelirli vatandaşlarımız gıcır gıcır, pasparlak elmayı, portakalı, domatesi yiyedursun, daha zenginler için meyvelerin daha çürümüşü, daha yamuk yumuğu makbul. Çünkü onlar organik, onlar çok yaşatır.

Ama anti-bakteriyel, sınıf tanımıyor. Maaşımız ne olursa olsun, son bir yıldır hemen hepimizin evinde artık anti-bakteriyel bir sabun var. Bütün insanlık olarak mikrobu kırıyoruz. Fakat mikrobu kırarken keriz yerine konduğumuzdan kıllanıyorum açıkçası. Domuz gribi sırasında bakkallarda satılan anti-bakteriyel jeller sayesinde mi dev bir salgını atlattık biz şimdi ? Bakkala giderek insan ırkını kurtardığımızı ne olur torunlarımıza söylemeyelim, yüzümüze tükürürler! 21. Yüzyıl insanına biçilen rol bu. Mikrobu kır, parayı kazan, doğaya koş." dedim ve vitesi değiştirdim.

"Doblo almış adamsın Umut, daha neyi açıklamaya çalışıyorsun?" dedi camdan kafasını çıkararak. Rüzgâr saçlarını uçuşturuyordu. Doblomdaydık, Assos'a doğru gidiyorduk. İnsan Doblo alınca artık sürekli "Doblo" diyor. İki kelimesinden biri "Doblo" oluyor. Bir yazar, bir karikatüristten çok bir toptancı gibi olmuştum Doblo'yu aldığımdan beri. "Doblo'ya yükleriz", "iki arabayla gitmeye gerek yok, Doblo'yla ben götürürüm onları", "benim Doblo'nun torpidosunda olacaktı" artık kanıksadığım cümlelerdi. Zaten sabahtan beri ona neden bu Doblo'yu almaya karar verdiğimi açıklamaya çalışıyordum. Hoş, ortada açıklanacak bi durum yoktu, kendisi de Doblo'nun tadını çıkarıyordu belli ki. Ama açıklasaydım yine her zaman yaptığım gibi suçu bütün dünyaya atacaktım ve bu lanet dünyanın bana Doblo aldırdığını söyleyecektim, benim yapabileceğim bir şey yoktu. Yüzyıllar süren yanlış yönetim biçimleri, beni buna mecbur etmişti. Kendimi aklamak uğruna bütün dünyayı hapse atabilirdim. Bunu iyi yapardım, bilirdi. O yüzden bana "he" der geçerdi. Ve o yüzden iyi anlaşırdık.

Oldukça mutlu gözüküyordu. Haberleri dinliyordum, radyonun kanalını değiştirip istediği frekansa ayarladı. "Kılıçdaroğlu" diyen

hoparlörler bir anda “Uuu beybi” dedi. Terlemişti, tişörtünü çıkarıp bikinisinin üstüyle kaldı. Güneş gözlüğünü taktı, İki sigara yakıp birini dudaklarıma koydu. Sigarayı alırken yanımızdan geçen beyaz kartaldaki kalabalık aileyle göz göze geldim. Arabayı hızlandırdım. Yol boştu, beyaz kartal çok geride kalmıştı, uçarcasına Assos’a gidiyorduk. “Gece denize çıplak gireriz, dimi Umut?” diye sordu aniden. Zaten kendisinden hayırlara vesile olacak bir talep gelmesini beklemiyordum ama mutluluğunu da bozmak istemedim. “Bakalım, kısmet...” dedim. Bir çığlık attı, beni öptü “ Çok güzel olacak. Yıldızların altında tamamen baş başa olacağız. Sen, ben ve doğa... Tamamen özgür olduğumuzu hissedicez” dedi. Direksiyonu birden Assos’tan Yozgat’a kırsam ne yapar acaba şimdi diye düşündüm. Ya da Uşak’ın Eşme ilçesine, Çankırı’ya veya Siirt-Zivrik’e... “Oralar da doğa, oralar da tabiat, oralarda da şenle beraber, baş başa olmak istiyorum, orda tatil yapı- caz” desem ne yapardı acaba? Camdan fırlayıp, şarampole atardı kendini gibime geliyordu. “Kısıtlı alanda coşmak, dar alanda özgürlüğümüzü yaşamak zorundaydık, bunu ben de biliyordum ama bu alanın yıllar geçtikçe daha da darlaşması, daha da küçülmesiydi beni kaygılandıran. Özgürlük alanımız küçüle küçüle Doblo’ya kadar düştü. Modern insan dediğimiz kişi arabasının iç hacmi kadar alanda özgürdür, ya da sitedeki apartmanın yüzölçümü kadar bir alanda. Yakında sadece bilgisayar ekranının inçi kadar özgür olacağız. Teknoloji ilerledikçe insanlar makineleşmedi, insanlara makine satıldı.” dedim ve gazı kökledim.

“Off Umut, geçen hafta adaklık koç almaya giderken de bunları anlatmıştın. Oskar ödüllü muhalif belgesel tadında konuşmayı kes artık. Tatile gidiyoruz işte, ne yapalım şimdi ?” diyip sigarasını suratıma üfledi. Haklıydı, geçen hafta adaklık canlı hayvan almaya Beylikdüzu ne gitmiş ve Doblo’nun arkasında bir koçla annemlerin evine dönmüştük. Ben kestirtmeyecektim ama annem zorla kestirt- mişti kınalıyı. “Bir gün hayallerimi gerçekleştire- bilirsem koç kesicem, koç!” demiştim yıllar önce küçük bir çocukken ve annem de duymuştu bu adağımı. Ve birçok konuda hassas olmayan anam, adak konusunda son derece hassastı, Doblo’yu aldığımdan beri bana rahat vermemiş başımın etini yemişti. G.tünden zeytinler saça saça bana bakan hayvanı, annem sayesinde Beylikdüzu nden getirip evin arkasındaki arsada öldürmüştük.

Bi bacağı fakire fukaraya verdim, bir bacağı annemlere, bir bacağı sevgilimin kuzişine, bir bacağı da kasapta doğrattırıp, jelâtine sardırdıktan sonra Doblo’nun arkasındaki mini buzluğa koydum. Geri kalanı da komple

kavurma yaptırıp kışın üzerine yumurta kırılıp yenmesi için evdeki dip frize attım. Bir koyuna ben bunları yaptım dostlarım. Hayvanın bir bacağı hemen arkamda, mangalın, kömürün, faraşın yanındaydı konuşmak gereksizdi.

Birden frene basıp, el frenini çektim. Arabadan inip, ters istikamette otobanda koşmaya başladım. Yol kenarında, zeytinyağı satan bi köylü görmüştüm. Zaten zeytinyağı, başlı başına uzun bi ömür vaadi içindeyken bi de bunun köylüden, yani dalından olması beni çok etkilemişti. Bana birazdan ölümsüzlük iksiri satacak olan Lokman Hekimim, güneşin altında, 2.5 litrelik pet şişelere doldurduğu zeytinyağlarını satıyordu. “Gerçek zeytinyağını bunlar satıyor, marketlerden aldıklarımız hep katkılı, boyalı” bilgisi ile en siyahını, pet şişesi en içine göçmüşünü satın aldım köylüden. Tam parayı verecekken, geri çektim ve “yaş kaç dayı?” diye sordum. Öyle gürültülü bi öksürük nöbeti geçirdi ki ağzında bi ara ciğerinin ucunu gördüm. Ciğeri geri yutup, yere tükürdükten sonra “49” dedi. Biraz konuştukça pet şişeleri nerden bulduğunu sordum. O kadar çok pet şişede zeytinyağı vardı ki önünde içinde bir zamanlar duran kolaları kimin içtiğini merak ettim. Bütün köylü saflığı ve yöresel şivesi ile hepsini kendisinin içtiğini, tam bir kola tutkunu olduğunu söyledi. Fanta kapağıyla kapatılmış, koka kola şişesindeki zeytinyağını satın alıp, arabaya döndüm. Kapağını açıp bir yudum aldıktan sonra üzerine bi sigara yaktım, gaza bastım.

“Her şeyin artık birbirine bu kadar çok girmesinden öyle sıkıldım ki; dünyadaki bütün 'her şey, pet şişedeki doğal zeytinyağı gibi. Bize sunulan bişeyden asla emin değiliz. Yararlı sandığımız besinler bi anda zararlı çıkabilir, hijyenik sandığımız ürünler bi anda kanserojen olabilir ya da okuduğumuz bir haber yalan çıkabilir. Ya da bunların tam tersine gerçekten de yararlı, hijyenik ve doğru olabilir. Bunu asla bilemeyiz. Kimse neye güveneceğini tam bilmiyor. însan evlatları olarak, o kadar çaresiz bırakıldık ki sınırlı alanlar yaratıp içinde sevdiğimiz kişilerle çok yaşamaya çalışmaktan başka bir çaremiz yok. İşte bu yüzden Doblo aldım bebeğim” dedim. “E iyi işte, fena olmamış” dedi.

Assos’a varmak üzereydik, son 1 saattir hiç konuşmamıştık, ben araba sürmüştüm o da uyuk- lamıştı. Bir zamanlar Aristo’nun yaşadığı topraklara etimizle, mangalımızla, Doblo’muzla girmiştik. Uyandı, Behramkale’deki muhteşem manzarayı gördü. Çok mutluydu, bi sigara yakıp radyoyu açtı. Bu yaz en sevdiğimiz şarkı olan “Poşete Yazık” çalıyordu. Mutluluğu perçinlensin diye “Ver sesi, ver sesi, tesisat güçlü, kaldırır.” dedim vitesi

değiştirirken. Kendimden, yaptıklarımdan asla utanmıyordum sadece çağımın gerçeklerini yaşıyordum. Tatil başlamıştı.

OLMADI

Bugünlerde beni en çok hüzünlendiren şey üzerinde Zeki Sezer'in vesikalığının olduğu çak- mağım. Babama seçim öncesi kahvede vermişler, o da bana verdi. Bende şu anda tam 6 tane Zeki Sezer'li çakmak var... Annemlere her gittiğimde yeni Zeki Sezer'li çakmaklarla yalnız yaşadığım, içinde ne televizyon, ne bilgisayar yalnızca benim olduğum evime geri dönüyorum... Ya birileri hâlâ babama Zeki Sezer'li çakmaklar veriyor. Ya da babama seçim öncesi kilolar dolusu çakmak verdiler... Seçim bitti, her şey bitti, Zeki'li çakmaklar bitmiyor. Yıkattığım temiz çamaşırlarımla ve yeni Zekilerle sessiz evime dönüyorum. Bazen altı çakmağı Zeki Sezer'li yüzleri bana doğru gelecek şekilde yan yana dizip, saatlerce sigara içerek izliyorum. Ev sessiz, gece sessiz, Zekiler sessiz. Saatlerce bakışıyoruz. Seçimlerde kaybedildi işte. Olmadı ama olacak zannedildi. Kötü olan da bu oldu. Bi an olabilecek zannedilip basılıverdi çakmağa resimler. Kim bilir Zeki Bey'in de belki haberi bile yoktur böyle bi çakmağın olduğundan. Ama işte varlar ve karşımdalar. İki tanesinin manyetosu bozuldu, yakmak istediğim zaman gazına basıp başka gazı bitmiş ama taşı duran tavşanlı bi çakmakla yakıyorum. Bi türlü atmaya kıyamıyorum Zeki Sezer'li çakmaklarımı. Nedense çok seviyorum. Deterjan kokulu, yeni yıkanmış takım eşortmanlarımı giyip sessiz evimde kitap okurken, ya da karikatür çizerken bi an bile ayırmıyorum karşıma dizdiğim çakmaklarımı. Gece gündüz bana yarenlik ediyor şimdilik 6 adet olan vesikalıklı çakmak.

Politikadan gerçekten çok anlamam. Zaten televizyonun esiri olmayacağım diye sincap gibi oldum sessiz evin içinde. Pencereden pencereye koşturuyorum, konu komşunun tülünün perdesinin arasından Ali Kırca'nın kafasının görebileceğim kadar kısmını göreceğim, yurt ve dünya gündemini takip edicem diye. Ali Kırca'nın kafasının görebildiğim kısmından anladığım kadarıyla Zeki Sezer, genel başkanlıktan istifa etmiş. Kısaca "olmadı" demiş. Dergideki arkadaşlara sordum "aşağı yukarı öyle bi durum var" diyip geçiştirdiler. Bakalım bu işe elimdeki gereğinden çok çakmaklar ne diyor diye düşünerek masamdaki çakmaklara baktım. "Bi an olabileceğini gerçekten çok zannettik" dercesine sessizliklerini korudular.

Peki, neden ben? Bu çakmaklar neden bende ve neden bu kadar çok? işaretlere hiç inanmadım ama bu kadarı da fazla. Partili değilim, belli bir siyasi görüşüm bile yok, kim ne derse hemen inanıyorum, "olurmuş

aslında” diyorum. Dünyanın ve ülkemin ne yaparsak daha iyi bi yer olabileceğini gerçekten tam bilmiyorum. Ortaokulda yine babamın getirdiği ANAP anahtarlığım ve lisede yine babamdan yadigâr Refah Partisi ajandamdan başka siyasi hayatla her hangi bi ilgim olmadı. Bi de çocukken kim yaparsa yapsın kötü olan Erdal İnönü taklidi yapmış annemleri güldürmeye çalışmıştım o kadar.

Hiçbir kadını Zeki Sezer’li çakmakla sigarasını yakarak etkileyeceğimi sanmıyorum. Bir siyasi partinin eski genel başkanının parmaklarımın arasından kafasını çıkarıp, hoşlandığım kadına bakmasını istemem. Kadın ruhundan pek anlamam ama sanırım onlar da istemez. Bu yüzden dışarı çıkınca pek yanıma almıyorum, alsam bile mutlaka cebimde tutuyorum. Hâlâ genel başkanı olmadığı halde üzerinde “Zeki Sezer... Genel Başkan” yazan bir çakmakla yalancı gibi gezmek de oldukça kötü bir durum ayrıca. Kaldı ki herhangi bir siyasi tartışmayı da ateşlendirerek karşıt görüşlü birinin hışmına da uğrayabilirim de hiç hesapta yokken. Bu yüzden mecburen köşe bucak saklıyorum insanlardan çakmaklarımı.

Olmadı işte. Ben de Zeki Bey kadar geniş ölçekte olmasa da bir sürü hayal kurmuştum. Benimkiler de olmadı. Bi an ben de olacak zannedip herkese duyurmuştum ama bişeyler oldu, istediklerim olmadı. Şimdi şu halime bakın. İçinde hiç bir şey olmayan, sadece benim olduğum sessiz evimde, küçük bi fare gibi odadan odaya, pencereden pencereye koşup, el âlemin düzgün çekilmemiş perdelerinin arasından içeri bakıyorum. Elimde insanlara göstermekten utandığım ya da korktuğum gerçekleşmemiş hayallerin, olmamışlığın simgesiyle sigaramı yakıp, başkalarının mutlu zannettiğim evlerine bakıyorum. Olmadı işte...

O sırada kapım ani bir tekme ile kırılıp Zeki Sezer içeri girdi. “Ne olmadı lan! Ne olmadı! Ne mızmızlanıp duruyorsun öyle evde oturup kendi kendine” diye kükredi. “Abi kız vardı... Kız olmadı.” dedim. “Piiiii adamın derdine bak. Ver lan çakmağı. O kadar masraf yaptık zati” diyip 6 çakmaktan beşini alarak çekip gitti. Manyetosu bozuk son çakmağımı tavşanlı çakmakla ateşleyerek bi sigara yakarken arkasından. “Olacak zannetmiştim. Çok sevinmiştim be abi.” dedim.

HATIRA

Dükkândan içeri girdim, kimse yoktu. Duvarlar boydan boya içi film kutularıyla dolu camekânla kaplıydı. Bir kapı, içerdeki küçük stüdyoya açılıyordu. Cam masanın altına sıkıştırılmış onlarca insanın vesikalığı vardı. Arkasındaki denizde güneş batan palmiyeli bi kumsalın olduğu bir fotoğrafın önüne, düğünlerini muhtemelen bol kolonlu bir düğün salonunda yapmış bir gelin ve damadın fotoğrafının yerleştirildiği bir resim çerçevelenmiş, duvara asılmıştı. Onun altındaki çerçevede ise, küçük bir çocuğun resminin yanma çizgi film karakterleri montajlanmıştı. Yanında ise simsiyah, gür ve beline kadar saçlarım boynunu eğerek sergilemiş bir kızın fotoğrafı vardı.

"Kimse yok mu?" diye seslendim, içerden kimse çıkmadı. Tam dükkândan çıkarken, arkamdan "buyurun" diye seslendi dükkân sahibi. "Fotoğraf çektirecektim" dedim. "Vesikalık mı, boydan mı olacak?" dedi. "Boydan" dedim. "Denizci misin?" diye sordu, "evet" dedim. Konu ordan ilerleyecek, biz denizcilerin ne kadar içkiye düşkün ve çapkın olduğundan konuşacağız, "bayım siz bu denizcileri bilmezsiniz, onlar sadece bundan anlar" diyerek yumruğumu ona gösterip, yalnızca fahişelerin ve düşkünlerin takıldığı izbe barlarda başka denizcilerle nasıl yumruklaştığımı, bu kavgaların birinden sonra en yakın arkadaşımla nasıl tanıştığımı, hatta bir keresinde sağ kolu olmayan bir yankesiciyle tanıştığımı anlatırım diye düşünmüştüm ama sadece "Buyurun içeri alalım sizi" dedi. Bir tabureyi gösterip oturmamı söyledi, spotları yakmak için duvarın kenarına, fişi prize takmaya gitti. "Boydan çektirecektim" dedim. "Tamam oturun siz, hallederiz" dedi umursamadan. Işıklar yandı. Yüzüme doğru ayarlarken, dükkâna başka bir müşteri daha gelip seslendi. "Bi saniye" diyip içeri gitti, camekânın üstünde bir blok vesikalığı kesip, naylon vesikalık poşetine yerleştirmesini gözümü ışıktan korumak için kısarak izlerken bir yandan da "boydan demiştim, anlamadı galiba" diye düşündüm. Neyse ki geldi. Spotların vidalarını açıp, usta elleriyle en doğru ışığı yaratmaya çalışırken, bir yandan da bana talimatlar veriyordu. "Yan oturun lütfen" dedi, yan oturdum, "kaldırın başınızı" dedi, kaldırdım, "gülümseyin" dedi, hiç sevmediğim halde kocaman gülümsedim ve yan oturup gülümsemeye devam ederek " abi boydan çektirecektim" dedim. "Çekeriz, bozmayın" dedi. Duvara asılı kravatın yanındaki plastik raflı aynanın rafından bi tarak

alıp geldi. Ben yan yan gülümserken saçımı geriye doğru taradı. “Deli galiba, suyuna gideyim. Kızarsa döver möver” diye düşünüp, daha bi gülümsedim. Ağzımdan salya aktı, “bozmayın” diye tembih ettiği için silemedim bile salyayı. O sildi. İyiden iyiye fotoğrafçının elinde bebek olmuştum. Makinenin başına geçti ve taburede oturduğum, “boydan” fotoğrafımı çekti. Beraber tezgâha gittik, koçandan bir kâğıt çıkarıp, üstüne adımı ve bir numara yazdı, bana verdi, paranın da yarısını aldı, “Haftaya gelin alın” dedi. Tam çıkarken “zaten kapıya yakınım, kızıp kovalarsa kaçarım.” diye düşünerek tekrar daha sert bir tonlamayla sordum “Abi boydan çekilecektim, tabureye oturdum. Ziyanı yok, vesikalık olsun da boydan demiştim ben” dedim. “Arkadaşım, elimizde hazır denizci resimleri var, kafanı kesip onlardan birine montajlıycam. Sorup durma işte” diye azarladı.

Dışarı çıktım. İki caddeden oluşan kasabada, şehir halkı pek yoktu. Her taraf dörtlü beşli gruplar halinde gezinen, sigara içen, bol jöleli askerlerle doluydu. İnternet kafeler tıklım tıklımdı. Arkadaşlarımla buluşup, bi yerde yemek yedik. Zaten bu kasabada yemek yemekten ve internet kafeye gitmekten başka yapacak bir şey yoktu. Yemekten sonra çocuklar bi birahane bulmuşlar, içmeye gittiler, ben anlaşılır diye gitmekten korktum. Fek başıma tırnak makası, içlik, bir iki çorap ve künye zinciri almak için askeri malzeme satan bir dükkâna gittim. Dükkândan çıkınca bi tatlı yiyeyim diye baklavacıya, ordan çay içmek için bir çay bahçesine gittim. Kasaba o kadar küçüktü ki nereye gidersem gideyim, sürekli fotoğrafçının önünden geçiyordum. Ve her seferinde de dükkânın içinde oturan fotoğrafçıyla göz göze geliyorduk, gülümseyerek selamlıyordum her seferinde. Bir iki geçişten sonra adam da gülümseyince yüz buldum, zaten yapacak bir şey yok, hem oturayım hem de şu montaj işi hakkında bilgi alayım diye içeri girdim. Girer girmez “Haftaya geleceksin canım, daha çıkmamıştır” dedi adam. Demek beni laftan anlamaz bir denyo olarak tanımıştı. Gülümseyip “ biliyorum, kapıda “CD hazırlanır” yazıyor, merak ettim nasıl oluyor” dedim. Beğendiğimiz bir şarkıyı seçiyormuşuz, burada çektiğimiz fotoğrafımızı bilgisayar teknolojisi yardımıyla kâh hücum botların, gemilerin arkasından, kâh dağların arkasından, kâh bayrağımızın önünden, kâh içinden kan damlayan bir gülün yanından, kâh gül bahçesinin arasından çıkararak, seçilen şarkı ve alta yazılan şiirler eşliğinde görsel bir şölen sunuyorlarmış, bunu da VCD’ye basıyorlarmış. “Yine kafayı montajlayarak mı abi?” dedim. “Tabii ki, artık bilgisayar teknolojisi çok

gelişti” dedi. Az biraz bilgili olduğumu anlasın diye “Photoshop’la mı yapıyorsunuz bu işlemi” diye sordum. Gülümsedi, “nerelisin sen?” dedi, “İstanbul’da büyüdüm” dedim. Kısa dönem olup olmadığımı sordu, anlattım. Oturttu, bi çay söyledi. Biraz muhabbetten sonra “Dur sen bekleme iki dakkada yapayım senin fotoğrafı” dedi. Benim fotoğrafı açtı, kafamı kesti, sivilceleri, yüzümdeki çukurlan temizledi. Gerçekten kullandığı programa hâkimdi... “Abi kaşların ortasını almayaydın” dedim. “Olsun, nişanlına, sözlüne yollarsın yakışıklı yapalım seni” dedi. Peki dedim, kaşları aldırdım. O sırada içeri, sonradan fotoğrafçının kızı olduğunu anladığım bir kız geldi. Güzel bir kızdı. Bütün ekranı kaplayan kesik kafam ekrandan, ben ise yanından aynı ifade ile kıza gülümsüyorduk. Yalnız birimiz, kaşlı ve sivilceliydi, diğerimiz cillop gibiydi ama ifade aynıydı. Kız bi ekrana bi bana bakıp güldü. Ben de güldüm, bi an ekrandaki kafa da gülecek diye çok korktum. Fotoğrafçı bizi tanıştırdı, Kocaeli’nde mühendislik okuyormuş kızı. Ekranın önüne geçerek monitörü kapata kapata biraz mesleki tavsiyelerde bulundum. Fakat beni pek dinlemiyordu gözü sürekli ekranda babasının mausla tutup bir o yana bir bu yana savurduğu gülen kafamdaydı. Benim de gözüm kaymıyo değildi, Karagöz oynatır gibi gezdiriyordu ekranda beni. Ekranı kapatmaya çalıştığım için omzumun üzerinden güneş gibi doğarak kıza gülümsüyor, sonra yeniden kaybolup, ardından tekrar çıkıyordu. Çapkın kesik kafam bile benden daha çok ilgisini çekmişti kızın. Birden fotoğrafçı, “Çavuş musun?” dedi, “Hayır ama biz kısa dönemler subay statüsündeymişiz” dedim. “Olsun ben yine de çavuş bedenine montajlıyorum. Genelde bütün erler öyle istiyorlar” dedi. Elinde bir demet çiçek tutan bir denizci çavuşunun bedenine yerleştirdi kafamı. “Çiçekli olmasaydı” dedim. “Silahlı var. Ona koyayım mı?” dedi. “Yok, sade olsun” dedim. “Sade var ama ten rengi biraz koyu. Renk tutmaz. Ellerin kavruk olur, anlaşılır” dedi. “Olsun yine de sade olsun” dedim. “İyi bari” dedi. Fotoğrafımın çıktılarını alıp, parayı verdim, dükkândan çıktım.

Bir bankta oturup, fotoğrafıma baktım. Ellerim gerçekten koyu renkli ve çok büyüktü. Belli ki iri yapılı birinin bedeniydi fotoğraftaki bedenim. Ve bir adet nişan yüzüğü vardı elinde. Güler diye postaneye gidip kız arkadaşıma yolladım kavruk büyük elli fotoğrafımı. Birliğe gittim. Elimde kalan diğer kopyalarını arkadaşlarıma arkasına şiirler yazarak, hatıra niyetine dağıttım. Gece yatarken “Dede yatar, şafak atar” dedim, kısa dönemler hariç kimse iplemedi. Kendi aramızda gülüştük. 18 gün sonra askerden döndüğümde, herkesin dönüşümle çok ilgili olacağını sanarken

kimsenin umursamadığını gördüm. “Aaa ne çabuk bitti ya” diyenlere için için küfür ettim. Bu arada kız arkadaşımın da artık olmadığını fark ettim. “Sen yoktun Umut, sen de anla beni. Hep söylemek istedim de askerde moralini bozmamak için söyleyemedim” dedi. Düşünceli davranışı için teşekkür ettim sadece. Başkasının bedeninde keriz gibi gülümserken çektirdiğim fotoğrafı da bir daha görmedim. Kafam da, başkasının bedeni de onda kaldı.

DEDEMİN MEKTUPLARI (1934-1935)

Selahattin,

Göndermiş olduğun uzun mektubu büyük bir ciddiyetle okudum fakat sonuna gelince mektuptan da yazdıklarından da eser kalmadı, katıla katıla güldüm. İlahi Selahattin, kendine seçecek soy isim mi kalmadı da bu basit sıradan tekdüze ismi seçtin? Sen artık Selahattin Sarıkaya mısın ayol? Vallahi hiç güleceğim yoktu. Dur tahmin edeyim günlerce haftalarca düşündün. Kim bilir neleri bulup nelerden vazgeçtin. En sonunda da geç kaldın ve listeden bu basit, sıradan, manasız soyadını sana vermek zorunda kaldılar. Kardeşim Münevver e soy ismini söylediğimde o da çok güldü, “Tam bizim Selahattin’e göre bir isim” dedi. Bu soy isim senin hayatının adeta hâsılası be Selahattin.

Okul nasıl gidiyor, yurt hayatına alışabildin

mi, hocaların ve diğer talebelerinle ilişkilerin ne düzeyde ? Bütün bunlardan bir satır bile bahsetmeden mektup yazmışsın, bir de bana kendinden bahset, uzun uzun bahset diye not düşüyorsun.

Tarsus alabildiğine sıcak... Öğrenciler neyse de diğer hocalara, özellikle okul muavinine bir türlü katlanamıyorum. Ah Selahattin, bilsen ne fena insanlar içinde kaldım. Burada fena bir şöhretim var. Dik kafalı, selamsız, muhteris... Görsen tanıyamazsın beni. Manasız manasız şeyler anlatıp ne yapar eder güldürürdün beni. Oysa ki artık yüzümden düşen bin parça. Değil o meşhur kahkahamı duymak, bir tebessümü bile ara ki bulasın dudaklarımda.

Burada bir ev tuttuk, iki öğretmen kalıyoruz. Ev arkadaşım Aliye’nin konuştuğu ziraat mühendisi bir adam var. Aliye gibi düzgün bir kız, böyle cıvık bir herifte ne buluyor anlamıyorum. Müthiş rahatsız ediyor bu adam beni. İnsanı yiyecekmiş gibi bakıyor. Şımarık, kendini beğenmiş biri. İki lafının arasında böbürlenmese ölecek sanki. Netice ortada, bende anlatılacak pek bir şey yok. Sen sor ben söyleyeyim. İstediğini sor. Yoksa sen sormadıkça ben cevap veremem. Zira bu Tarsus’un sıcağı, günlerin heyulası, okulun kalabalığı, zihnimi paramparça etti. Aklıma hiç bir şey gelmiyor. Kal sağlıcakla...

Halide (Işıksaçan)

Sevgili Selahattin,

Yahu ben daha bir mektubuna cevap veremeden üç mektubun birden geldi. Azıcık yavaş, azıcık sakin. İstanbul'da canın çok sıkılıyor olmalı. Mektuplarında o kadar çok şey sormuşsun ki hangi birine cevap vereyim bilemedim. Kuzum neden evimi, yattığım yeri bu kadar merak ediyorsun? Bildiğin iki göz, iki somya bir ev işte. Burada hava o kadar sıcak ki insanın bişey yapası gelmiyor. Tek eğlencem senin mektupların. Gece vakti çöpü dökmek için dışarı çıkıp fötrsüz kapıda kalan arkadaşına fötr götürme macerana katıla katıla güldüm. Sahiden başına geldi mi böyle bir şey yoksa beni güldürmek için mi uyduruyorsun? Fötrünü verdikten sonra senin fötrsüz kalman ve onun senin evine gidip ikinci bi fötr vermesini beklerken zaptiyelerden korkup ağaca çıkman, zaptiyelerin ağacı silkelemesi, taa ki uzaktan iki fötr ile gelen arkadaşını görünce gönül rahatlığıyla yere düşmen günümü şenlendirdi doğrusu. Ama eminim uydurmuyorsun bütün bunları, eskiden de sen böyle biraz alıktın.

Biliyor musun Selahattin, az daha tayyareye biniyordum. Şu ziraat mühendisi Nail Rıza vardı ya, Aliye ile Karataş'ta bir çiftliğe gitmeye karar vermişler. Can sıkıntısından peşlerine takıldım. Çiftlik havası iyi geldi. Orada DDT yüklü bir zirai ilaçlama tayyaresi vardı. Meğer Nail Rıza'nın

Türk Kuşundan sertifikası varmış, tayyare ile gezdirmeyi teklif etti. Ben korktuğum için binemedim ama Aliye bindi. Onlar göklerde gezinirken ben de bir ağacın dibinde oturup senin yolladığın Almanca romanı okumaya başladım ama okumak nâmümkün. Sarı tayyare sürekli tepemde vızır vızır. Nail Rıza üstümden geçerken bilerek tayyaresini alçaltıyor, ağacın bütün meyvalarını patır patır kafama döküyordu. Hangi ağacın dibine gittiysem aynısını yaptı cıvık. "Bu tip sulu şakalardan hiç haz etmiyoruuuumm" diye ne kadar bağırdıysam da kâr etmedi. En sonunda bir varil dolusu DDT'yi kafamdan aşağı boca etti zevzek. Senin romanın da daha bi sayfa bile okunmadan harap oldu. Sahi romandaki o genç, ne oluyordu da durduk yere haşarat oluyordu? Nerden buluyorsun böyle manasız romanları, bilmem.

Bir mektubunda bi kızla olan münasebetinden kısaca bahsetmişsin. Çok sevindim bana derhal bu konuda malumat ver. Kimdir nedir, necidir? Arkadaşlığınızın samimiyeti ne durumda delicesine merak ediyorum. Dün telefonda Münevvere de anlattım bunu. O da çok sevindi "En sonunda bizim sap Selahattin bi gönlü çelebildi" dedi, hayli güldük. Ah Selahattin, sen neden böylesin bilmem, seni tanıdığımdan beri bi başına dolanır durursun. Konya'dayken o kadar kız gösterdik sana, ya beğenmedin ya da

konuşmaya çekindin, inşallah bu kızdan da sudan bahanelerle uzaklaşmazsın.

Daha ne anlatayım? Buralar hep aynı. Sıkılıyorum, patlıyorum, ölüyorum, üstüne üstlük bi dolu işim var. Baki gözlerinden öper, üç mektubuna ayrı ayrı cevap yazamadığım için darılmamanı dilerim. Hep yaz, çok yaz...

Halide

Kuzum Selahattin,

Ne demek oluyor ben ahbaplık edemediğim bir kıza âşık olamam, âşık olamadığım bir kızla da gezip tozmam. Böyle ayrılık sebebi mi olur? Evvela bi gezmeye tozmaya başla da sonra ahbap da olursun, âşık da... içinde yaşadığın aşırın yirminci asır olduğunu asla unutma Selahattin. Bu asır, mantık asrıdır, böyle senin gibi duygularının esiri olup harekete geçmek evvelki asra ait insanlara özgü bir davranış. Neyse sana bu gönül işlerinde tavsiye verecek değilim. Ben de nihayetinde bir kız kurusu sayılırım, baksana kaç yaşma geldim hâlâ kendime münasip bir zevç bulamadım. Gerçi hoş, memnunum da bu vaziyetimden. İster köşkü olsun, ister otomobili, zevçin en münasibiyle bile geçecek hayatı bi türlü düşleyemiyorum. Bilirsin benim insanoğlundan bıkma, usanma huyum var. Bak Aliye'ye, her gün iki gözü iki çeşme, her gün suratı beş karış. Aman benim aklım ermez böyle şeylere.

Sana bir hikâye de ben anlatayım da katıla ka

tıla gül, Selahattin. Kaymakam Bey'in Ankara'dan konukları gelmiş, heyetin şerefine akşam misafirhanede bir yemek verilmiş, bizim Nail Rıza da oradaymış. Buraların yemeklerini bilirsin, yabancıya ağırdır. Yemekler yenmiş, rakılar içilmiş, daha kahveler gelmeden umum müdürlerinden biri müsaade isteyip istirahata çekilmek için odasına çıkmış. Biraz daha sohbetten sonra Nail Rıza da Kaymakam Bey'den müsaade isteyip evinin yolunu tutmak için bahçeye adım attığı sırada “Tutunuz! Durum vahim!” feryadı ile irkilmiş. “Feryadın geldiği semaya doğru kafamı kaldırmamla, umum müdürünü kollarımda bulmam bir oldu” diyor Nail Rıza. Umum müdürünü tekrar masaya oturtmuşlar, yeniden rakılar içilmiş bu hadiseye saatlerce gülünmüş, “Misafirhaneden çıktığımda hava aydınlanıyordu” dedi Nejat. Meğersem adam odasında sıcaklamış bi türlü uyuyamamış çareyi misafirhanenin damında uyumakta bulmuş. Ah Selahattin gelsen de bi

görsen yaz geldimiydi buralarda damlardan, çatılardan patır patır pijamalı, külotlu, adetli insanlar yağıyor yeryüzüne.

Sana çok kızgınım Selahattin. Geçen Münevver aradı, Meram ve Çayırbağı gezintilerinde yengenle karşılaşmış. "Selahattin İstanbul'a gidince bizi iyiden iyiye unuttu. Ne arayıp ne sorduğu var. Sizi hiç arıyor mu?" diye sormuş. Münevver de utandığından olacak, senin bana yolladığın çu

val çuval mektuptan bahsetmemiş bile. "Elbet iyidir, Selahattin vefasızlık etmez, derslerinden fırsat bulup yazamıyordur" diye geçiştirmiş lafı. Onlar seni okutup, büyütsünler, mühendislik fakültesine yerleştirsinler, sen onlara bir selamı bile çok gör. Benim şu aralar ne okuduğumu merak edeceğine, birazcık da amcam, yengeni merak et. Arayıp sormazsan vallahi darılırım sana, mektuplarına da bi daha asla cevab vermem. Ne okuduğuma gelince; Nail Rıza kendisinden beklenmeyecek bir incelik göstermiş ve üzerine DDT döküp harab ettiği senin romanının yerine bana yeni bir roman hediye etti. Bir aşk romanı, onu okuyorum. Basit sıradan bir aşk romanı ama yine de kendimi kaptırdım, zaman geçiyor oyalanıyorum. Zaten Tarsus'ta yapabilecek en güzel şey, zaman geçirmek, oyalanmak. Sormama rağmen bana bi cevap vermemişsin Selahattin. Merakımdan çatlayacağım; senin romandaki o genç, neden haşarat olarak uyanıyordu, hangi elim hastalık onu iğrenç bir mahlûkata çeviriyordu?

"Bana yaz" demeyeceğim Selahattin. Evvela amcana yengene yaz, çok üşeniyorsan bi kart at da sevinsinler. Sonra bana yaz, dolu dolu yaz. Seni hasretle kucaklarım canım arkadaşım.

Halide Işıksaçan

Selahattin,

N'oluyoruz yahu ne bu sinir, ne bu gürültü?

Ters tarafından mı kalktın da bana böyle bi mektup yazdın? Zaten burada herkes bana patlıyor bir de sen başlama lütfen. Müdür muavini geçen geldi beni velilere davranışlarımdan dolayı azarladı. Aliye zaten ayrı havalarda. Dikkat ediyorum ben ne zaman muallimler odasına girsem odadan çıkıyor. Akşamları ise ya evde olmuyor ya da odasına kapanıp saatlerce çıkmıyor. Bilmediğim, anlayamadığım bir kızgınlığı var bana karşı, bunu sezinleyemeyecek kadar aptal değilim çok şükür. Geçen sormaya çalıştım. Hay sormaz olaydım, ne dostluğumuz kaldı ne arkadaşlığımız. Bir de bütün bunların üzerine senin adeta silleyle, tokatla,

yumrukla yazdığın mektubunu alınca büsbütün sinirim tepeme çıktı. Ben bu kadar azarı işitecek ne yaptım, anlamıyorum.

Bak Selahattin, sen sayfalarca yazıyorsun diye ben de sana sayfalarca yazacak değilim. Kısa cevaplar yazmam senin hayatına değer vermediğimi göstermez bunu lütfen anla ve mektuplaşmamızı arkadaşlığımızı ne olur bir mecburiyete çevirmeye çalışma. Milimi milimine şenle aynı uzunlukta yazsam daha mı kıymetli olacak yazdıklarım? Ne olur gülünç olma. Sen görmeyeli epey bi alıngan olmuşsun anlaşılan. Kafandaki düşünceler de epey bir karışmış, saldırganlaşmış.

Evvela hiç görmediğin, tanımadığın bir adamı yalancılıkla, palavracılıkla suçlamayı sana hiç yakıştıramadım. Nail Rızanın yalan söylediğini de ner- den çıkardın? “O yüksekten ve o kilodaki bi beşerin düşerken tutulabilmesi fiziki kurallara aykırıdır, maddenin doğasına terstir. Nail Rıza denilen o herif sizi yemiş. Olmaz öyle şey” demesini biliyorsun da sen misafirhanenin kaç metre olduğunu, umum müdürünün kilosunu nerden biliyorsun? Kaldı ki öyle bile olsa ve ben de safdilik ederek bu yalana inanıp gülmüş olsam, bunda ne ziyan var? Yalan da olsa aylar sonra bir şeye gülmüşüm geçmişim, sen de gül istemişim hepsi bu. Benim bir şeye gülmem seni neden bu kadar rahatsız ediyor, anlamıyorum.

Beni bırak da kendinden biraz haber ver be çocuk. O kadar satır yazmışsın bir kere bile derslerim, okulum dememişsin. Okul nasıl gidiyor, yurt hayatı nasıl, azıcık çıtlat. Nail Rıza, kendi tahsil hayatından bahsederken “Yurt insanı denen varlık, şübhesiz ki insanlıktan çıkmış bir varlıktır. Onlara granit taşı versen, taşı delerler, demirden tuncu versen elleriyle yoğura yoğura eritirler. Mümkün mertebe uzak durmakta, mümkünse erkek talebe yurtları sanki hiç yokmuş gibi davranmakta fayda var “ deyip beni iyiden iyiye meraklandırdı. Doğru mu bütün bunlar, yoksa sadece mübalağa mı ? Oralarda daha bir kadın ahbabı bile olmamış, hiç kadınla konuşmamış tarih öncesi insanlar yaşarmış doğru mu? Bu bana biraz irasyonel geldi açıkçası, neticede hepiniz şu gencecik ülkenin en cevherli çocukları, aydınlık geleceğimizsiniz. Acele malumat ver.

Bu arada ben bu satırları yazarken içeri Aliye geldi. Ailesini Tarsus’a getirtecekmiş birkaç haftaya kadar. Bundan böyle beraber kalacaklarmış, kendime ev aramamı söyledi. Oh Selahattin görüyorsun sıkıntılarım dertlerim bitmiyor. Unutmadan haftaya birkaç günlüğüne kendime izin yazdırıp Konya’ya gideceğim. Bir isteğin, rican olursa acele telgraf çek. Hadi kal sağlıcakla.

Zavallı Halide

Oh Selahattin,

Bilsen ne kadar mesudum. Sonunda tayyareye binebildim, hem de Tarsus-Konya arası. îşe bak, ben tam Konya’ya gideceğim sırada Nail’in de tahıl ambarına gitmesi gerekiyormuş. Derhal Ankara’ya tel çekip, tayyareyi alabilmek için izin çıkarttı. Oh çok iyi oldu, oh pek iyi oldu. Yol nasıl da gözümde büyüyordu. Sevinçten yükseklik korkumu bile unuttum. Keşki sen de burada, bir elma ağacının dibinde olsaydın da alçalıp meyveleri yağdırsaydım kafandan aşağı belki akıllanır, kendine gelirdin. Ayol o nasıl mektup gözü körolmayasıca? Seni ta- nımasam mahsus gıcıklığına böyle ters cevaplar yazdığına inanacağım. Yurt arkadaşlarını ve yurt insanını savunman tabii ki takdire şayan bir davranış fakat ölçülü olduğu sürece. Kuzum Selahattin, üslub olarak öyle bir noktaya geldin ki, Nail “ak” dese “kara” diyecek hale geldin. Ne istiyorsun şu adamcağızdan anlamıyorum. Babamın da dediği gibi “Civa gibi oğlan” işte. Gerçekten temiz kalpli, yardımsever, hadi sevin, senden daha az komik biri.

Yahu ne fesat şeysin sen be. Bir şey sorduk sana aylardır cevab vermeye yanaşmıyorsun. Söyle be adam neden haşarat olarak uyandı senin romandaki o delikanlı? Naile sordum, bilmediğini ama Almanya’ya giden bir arkadaşından o romanı getirtebileceğini söyledi. Romanın ismini sordu “Böceçocuk Almanya’da” diye hatırlayabildim. Tez zamanda yollayacağını söylemiş arkadaşı. Nail gibi elin adamı bile benim mutluluğum için böyle çırpınırken senin gibi bir kardeşimin bu tavırları inan hiç hoşuma gitmiyor. Bak bir ablan olarak söylüyorum ne yap et, şendeki bu ruhi dalgalanmaların med ve cezirlerin farkına varmayacak bir kızla nikahlan ilerde. Yoksa inan vallahi kimse çekmez seni bu halinle.

Sen beni ne kadar üzüp hırpalamaya çalışsan da en samimi duygularımla öpüyorum yanaklarından.

Halide

İki gözümün ikisi Selahattin,

Ne yaptın kendine ey çocuk? Ben de Selahattin bana darıldı da ondan aylardır mektup yazmıyor diye düşünürken acı haberi Münevver verdi. Nasıl yaptın da sen kendini içeri attırabildin inanamıyorum, valla Münevver de yengeni tesadüfen görmese hiç haberimiz olmayacak bu hallerinden. Yahu senin ne işin olur fırkayla, cemiyetle, nümayişle ? Sen kendi hakkını

bile savunamayan bir adamsın, tüm insanlığın hakkını nasıl savunacaksın? Bak amcan da kahroluyor gece gündüz. “Biz Selahattin’i milliyetperver bilirdik, o Moskof şakşakçılığı yapacak karakterde bi insan değildir diye bilirdik” diye gece gündüz ağlıyormuş. Ama en doğru lafı Münevver söyledi; “Selahattin, kendi aklıyla bu işlere girecek kapasitede bir insan değildir. Onun o azıcık aklı ermez böyle şeylere, illa ki biri çelmiştir aklını” dedi. Kabul et, eziyetsin Selahattin. Amcana, yengene, bana, Münevver e eziyetten başka bir şey değilsin.

Ben Nail ile İzmir’e taşındığım için buradan kalkıp Sinop’a seni ziyaretine gelemedim ama amcandan duydum gayet iyiymişsin. Bak bi isteğin, arzun olursa çekinme söyle, yoksa darılırım. Nail ağabeyin de çok üzüldü. “Derhal Ankara’daki tanıdıklarımı devreye koyup onun oradan çıkmasını sağlayacağım, araştırdım dört yıl vermişler ama en fazla bir yıl yatar çıkar” dedi. Görüyor musun Selahattin, herkes senin için ne kadar çok çırpınıyor, üzülüyor. Evde gezinirken bir haşarat bir tırtıl görmeyiverelim, hemen sen aklımıza geliyorsun Nail’le beraber salya sümük ağlıyoruz. Muhabbetle kal.

Halide (Işıksaçan) Yurdakul.

DEĞİŞİM

Yoldan geçenleri izlerken “Ne çok insan var” diye düşündüm. Hepimiz bi yerlere gidiyoruz, binleriyle konuşuyoruz, çalışıyoruz, dinleniyoruz. Ne kadar çoğuz. Hepimiz ne kadar çok kendimizi önemsiyoruz. Hayallerimiz var. Çok azımız uyguluyor hayallerini. Uğraşıyoruz yine de. Belli bir yaşa kadar, bişey olmaya çalışıyoruz. Olamayanlarımız çocuk yapıyor, kendi olamadıklarını, onlar olsun istiyor. Kafamızdaki olmak istediğimiz insan da farklı farklı. Genelde çok zengin olmak istiyoruz. Sıradan olmayı hazmedemiyor yine birçoğumuz. Özel olmalıyız, en azından bi kişi için. Kafasında olmak istediği kişiyi olamamış biri olarak, başka bir olamamış ile ilişkiye giriyoruz. İki sıradan insan, birbirinin ne kadar özel biri olduğunu hatırlatıp duruyor. Aralarından biri hatırlatmayın

ca ilişkiyi kesip, başka bir sıradana hatırlatması için arayışa giriyor. Uzun süre hatırlatanlar belli bi zaman sonra sıkılıp evleniyor, baktılar ikisi de birbirine bunu hatırlatmaktan sıkılmış, çocuk yapıp onu dünyanın en özeli kılıyorlar. Seçildiği için, annesinin babasının sıradanlığını aşmakla görevlendiriliyor. İstediği gibi biri olmak yerine, anne-babanın kafasında olmak istediği ama olamadığı insanı olmak zorunda. Hayır demesi neredeyse imkânsız... Bu hayır diyemeyenler de büyüyüp çabalıyor, olmuyor, birini buluyor, sıkılıyor, çocuk yapıyor... Bu kısır döngü, böyle sürüp gidiyor, gittikçe artıyoruz.

Yoldan geçenleri izlerken işte bunları düşünüyordum. Sonra aynaya baktım. 28 yaşındayım ve kendime ait bir hayatım yok. Hep başkaları üzülmesin, gerilmesin, kızmasın diye yaşadım. Bunların korkusuyla yaşadığım için ne kadar az şeye “Hayır” diyebilen bir insandım ben. Düşündüm de çok az şeye itiraz edebilmişim bu yaşıma kadar. Aynadaki suretime kızgınlıkla bakıp “Ulan kime hayır dedin de şimdi hayır diyeceksin. Hadi desene. ‘İstemiyorum, yeter’ desene. ‘Bırak beni gideyim. Yetmedi mi? Niye uzatmak istiyorsun. Bırak gideyim, tadında kalsın!’ desene” diye içimden haykırdım. Sonra, aynadaki suretimin arkasındaki diğer surete baktım. Cevabı beklemekten sıkılmış gibiydi “Abi jöle süreyim mi?” diye tekrarladı. Camekânın arkasındakilere, yoldan geçenlere tekrar bir göz atıp “Sür” dedim. “Ense natürel mi ?” diye sorduğunda da bilip bilmeden “Natürel” demiştim zaten. “Saçını nasıl tarıyorsun abi?” dedi. Saçımı taramıyorum demekten utandım bi an nedense. Kekeleyerek

“dağınık” dedim. Elindeki devasa jöle kabından bir avuç aldı, eline iyice yedirdi, kafamı iki yandan kavradı. “Az süreydin abi” şeklindeki bit osuruğu serzenişindeki isyanımı duymadan, yanları, kafamın üzerinde birleştirdi, iyice dikti. Avucunun içi ile şakakları öne doğru sıvadı. Taradı demiyorum çünkü saçım cılk bir halde, tek bi kütle gibiydi. Usta bir ressamın maharetli elleri gibi, işini çok iyi biliyordu, belli ki daha önce çok yapmıştı. Alnıma yapıştırdı şakakları. Kafamın arkasını da dikti, yetmedi, enseyi de aşağı indirdi. Saçımı tam anlamıyla “Dağınık” yapmıştı. Aynaya korku dolu gözlerle baktım. İlk paragrafta yazdıklarımı düşünen adam gitmiş, yerine amırcık otu gibi bi adam gelmişti. Bi de sprey sıkıp, saçımı kaya gibi yaparak eserini perçinledi. Aceleyle parayı ödeyip, sanki çok memnunmuşum gibi “Üstü kalsın” diyerek dükkândan koşarcasına çıktım. Bi dükkânın camekânında ya da park halindeki bi arabanın aynasında, sprey ve jöle kurumadan, saçımı düzeltmeliydim. Berber de arkamdan telaşlı halime bakıyordu. Yandaki dükkânın camında düzelteyim dedim, hâlâ bakıyordu. Yaptığı şeyi gözü önünde bozarsam üzülür diye düşünüp, utandım. Biraz yürüyüp içeri girmesini bekleyip ilerde düzeltmeyi düşündüm ani bi kararla. Hızlı adımlarla yürümeye başladım, hâlâ bakıyordu. Dönüp dönüp arkama bakarak yürümeye başladım. Hâlâ bakıyor, hep bakıyordu... Koşmaya başladım. Köşedeki dönemeci geçince rahatlayıp, ilk camekanın önünde indirmeye çalıştım saçımı. Ama artık çok geçti, inmiyor, düzelmiyordu. Kafamda bir kaya taşıyordum. Bütün bunlar yetmezmiş gibi dükkân sahibi, camekanının karşısında saçını tarayan beni “Birader, yemek yiyor burada insanlar” diye azarlayarak kovdu. Müşterilerin pis bakışları arasında terk ettim dükkânın önünü, rezil olmuştum. O an o kadar sinirlenmiştim ki beni bu hale getiren o berberi, böğrüne kafamdaki sivri kaya dikiklerini saplaya saplaya öldürebilirdim.

Ama acelem vardı, ayrılığın eşiğindeki kız arkadaşımla buluşacaktım. Minibüse atlayıp, düşünceli gözlerle Beşiktaş’a gittim. Çay bahçesinde beni bekliyordu. “Sorma başıma neler geldi” diyerek yanma oturdum. Gözlerini saçımdan alamıyordu. Hemen söze girdim “Bak, yolda çok düşündüm. Yani bütün gündür düşünüyorum. Bak canım, ben hayatım boyunca hiçbir şeye karşı... Canım lütfen saçıma bakma, onu da anlatıcam ama anlatmak istediğim daha önemli bir şey var. Bak 28 yaşındayım ve hiçbir olay karşısında doğru düzgün itiraz etmedim ben. Canım saçımı ne olur düşünme, yokmuş

gibi farz et ne olur! Yalvarırım dinle! Dinlesene be kadın!” diyerek kafasını tutarak bakışlarını saçımdan alıp gözlerime sabitlemeye çalıştım. “Ve bütün bu kabullenişi huzurlu olmak için yaptım. Şimdi huzurum için itiraz ediyorum. Hayatımda ilk defa bişeye itiraz ediyorum. Ben ayrılmak istemiyorum anladın mı? Hayır, sana katılmıyorum. Sensiz ben ne yapıcam?” diyerek devam edip, sözlerimi tamamladım. Hayatımda ilk defa itiraz ettim, birine hayır dedim. Onda da... Onda da... Neyse “Şu haline bak Umut. Sen mi ne yapacağını düşünüyorsun, kahroluyorsun? Yavuşak gibi karşıma çıktın bi gün konuşmadık diye” dedi kalktı gitti.

Kafamda panayır, bende cenaze vardı. Kafama inat kendimi sahile vurdum. Bir cep kanyağı alıp Hisar a kadar yürüdüm. Hisarda oturup akşama kadar denize bakarak bira içtim. Bir yandan ağlıyor bir yandan da saçımı indirmeye çalışıyordum. Derbeder olmuş bir şekilbaz gibiydim. Benim gibi saçını yaptırmış genç grupları önümden gelip geçti. Ne kadar çokmuşuz meğerse diye düşündüm. Hiçbiri nedense tek gezmiyordu, bu saç stili yanma en az bir arkadaş istiyordu. Ben yalnızdım. Hepsi gülüyor, neşeyle yürüyordu, ben ağlıyordum. Ben ne olmak istiyordum bilmiyorum, kafamdaki adam kimdi, kim olamamıştım hiçbir zaman bilmiyordum. Onlar kimdi, kim olmak istiyorlardı? Gerçekten bilmiyorum. Öğrenecektim.

İnsanlar, yalan söyleyip sonra kendi yalanlarına inanmaya bayılırlar. Bu, insanlık tarihinin başından beri böyledir. Bu konunun toplumsal izdüşümlerini boşverelim ve biz kendimize bakalım. Hatta o kadar çok inanırlar ve bunu o kadar çok yaparlar ki hangi duyguların gerçek, hangilerinin yalan olduğunu bile kestiremezler. Yalan, uydurma duyguları onları ele geçirir çoğu zaman. Dokunulmazlar, efsaneler yaratırlar, sonra onların uğruna mücadele ederler, ağlarlar, üzülürler, kutlarlar. Kendilerine, başkalarına zarar verirler. Şu yaşamaya, tadı çıkarılmaya gelinmiş dünyayı dar ederler. Kendilerine de, başkalarına da... Belki de başka türlü hayat geçmez, sıkıcılaşır. İnsanlığa bir meşgale lâzımdır sıkılmaması için, onun kaynağı da yalandır.

Rumelihisarı’nda, denize karşı dalgakıran gibi dikilmiş jöleli, spreyli saçlarımla içiyor, içtikçe ağlıyordum. Ne kadar da kararlıydı bitirirken. Kadınların, karar aldıklarında suratlarında oluşan o ciddi yüz ifadesinden nefret ediyorum. Gören de evde anayasa hazırlayıp gelmiş sanır. Altı üstü, sabah uyanırken ve gece yatarken birer kez çaldırdığı, bedelini ödemeden internetten indirdiği bir şarkı ya da filmle dertlendiği, duygusallaştığı sktiriboktan ilişkisini bitirecektir halbuki. Kararlı kadınlar ve biz kararsız

erkekler... Sorarım size, neden şu pozisyonlara giriyoruz? “Konuşmalıyız, sorunlar var” diye ciddi surat ifadeleriyle, bir zamanlar g.tünü ellediğimiz insana telefon açıyoruz. Olayları dramatize ediyoruz. Hepsi bu.

İsterseniz sarhoş diyin, isterseniz salak diyin, bütün bu düşüncelerime çok inandım o anda. İnsan ırkının bi cinsinin, erkeklerin, şu hayatta ne istediğini çok iyi biliyordum. Geriye, kadınlarınkini öğrenmek kalıyordu. “O işte kolay” diye düşündüm. Kes bakalım iki gün ayakkabıyı, çantayı, üçüncü gün hemen çözülürler, hayattan ne beklediklerini hemen söylerler. Hem de öyle “Anlayışlı bir erkek, kibar, seven bi erkek ve en önemlisi saygı...” diye lafı dolandırmadan... O an, aydınlanmış biri olarak hemen bunu insanlığa yayayım istedim. Etrafımda dans eden kadın gruplarıyla gezip, üzümü şaraba çevirip, ormanlarda ateşler yakıp ayinler yaparak, Diyonisos misali, insanlığa öğretimi yayayım istedim. Ama sonra hemen vazgeçtim bu düşüncemden. Zira hayatı özetleyen bir insan kadar şu hayatta tiksindirici biri daha olamaz. En sıkıcı insanlardır bunlar. Hayatı özetleyip, her şeyi terimlerle, kalıplarla, “O öyledir, bu da böyledir” diye özetlerler, biz gerizekalılara da yaşayacak hiçbir şey bırakmazlar bu y.rrak kafalılar. Zaten kurnazdırlar kendileri, vardır bi çıkarları hep. “Ben doğruyu, yanlışı bilmek istemiyorum. Sadece, kafama göre yaşamak istiyorum. Hem ben hayatta doğru veya' yanlış gibi kavramlar olduğuna inanmıyorum” derşeniz, sizi dışlarlar. Yine olmadı, döverler. Zaten jöleyle dikilmiş saçlarım yüzünden dediklerim ne kadar doğru olsa da kimse inanmaz, ciddiye allmaz- dı beni. Son biramı da içip, eski sevgilimi düşüne düşüne eve gittim. Banyo yaptım. Neredeyse bütün banyo boyunca önce sabun, sonra şampuanla ovarak saçlarımı eski haline getirdim. Her yeni ayrılmış gibi duşta ağlamayı, o hengâmede unutmuştum. Havlulu olduğum için tekrar duşa girip ağlayayım dedim. Kapıyı açtığımda içerden gelen “Hooooooooooyü!” nidasıyla irkildim, hemen kapadım kapıyı. Ses, bir süre önce bize misafirliğe gelmiş ve uzun süredir gitmemiş olan dayıma aitti. Çıkmasını bekledim. Çıkınca ağlamak için girmeye yeltenirken omuzumdan tuttu, “Bi 15 dakika girmesen, sağlığın açısından iyi olur. Havalansın.” dedi. “Elalemin dayısı olan Andy Warhol, aynı yaşlarda ‘15 dakika’ imgesini nasıl anlatmış, bizim dayı nasıl kullanıyo” diye kısa bir süre düşünüp, göz yaşlarımı rafa kaldırdım. Kekremsi kokuyu içime çekmeden odama gittim.

Daha önceden de söyledim. Söyletmeyin adamı sürekli. 28 yaşındayım ve kendime ait bi hayatım yok. Beni seven biri yok. Kendisi için özel

olduğum biri yok. Hayatımın terimleri, “olmamak”, “inanmamak”, “edememek”, “diyememek” gibi hep olumsuz terimler. Donuk gözlerle yatakta bunu düşündüm. Basbaya depresyondu bu. Saçımı kesmek istiyordum ama şimdi kalkıp kessem, kazısam, evde bir sürü tantana olur. En dipteyim ve en dipteki gibi görünmek istiyorum ama onu da başkaları yüzünden yapamıyorum. Bundan daha kötü ne olabilir?

Bir plan yapıp, “Favorileri düzelttirmek için berbere gidiyorum” dedim. Berberde bir kaza olacaktı ve mecburen kafamı kazıtmak zorunda kalacaktım. Kafayla beraber kaşları da kazıtmayı düşünüyordum. Kaş konusunu evdekilere nasıl açıklayacağımı ya da bunu berbere nasıl teklif edeceğimi ise, bilmiyordum. Berbere doğru yola çıktım. Tıpkı dün olduğu gibi, yine sevgilimi, yani eski sevgilimi düşünerek yürüdüm.

Düşündükçe göz yaşlarımı tutamıyordum. Çok mutlu olacaktık, sadece birbirimize ihtiyacımız vardı şu hayatta. Şimdi ben onsuz ne yapacaktım? Kimle konuşacaktım, kimin yanında sıkılmadan, çekinmeden konuşacaktım? İyi bi sevgili olamamıştım belki ama onu benim sevdiğim kadar sevebilecek kimse yoktu İd. Bu duygularım yalan olabilir miydi? Ben uydurmuş, sonra da ben inanmış olabilir miydim bunlara? Durduk yere dünyayı kendime dar ediyor olabilir miydim yalanıma inanarak? Her ne olursa olsun, berbere girdiğimde en dipte, en dar dünyaya sahip insandım. Berberden çıkınca bu durumda bir değişiklik olmadı. Saçlarım' ve kaşlarım ise sapasağlam yerindeydi. Berberin ağzı iyi laf yapıyordu. Yeniden dikilmiş, jölelenmiş perçemimin uçlarına da sarı atmıştı. Şekil değil, şekilbaz yapmıştı beni. Şekilbazlığın, bu amırcık otu gibi olan saç modelinin benle derdi neydi ? Bu saç modeliyle aramızdaki çekim, neyin işaretiydi? Bilmiyordum... En kısa zamanda öğrenecektim.

Yeni saçlarıma kısa sürede alışmıştım. Yalnız bakımı zordu. İki günde bir berbere gidip uçlarını aldırmak gerekiyordu. Haftada bi kutu da ıslak jöle bitiriyordum. Haliyle belli bi zaman sonra, jöle sprey parası ebemi s.kti. Annemi babamı dövüp evin rızkını jöleye yatırmayı düşünmeye başladığımı fark edince, jöleyi kiloluk almaya karar verdim. Çevremdekiler de yeni saçıma alışmıştı. Her gün dostlarımla buluşup yeni saçım üzerine saatlerce konuşuyordum. Gün içinde dinlediğim “kenarını açtır”, “enseyi biraz daha uzat”, “saç boyanı değiştir”, “ensen gelmiş” gibi tavsiyeleri gece tek başıma analiz ediyor, kimini eliyor kimini ise uyguluyordum. Eski dostlarımı arayıp “gelin şu saçım üzerine biraz konuşalım” diyerek çağırıyordum, gelemeyenlere ise kalkıp ben gidiyordum. Belli bi zaman sonra sürekli ben

gitmeye başladım, daha da kötüsü belli bi zaman sonra kapılar açılmaz oldu, bahaneler uydurulup kaçılmaya başlandı. Evlerde durulmuyordu hiç, tıpkı benim gibi... Evet, sevgili okurlarım saç, beni bi türlü evde oturtmuyordu, iki dakka kafamı dinleyemiyordum evde. Saat kaç olursa olsun, hangi işim olursa olsun, ister toplantıda olayım, ister yazı yazmak zorunda olayım, kendimi sokağa atmak, saçımı herkese göstermek istiyordum... Bu güzel saçlar yüzünden sürtük gibi sokaklardaydım akşama kadar, boynumda kirden, pislikten yıllar sonra çizgi çizgi izler çıkmıştı.

Saçın derdi tasası bunla da bitmedi. Garip bir saçtı bu, diğerleri gibi değildi. Uzun zaman ‘hayır hayır’ diye bilinçaltıma karşı geliyordum, “olmaz öyle şey bu yaştan sonra bu kariyerden sonra bunu yapamam” diye yeni gelin gibi gülerek bastırmaya çalışıyordum içimden gelen bu delicesine isteği. “Etmen saç, yapman saç, ben kime ne derim? Beni bu hale koman saç” diye ne kadar yalvardıysam da saç dinlemedi, kararlıydı. Bana gitti ejderha desenli beyaz dar bir gömlek aldırdı. Yetmedi, çok düşük belli toplam 8 tane büyük cebi olan bi pantolonla, kırmızı bi spor ayakkabı aldırdı. Görüntü olarak bambaşka bi insan olmuştum. Bu görüntümün yaşam tarzımı değiştireceğini nerden bilecektim?

Yeni görüntümle belli bi süre eski yaşamımı sürdürdüm. Nerden bulduysam çirkin bi kolye de iliştirmiştim boynuma. Eski dostlarımla yaptığım edebi tartışmalar sıkıcı gelmeye başlamıştı. Tartışmalar esnasında sık sık tuvalete gidiyor, saçımla gömleğimle oynuyor, aynada pantolonumun arkasına bakıyordum, pantolonumun paçasını düzelti^ yordum. Dostlarımın konuşmasını heyecanla keserek mağazadan aldığım bedava test parfümlerini bileklerine sürerek “Doğruyu söyle sence bu koku mu iyi, yoksa bu mu?” diye konuyla hiç bi ilgisi olmayan sorular soruyordum. Hal böyleyken ne tartışmaların harareti kalıyordu ne de isteği. Zaten orda bulunmak da pek gelmiyordu içimden. İçimdeki sese, saçın sesine kendimi bıraktığım bi gün, saç beni aldı bi alışveriş merkezinin yemek katına götürdü. Bi çay söyletti. Yoldan aldırdığı bir kısa kırmızı Malbora’yı da önüme koydurdu. Bütün gün o yerde kararlı bi şekilde oturmuşum. Garip bir şekilde huzurluydum otururken. Ertesi gün bi daha gittim, öbür gün bi daha.

Yalnız olmadığımı fark ettim, alışveriş merkezi kapanınca bi sürü aynı saç modelli adam durağa doğru gidiyorduk. Yavaş yavaş birbirimizi tanımaya da başladık. İlk başlarda başımızla saygıyla birbirimizi selamlamamız, yerini itişerek yürümelere bıraktı. Bi sürü dik saçlı, dar

gömlekli, bol pan- tolonlu adam, beraber amaçsızca ordan oraya yürüyerek kırmızı Malbora tüketiyorduk. Alış-veriş merkezine geldiğimizde ise masaya paketleri dikip bir ayin gibi çok sessiz duruyorduk.

Hafta sonu toplanıp şehir dışındaki outletle- re koşuyorduk. Otobanlardan atlayarak, çamurlu yollardan uzun uzun yürüyerek, Gebze'deki, Beylikdüzü'ndeki fabrika satış mağazalarına, daha kaliteli dar gömlek, daha kaliteli düşük belli pantolon almak için ulaşmaya çalışıyorduk. Bir kısmımız kaliteli cep telefonu almak için para biriktiriyordu. "Işıl ışıl kocaman cep telefonları ne güzel de durur kırmızı malbora yanında hey canım, yar canım" diye içimizden geçiriyorduk. Durmadan birbirimize kontür atıp duruyorduk. Yollanan cep telefonu melodisinin haddi hesabı yoktu. Kalitenin peşinde koşarken, kontüre ve jöleye adanmış bir ömürdü bu bizimki... Nereye varacağını hiç birimiz bilmiyorduk.

Dediğim gibi; bu saç modeli asla tekbaşına dolaşmaya izin vermiyor, kendisi gibi dört saç daha görmezse insane rahat huzur vermiyor. Fark ettim de kaç haftadır tek başıma gezmiyordum. En az 8 kişilik grubumuzla gidiyorduk ordan oraya... Kalabalık, bişey düşünmemi engelliyordu. Sevgilim bi kaç hafta önce beni kaliteli bi hayat sürmek için terk etmişti, şimdi ben 8 kişilik grubumla aynı kaliteye başka bi kanaldan ulaşmaya çalışıyordum. Belki bi gün o çok özlediğimiz kaliteli yaşamda, ulaşmak istediğimiz aynı yerde buluşuruz diye...

Bi gün yine Outlet'e seri sonu pantolonlara bakmaya giderken, otobanda karşıdan karşıya geçecektik. Şansımıza akşam trafiği olduğu için arabalar hızlı hızlı geçmiyordu. Sıkışık trafikte ilerlemeye çalışan arabalar arasından geçerken birbirine çok yaklaşmış olan bir arabayla otobüsün arasından geçemediğimiz için, otobüs paralelinde yürüyerek otobüsün önünden geçmeye karar verdik. Tam biz otobüsün yarısına gelmişken, otobüs hareket etmeye başladı. Arkadan biri "Koşun, otobüsün önünden geçelim hemen, yoksa geçemeyiz, arkadan arabalar geliyor" dedi. 8 kişi otobüs paralelinde koşmaya başladık. Otobüs hızlandıkça biz de hızlandık. Birden otobüse bakınca içerden bizi izleyen yolcular arasında eski sevgilimi gördüm. Sekiz kişi ile otobüsün yanında koşan bana korkuyla bakıyordu. Şaşkınlık içinde, koşanın ben olduğumdan emin olmaya çalışıyordu. Daha hızlı koşmaya başladık. Grupla beraber, otobüsü geçerek karşıya geçmeyi başardık. Outlet'e doğru koşuyorduk. "Napıyorum lan ben?" diyerek Outlet'in orda içeri girmeden koşmaya devam ettim. Benim ayrıldığımı fark

etmediler bile, çamurlu arsalarda, yol yapımı için kenara yığılmış mıcırlarda, çiseleyen yağmura rağmen koşmaya devam ettim. Neden ve niçin koştuğumu bilmeden saatlerce koştum. Organize sanayi sitelerinden, burada kim yaşıyor diye hep düşündüğüm otoban yanındaki tek evlerin önünden koştum, koştum... Gözlerim kararana, kendimden geçinceye kadar dimdik saçlarım, götümden düşen pantolonumla koştum. Yağmur yağıyor, saçlarım iniyordu...

Uyandığımda güneş yüzüme vuruyordu. Yağmur kesmiş, hava sıcaktı. Az ötemden araba sesleri geliyordu. Ayakkabılarımı kafamın altına koymuştum. Otobanın kenarındaki bayırda, çimlerin üzerindeydim. Hep, “Nasıl insanlar lan burada çorabının altını gelip geçen arabalara göstererek uyuyan adamlar?” diye merak ederdim. Çok ilerde bi kişi ve karşı şeritte bi kişi daha benim gibi uyuyordu. Bu sefer öğrenmeyecektim. Geçen arabalara baktım biraz ve uyumaya devam ettim.

BİR ARTI BİR

Dünya tarihi genellikle sözelciler tarafından yazıldığı için, yazının bulunuşu konusunda hemen hemen herkes biraz fikir sahibidir ama sayıların bulunuşu konusunda insanlar çok az şey bilirler. 1,2,3,4,5,6,7,8,9,0... Bir babanın Hotmail şifresini hatırlatan bu rakamlar sanki hep varmış, onları kimse bulmamış gibi davranır birçok insan. Oysa ki insanoğlu, yüzyıllarca, bu rakamları bilmeden, bir denyo gibi yaşamıştır. Milattan sonra 600lü yıllarda, Hintlilerin "sıfır"ı bulmasıyla da anca adam gibi hesap yapmayı öğrenebilmiştir. Peki şimdi kullandığımız rakamlar bulunmadan önce, hesaplama yapılmıyor muydu? Şüphesiz ki yapılıyordu, insanlar "kalkulus" denen çakıl taşlarıyla ya da yanlarında taşıdıkları kemiklere, tahtalara çentikler atarak yüzyıllarca hesaplar yaptılar. Kenara atılan her çakıl taşı veya çizilen her çentik "bir" değerindeydi bu yöntem oldukça işe yarıyordu fakat hesaplanacak işlem büyüdükçe işler karmaşıklaşıyor, insanlar hesaplama sırasında yaptıkları hatalardan geri dönmekte zorlanıyorlar, dev çakıl taşı yığınları ile baş başa kalıyorlardı. "Köyden indim Şehire" filmindeki Zeki Alasyanın altın sayma sahnesini gözünüzün önüne getirin ve bu görüntüyü yüzlerce yılla çarpın ne demek istediğimi anlayacaksınız. Bu yorucu hesaplama biçimlerinden kurtulmak için insanoğlunun tek çaresi vardı o da; taş veya çentik olan sayıları soyutlamak ve "sayı" haline getirmek. Matematik, aslında yorulmak istemeyen, işleri kolaylaştırmak isteyen insanların buluşudur. Soyutlayabilen insan, yorulmaz.

Matematik dedik, soyut dedik yazıyı okumaya başlayan çoğu okurumuzu kaçırdık bile. Çoğu okurumuzun çoktan kitabın başka sayfalarına gittiğine adım gibi eminim. İnsanların ne yazık ki büyük bir kısmı, olmayan kavramlar üzerine konuşmayı düşünmeyi sevmezler. Soyutu değil somutu, elle tutulanı gözle görüleni severler. NASA'nın geçen haftalarda "Çok önemli bir açıklama yapıcaz" diyip sonra da "Arseniğin içinde yaşayan bakteri bulduk" demesine de "Sizin vereceğiniz haberi skiim. Adamı ne boş yere heyecanlandırıyorsunuz lan? Yok mu kollu, bacaklı uzaylı ?" diye tepki verdi işte bu somutçular. Somut- çular, olan olaylar üzerine saatlerce konuşur, yapılan bişeye günlerce bakabilir, yeni bi cep telefonu gördü mü hemen alır, araba yapılır hemen biner ama bütün bunların nasıl yapıldığını asla sorgulamaz. "Sen onu bunu bırak da mayıştan

haber ver" diyen insanlar kümesine dahildir somutçular. Zannımca somutçunun aklıyla sıçmaya bile gidilmez.

Somutçuların canları sürekli sıkılır, tatminsiz, memnuniyetsizdirler. Somutçulara bir şeyi beğendirmek zordur. Hep yeni bir şeyler çıksın, o çıkan şeyler de onun günlük hayatında kullanabileceği, kısa vadede işine yarayan şeyler olsun isterler. "Roman, hikaye tarzında kitaplar yerine daha çok tarih kitapları okuyorum" derler. Okudukları tarih de tabii ki kendi atalarının tarihi olur. Kendi atalarının oturdukları köye nerden geldiklerini araştırıp dururlar. Kendilerinde bir numara olmadığını içten içe çok iyi bildikleri için köklerini araştırmaya, köklerinde gurur duyacakları birini bulup çıkarmaya doyamazlar genelde bu somutçular. Ve genelde bulurlar. Hepsinin ataları çok önemli, yürekli ve cesurdur, hükümdarlar tarafından önemli görevlere getirilmiş insanlardır. Bu yüzden her gece huzurla yatağa başlarını koyarlar. Somutçunun canı sıkılır, soyutçu ise huzursuzdur.

Bütün bunları nerden bildiğimi ve nasıl olup da bu kadar kesin konuştuğumu kesin merak ediyorsunuzdur. Çünkü ben de bir somutçuyum da ondan. Somutçular hep kesin yargılarla konuşur. "O öyledir, bu da böyledir" diye kafa s.kip dururlar. Çürütülebilir teorilere asla girmezler.

Herkesin matematiğe veda ettiği bir an vardır.

Kiminin ilk x'i, y'i gördüğünde, kiminin ilk karekökü gördüğünde beti benzi atar. Kimi de limit ve türevle karşılaştığında "Sanırım bu iş buraya kadar" diye içinden geçirir. O olmayan, "işe yaramayan" kavramları zihninde zaten zar zor bi yere oturtabilmişken, şimdi de onlara yeni kavramlar eklenmiştir. Matematikten anlamadığınızı kemiklerinize kadar hissedersiniz. Hocanın anlattığı fog(x)'lere, Z'lere, cot(x)'lere büyük bir ciddiyetle bakarken beyninizin içinde tridi efekti ile yapılmış bir bebek neşeyle dans ediyordur. Anlatılanların kafanızın içinde hiçbir karşılığı yoktur, resmen bi s.k anlamıyorsunuzdur.

Bende de bu durum, üniversite iki gibi başladı, o zamana kadar çoğu insana göre hayli iyi gittiğim matematik, bana artık zor geliyordu. Bir cismin hacminin içine su doldurduğumuz bir leğene cismi koyduktan sonra taşan suyun hacmine eşit olduğunu hepimiz biliyorken integralle hacim hesabına ne gerek vardı Allah aşkına? "Neyin hacmini hesaplayacaksak (bu bir gemi olur, bir bina olur, bir araba olur) dev bir leğen yaptıralım ve içine su doldurup cismimizi batıralım sonra da taşan suyun hacmini ölçelim de bu integralle filan uğraşmayalım artık" diye kaç kereler isyan ettim tanrı bilir. Somut leğenin hastasıy- dım, soyut integralden tat alamıyordum. Hem artık

her şeyi bir tuşla halletmiyor muyduk? Değerleri giriyorduk ve bilgisayar, bizim ihtiyacımız olan bütün hesaplan yapmıyor muydu? Bu kadar “kolaylık” varken matematiği anlamanın ne gereği vardı, söyleyin? Bu dev leğen ve tek tuş mantığıyla üniversite mezunu bile oldum. O hayatımızı kolaylaştırdığı söylenen matematik olmadan da okul bitiyor, hayat geçiyordu, üstelik de o kadar kolay geçiyordu ki. Leğenin matematiği yendiğini, somutun soyuttan üstün olduğunu sonunda kendi yaşamımla ispatlamıştım. Taa ki geçen seneye kadar...

İşleri yoluna koyduğuma göre artık rahat rahat soyumu araştırabilirim diyerek atalarımın nerden geldiğini araştırdım. Araştırmam sonucunda en büyük atamın neolitik çağ öncesi son buzul çağında şimdiki Sivas il sınırının girişinde donan bir Java insanı olduğunu öğrendim. Elinde balta ile şimdiki Sivas’a hoş geldiniz tabelasının tam önünde donmuştu zavallım. Nedendir bilinmez, bu bulgu bende garip bir şekilde huzur yarattı. Şu yaşıma kadar içimde çektiğim o dev can sıkıntısını çok iyi açıklıyordu bu tılsımsız durum. Atalar hakkında duyulan her türlü kıvanç, bizden önce yaşayanlar üzerine duyulan her türlü öğünç dünyanın herhangi bir yerinde donan, kaplandan kaçarken ışınlan, yanlışlıkla uçurumdan düşen, mamut tarafından cırk diye ezilen ya da bir arkadaşı tarafından kafasına kaya vurularak ölen tılsımsız atalarımızda yalan oluyordu. Sadece soyu, sonuna, en sonuna kadar araştırmak buna yetiyordu da artıyordu bile.

İnsan, her şeyi anladığında ya da kafasındaki bütün bilgi gittiğinde kafasında “tinnn” diye bi ses çıkıyor sevgili okurlar. İşte o anda kafamın taa içinde “tinnnnnnn” diye bir ses, bir çınlama duydum. Yanımda uzanan taş gibi ve her şeyden memnun sevgilime şimdiye kadar size anlattığım her şeyi anlattım ve “Ben yarından itibaren Kadir Has Üniversitesinde matematik mastırı yapmaya başlıycam aşkıbellam” diye ekledim. “Ne diyorsun Umut sen, soyut-somut diye, kafayı mı yedin? Dediklerinden hiç bişey anlamadım. Hem dedene Java insanı demeye utanmıyor musun?” dedi. “Ne kafayı yemesi? Bilakis aydınlandım. İnsanlığın şu geçici dünya üzerinde bulduğu tek gerçeğe, matematiğe hizmet etmeliyiz. İnsanlığın kurtuluşu somutta değil soyutta, var olmayanda.” diye cevap verdim. “Ya ben İngilizce İşletme okuyorum, ne matematiği ben hiç anlamam ki matematikten” dedi. Güzel, iri ve dolgun dudaklarını baş parmağım ve işaret parmağımla tutarak susturdum onu, “Anlayacaksın. Ben sana anlatıcam. Bundan böyle hergün oturup matematik çalıştırıcam sana. OBEB, OKEK hepsini anlatıcam merak etme.” diyip dudaklarını yavaş

yavaş bıraktım. “Ya ne güzel mohito içip gezip tozuyorduk nerden çıktı bu matematik de şimdi?” dedi sitemkarca. “Mohitomuzu yine içicez, gezmemizi yine yapıcaz merak etme. Bilirsin sana para yedirmeye doyamam ben. Soyutken onların tadı daha güzel çıkacak bebeğim. Soyutlamayı bilenler sayesinde bugün birbirimize aşk mesajları atıyoruz, internete girip “Cam açsana:)” tüyebiliyoruz. Soyutlayınca hayat daha kolay olacak merak etme.” diyerek onu sakinleştirdim. “Haaa o zaman soyutlayalım tabi Umut” diyerek bana sarıldı. Seviştik.

Ertesi sabah kendimi salonda “Ya nasıl koskoca Kadir Has Üniversitesinde matematik bölümü olmaz? İstanbul Arel Üniversitesine, Özyeğin Üniversitesine, Ankara Atılım Üniversitesine, Ufuk Üniversitesine, Okan Üniversitesine filan bak o zaman. Parasıyla değil mi kardeşim? Okuycam yaa ben okuycam!” diye sevgilime haykırırken buldum. Kafamdaki ‘Tinn’leme hâlâ geçmemişti. İnternete giriyor, korkuyla üniversitelerin fakültelerine bakıyordu. “Yaa Umut, bu işler öyle mi olur? Önce LES e filan girmen gerekiyor galiba” diye mantıklı bir açıklama yaptı. Mantıklı açıklama karşısında sinirlenen her insan gibi bağırarak konuyu değiştirdim. “Git kalemini, defterini getir. Biraz ders çalışalım.” diye bağırdım, koşarak odasına gitti. Ben de o sırada bir paket Haylayf’ı açıp bi tabağa koydum. Yemek masasının örtüsünü kenara alıp masaya oturduk. “Öncelikle sana, adını logaritmaya veren Müslüman bilim adamı El Harezmi’den ve kesirli sayılarda dört işlem yapabilmenin metodlarını bize kazandıran bilim adamı Gıyaseddin Cemşid el Kaşiden bahsedicem aşkımellom” dedim. “Zaten bu batıklar hep bizden çalmış” dedi tüm iyi niyetiyle. “Matematik dünya-, sında çalma diye bişey olmaz yavrucuğum, halen somuttasın. Matematik, insanlığın ortak dilidir” diye kendisini aydınlatmaya çalışırken, tam arkamızdaki televizyondaki Beyaz Şovu sandalyesinden kalkmadan geriye bakarak izlediğini fark ettim. Soyuttan ürkütmemek için başta ses çıkarmadım ama ne anlattığımı anlıyordu, ne de gözünü televizyondan ayırıyordu. El Kaşi’nin kesirli sayıları virgül koyarak yazmasının nasıl büyük bir devrim olduğunu anlatırken de ağzındaki Haylayf’ın gürültüsünden dediklerimi duymadığını fark ettim. Sevgilimin somuttan soyuta geçmesini ya Beyaz Şov engelliyordu ya da Haylayf. Bütün bunlar olurken ise kafamdaki tinnleme en üst seviyeye gelmiş, artık beni rahatsız ediyordu. Tinle- me sırasında güç bela Beyazın bir üniversitenin kariyer kulübünden aldığı yılın şovu ödülüne ne kadar sevindiğini ve stüdyoya konuk olarak gelen Abant İzzet Baysal Üniversitesi

ve İsparta Süleyman Demirci Üniversitesi öğrencilerini selamlayışını duydum. Beyaz'ın bayan bir konuğa yaptığı göndermeli imaya öğrencilerin de "oooooooooooooooo" diye haykırması ve alkışlamasıyla kafamdaki tinnlemeden zerre eser kalmadı. Pırıl Pırıl oldum, matematik defterini kapatıp, sırıtarak şovu izledim. Konuğun şarkısı sırasında Beyaz, her zamanki gibi ceketinin önünü iliklemiş masasında tempo tutuyordu, ben ise cebimdeki

10 lirayı çıkarıp Cahit Arf'lı kışımı dışa gelecek şekilde anlıma yapıştırmış, hah üzerinde oynuyordum. Çünkü sevgilim beni somutken daha çok seviyordu.

İMKÂNSIZA AĞIT ya da BİR DUVAR YIKMAK...

Etkileyici bir yazı başlığı değil mi? Yazarlar genelde yazılarına veya kitaplarına vurucu bir isim koymayı severler. Burada genelde imdada “ya da” yetişir. Çoğu yazar “ya da”yı halasından teyzesinden daha çok sever. “Ya da’yı vurucu başlığının tam göbeğine başta yerleştirir ve “ya da’nın etrafını donatmaya başlar. “Ya da”yı mutlaka bir deyim izlemelidir ve “ya da” dan önce mutlaka bir betimleme olmalıdır. Örnek verecek olursak; “masumiyetin çöküşü ya da çay içmek”, “giden kıza duyulan özlem ya da üşümek”, “mutsuzluğa övgü ya da bir dosta uğramak”... Örnekler çoğaltılabilir. Veya tek bir kelime de olabilir yazı başlığınız. Çünkü bilirsiniz bazen bir tek kelime binlerce duyguyu karşılayabilir. Ama öyle mandalina, leblebi, vileda, şofben gibi basit kelimeler olmamalı bu. “Üşümek”, “araf ”, "hiç" , "zifir", "korku", "mavi", "O", "kaybetmek", "hayat” gibi oturduğunuz semtten çıkıp evrene yayılan kelimeler olmalı bu seçtiğiniz. “Mandalina” olmaz dedik ama “Nar” olur bakın. Çünkü Nar imgesel bir meyvedir. Doğurganlığı veya cinselliği simgeler. Sanatın her dalındaki bir çok sanatçı Nar’dan evlerini geçindirmişlerdir. Gelin hep beraber örneklendirelim. “Nar ya da hayata içerden bir bakış”... Nar’ı atıp mandalina koyup aynı başlığı bir daha yazalım. Oldu mu? Olmadı tabi ki... Mandalina narenciye üreticisinin yüzünü güldürürken sanatçıyı yazarı üzen bir meyvedir. İşte bu iki metodla binlerce vurucu yazı yazabilirsiniz. Emin olun ki okuyanlar sizin büyük duyguların insanı olduğunuzu hemen anlayacaktır. Ben de bu yüzden yazıma böyle bir başlık koymayı tercih ettim. Ki beni dev duyguların insanı sanasınız diye. İşin duygu kısmını hallettiğimize göre hikâyemizi anlatmaya geçebiliriz.

Üniversiteden arkadaşım Seçkin’i saçları olduğu zamanlardan beri tanırdım. Üniversiteden sonra uzun bir ara vermemize karşın son iki yıldır çok sık görüşüyorduk ve bir buçuk yıldır saçları büyük bir hızla dökülmeye başlamıştı. İlk başlarda bu durumu önemsemiyordu ama öyle hızlı bir şekilde şekil değiştiriyordu ki bu durum kendisine de kaygı vermeye başlamıştı. Yaldır yaldır saçlı bir metalciyle arkadaş olmuştum ve şimdi bir amcayla, bir edebiyat öğretmeniyle, babamın sokakta karşılaştığı bir arkadaşıyla oturuyordum. Kilise yakan bütün rak gruplarının ismini bateristine varıncaya kadar bilen bir amca, hayliyle algımı bozuyordu. Muhabbete hiç odaklanamıyordum. Bütün sülalem gür saçlı insanlardan

oluştuğu için tatmadığım ve muhtemelen tatmayacağım bir duyguydu kellik. Hiç em- pati kuramıyordum sadece gür saçlarımdan utanarak karşısında oturup susuyor, o bir şey anlatırken kafasından başka yerlere bakmaya çalışıyordum. Aramızda yasaklı olan konuyu içkili bir anımızda açtım. Kırmamaya üzmemeye mümkün olduğu kadar dikkat ederek “saçların için bir şey yapmayı düşünmüyor musun?” diye sordum. Kısa bi sessizlikten sonra resmen döküldü. Altı aydır biyoksin şampuanı ve kapsülleri kullanmasına rağmen bir ilerleme kaydetmediğini, son iki haftadır minoksil diye başka bir şey kullandığını dökülmenin durduğunu ama yenilerinin çıkmadığını söyledi. Kafasının üstündeki ayva tüyü gibi tüylerin sapa sağlam kaldığını yüzünde sabit bir gülümsemeyle anlattı. İnternette bir foruma üye olduğunu orda bir sürü kelle dertleştiğini, ordan aldığı tavsiyeler doğrultusunda kafasını haftada bir sarımsaklı balla kaplayıp, bir tülbentle sarıp uyuduğunu anlattı. Bu tüylerin dökülmemesini hazırladığı ev yapımı maskeye mi, yoksa minoksil kapsüllerine mi, yoksa hala bırakmadığı biyoxin şampuana mı borçlu olduğunu bilmediğini anlattı. Bunları anlatırken o kadar sevimli ve masum görünüyordu ki yanaklarını ısırmak sonra da onu bağrıma basmak istedim. Ellerimi gürgen gibi hışır hışır ve simsiyah saçlarımın arasında gezdirerek onun içinde bulunduğu duruma bir çözüm aradım ve bütün cehaletimle “ektirsene, ben olsam ektirirdim” dedim. Önce saç ektirmenin piskoloji- sinden bahsetti. Saç ektirmenin yaşadığımız toplumda bir kişiyi değil bütün toplumu ilgilendiren bir durum olduğundan. Toplumun baskısına ne kadar göğüs gerebileceğini bilmediğini, saç ektiren bir çok arkadaşının bütün çevresini değiştirip, yerini yurdunu terk ettiğini anlattı. “Saç ektiren önce bütün çevresindekilere küfreder” dedi. “Ayrıca öyle sanıldığı kadar kolay değildir” diye ekleyip saç ekilmesi için tam bir dökülme gerektiğini dökülmenin tamamlanmasının gerektiğini söyledi. “İstesem kafamdaki bütün saçları bir gün içinde dökerim ama ekilen saçın tutmaması ihtimali de var. Elimdekin- den de olmak var. Tam bir araf bu içinde bulunduğum durum. Gitsem mi kalsam mı bilmiyorum” dedi. Ayrıca yurtdışında olan ve henüz ülkemize gelmeyen yeni bir saç ekme metodunu beklediğini söyledi. Saç köklerini tek tek değil şerit şerit ekiyorlarmış. Gece yarısı olmuştu , saatlerdir saç üzerine konuşuyorduk ve gittikçe duygusallaşıyordu, sarhoş olmuştu. Sigarayı bırakmıştı, hızlı hızlı kuruyemişleri yiyip “keşke Zeynep’den ayrılma- saydım.” dedi. Zeynep onun 8 yıl önceki kız arkadaşıydı ve yapmaması gereken bir şeyi yapıp elini telefonuna götürdü. Ben kapalı bi şam fıstığını

ağzımın kenarından salyalar akarak açmaya çalışırken bir yandan da “abi yapma!!” diye bağırdım ama o çoktan tuş sesi atına binmiş dolu dizgin gerçek dünyadan uzaklaşıyordu. Ve gönderdi ve iletildi... “Ne yaptın abi?” dedim, “ben imkânsızım Umut” dedi.” İmkânlarım kısıtlı. İmkânsızlıktan duygusal oldum. Yoksa yüzünü bile hatırlamıyorum kızın.” dedi. “Rotting Christ grubunun gitaristi şuraya gelse seni mi çok sever beni mi! Oysa ki ben onlara bütün ömrümü verdim! Neyse yarın iş var erken kalkmam lazım” diyerek masadan sinirle kalktı ve benim toparlanmamı beklemeden ordan uzaklaştı. Eminim eve gidip kafasına ballı tülbent sarıp elektro gitarını çalacaktı. Sinirlendiğinde saatlerce elektro gitar çalardı.

Üst kattaki yaşlı adam için tam bir muammaydım ve bu bilinmezlik örtüsü çok hoşuma gidiyordu. Ne iş yaptığımı sorduğunda hep geçiştiriyordum. Garip bir şekilde hep eve girmek için bahaneler buluyordu ama bir türlü eve sokmuyordum. O sabahlan bütün dinçliğiyle evden çıkıp Sözcü gazetesi almak için merdivenleri inerken, ben yorgun argın sabahlamış eve geliyordum. O, gece çöpü dışarı atmaya giderken, ben evden kahvaltı yapmaya çıkıyordum. Haftalarca eve gelmeyip Sarıyer’de annemlerde kaldığım oluyordu, bazı akşamlar zili çalıyor açmıyordum, bir iki defa evden farklı kızlarla çıktığımı görmüş anlam verememişti. Evde sadece masa lambası, telefon ve aypod şarjı olduğu için aylardır elektrik faturam “ücretlendirilmedi” etiketiyle gelmesi ise onun merakını büsbütün arttırıyordu. Fazla konuşmadığım, soğuk durduğum için de çok yanaşamıyordu. Meraktan ölüyordu ve tavizsiz olduğum için benden pek hoşlanmıyordu. Eve girerken bana apartmanın ortak posta kutusundan topladığı faturalarımı verdi. “Bunları burada bırakmayın” diye azarladı. Özür dileyip faturalarımı aldım. Gözünde tam bir ittim. Ben merdivenlerden çıkarken arkamdan söyleniyordu. Eminim bu apartmanda benim yerime Seçkin gibi girdiği belli, çıktığı belli biri otursaydı onu daha çok severdi. O Seçkini, Seçkin Rotting Christ’i, Rotting Christ beni seviyordu.

Aylar geçmiş, Seçkin kelliğini sabitlemişti. Gerçekten de artık saçları dökülmüyordu, ballı maske işe yaramıştı. Hatta bir kız arkadaşı bile olmuştu. Gerçekten bir birlerine çok aşıktılar. Seçkin mutluluğu yıllar sonra yakalamış ve bu sefer elinden kaçıracak gibi gözükmüyordu. Aşklarına başından beri tanıktım. Ve beklenen haberi bir gün verdi bana. Evleniyorlardı. Bu mutlu haberi büyük bir mutlulukla karşılayıp onlardan bir çeyrek altını esirgemeyeceğimi söyledim ve konuyla fazla ilgilenmedim. Düğün telaşı sırasında Seçkin’le pek görüşemedik. Ve bir gün beni arayıp

benim hayatımı kâbusa çevirecek o haberi verdi. Müstakbel eşi ile beraber davetiyelerini benim çizmeme karar vermişlerdi.

Bir karikatürist ile küsmek istiyorsanız ona davetiye çizdirin. Şimdiye kadar davetiye' çizmeye çalışırken gözümün önünde eriyip giden onlarca karikatürist gördüm. Yaşadıklarımdan ibret alabilen bir insan olduğum için hep tavizsizdim bu konuda ve gelen teklifleri net bir şekilde reddediyordum. İnsanları ikna edebilmek için çizgisi yetersiz, portre çizemeyen bir çizer olduğumu söylüyordum ve genelde bana hak veriyorlardı. Ama eski dostum Seçkin ve eşi Halenin benim çizgi gücüme ve yaratıcılığıma güvenleri tamdı. Ne yaptıysam bir türlü vazgeçiremiyordum. En sonunda çizeceğime söz verdim nasıl olsa düğüne daha çok vardı. O zamana kadar bi şekilde kurtulurdum bu işten. Seçkin ve Hale hemen bana birer adet fotoğraflarını maille attılar. Dergiden resimlerin çıktısını aldım ve eve götürdüm. Fotoğrafları haftalarca masamda durdu. Bir gün arayıp nasıl gittiğini sordu. “Güzel gidiyor çiziyorum” dedim. Başka bi gün aradı “Bitti mi?” diye sordu, “Bitmek üzere düzeltmeler yapıyorum” dedim. En son “Abi seni bekliyoruz” diye mesaj attı. Ben de çizmeye başladım. Yalnız bu zaman zarfında Halenin fotoğrafının çıktısını kaybetmiştim ve Seçkinin geniş ve kel alnının üstüne bira dökmüştüm, çıktının bütün renkleri birbirine girmişti. Oniime Seçkin’in alacalı bulacak resmini koyup bir iki deneme yaptım. Bi türlü benzemiyordu, Haleyi de kafadan, hatırladığım kadarıyla çizmeye çalıştım. Hem dergi işlerini hem de yazmış olduğum romanı bir kenara koyup Seçkin ile Halenin mutluluğunu perçinlemek için, iki gün sabahladım. Ertesi gün yaptığım çizimleri alıp, taratıp yollamak için dergiye götürdüm. Yolladıktan sonra dergiye iş yetiştirmek için masaya oturduğumda, Seçkin aradı “çizimleri çok beğendiğini” söyledi yalnız konuşma içinde Haleyi olduğundan çirkin çizdiğimi ima etti. Gülüştük kapadı. Akşam “Haleyi bir daha çizeceksin dimi?” diye mesaj attı. Belli ki evde minik bir gerilim olmuştu. “Tamam, dergi işleri bittikten sonra tekrar çizerim” dedim. “Yalnız biliyorsun her şey bitti seni bekliyoruz” diye geri mesaj attı. Cevap yazmadım. Gece yarısı Hale aradı. Biraz sitem etti, tekrar çizeceğimi ona da söyledim. “Ya bi de kedim Sasha’nın fotoğrafını da sana yolladım onu da davetiyenin bir yerine çizer misin? Sonuçta o da ailemizden biri” dedi. “Bi Sasha eksikti mına koyiim” diye içimden geçirip, gidip kedinin çıktısını alıp masaya oturdum. Davetiye ile uğraşmaktan aklıma hiçbirşey gelmiyordu. Seçkin yine “abi biliyorsun seni bekliyoruz davetiyeleri dağıtmam gerekecek, acaba dergiden

önceye bizi alsan olur mu" diye mesaj attı. Cevap yazmadım. Dergiye eski köşelerimden birini koyup Sasha'nın çıktısını alıp, sinirle eve gittim.

Oldukça yağmur yağıyordu, şırıl sıklam ve sinirliydim. Apartmandan içeri girerken üst kattaki yaşlı amca ile tekrar karşılaştık. Çöp dökmeye çıkmıştı, benimse bir elimde gelirken tekel bayiinden aldığım bir şişe şarap, diğer elimde ise Sasha'nın resmi vardı. Bana uzun uzun baktı, sakalımdan su damlıyordu. Selam vermeden eve girdim. Ustüm- dekileri çıkarıp çırılçıplak masaya oturdum, aypo- du kulağıma takıp Sasha'yı da davetiyeye eklemeye çalıştım, ondan sonra da Haleyi tekrar daha güzel çizecektim. İşim Çoktu. Kapı sesi aypodun kulaklığını bile delip geçiyordu. Üst kattaki yine bir bahane bulmuş, kapıma dayanmıştı. Şeytan, bu halde kulağımdan kulaklığı çıkarmadan git kapıyı açıp, kolundan tutup yaşlı adama "Dayını! Dayını! Uğraşma benimle! Üzerim seni! Şurda komşuyuz efendiliğinle otur" diye haykır, çırılçıplak bir diz at ağzına diyordu ama yapmadım. Telefonuma Hale ve Seçkin'den gelen mesajın haddi hesabı yoktu. Seçkin belli ki çizdiğim şeyi hiç beğenmemişti. Sürekli yeni fikirler söylüyordu, ne bileyim daha mizahi olabilir, daha sevimli, iç ısıtıcı olabilir diyordu. Gittikçe sinir oluyordum Seçkine... En son sabaha karşı arayıp "Ya Hale ile konuşuyorduk da aklımıza geldi acaba bizi World of Worldcraft karakterleri gibi çizer misin? Benböyle bakalı zırhlı filanım, Hale de elf prensesi gibi sivri kulaklı, el ele tutuşmuş bir yolun önünde duruyoruz, çok uzakta bir şato var, Sasha da ilerde elinde asa ile duruyor, ya da Sahsa kanatlı biz onun üstüne binmişiz, uzak bir ülkeye doğru gidiyoruz, ikimiz de çok sevdik bu fikri. Sence nasıl?" dedi. "Arkadaşım ne uzak ülkesinden bahsediyorsunuz siz? Beylikdüzune taşınmayacak mısınız evlenince. Hem yalnız sana bana değil. Emmiye, teyzeye, halaya, köydeki akrabalara da gidecek bu davetiye. Milletin aklını ne karıştırıyorsunuz? Bence kedi bile fazla davetiyeye" diye şiddetle itiraz ettim. Telefonu kapayıp, bildiğim gibi çizmeye başladım. İki dakka sonra "Abi beni kafana göre çizebilirsin ama Haleyi ne olur Elf prensesi gibi çiz. Onun üzülmesini istemiyorum, her şey çok güzel olmalı" diye mesaj attı. Seçkin imkânsızlığından ötürü normal kızı Elf prensesine çevirmeye çalışıyordu. Onun bir imkânsız olmadığını bilsem dergi sabahlaması gecesi bana böyle mesajlar atıp, isteklerde bulunan biriyle ilişkimi anında bitirirdim. Sabaha kadar kendimden beklenmeyecek bir performansla çalışıp davetiyeyi tam da onun istediği gibi, bakalı, sivri kulaklı, şatolu çizdim. Yetmedi guaj boya ile elimle renkledim. Eserim mükemmel olmuştu. Hava aydınlanmak üzereydi.

Davetiyeyi yanıma alıp giyinip evden çıktım. Seçkin'in evine gittim. Kapıyı açtığında kafasında ballı tülbent vardı, uyandırmıştım. Şaşırdı, davetiyeyi gösterdim, o da çok sevindi. Yüzündeki gülümseme her şeye değerdi, o kadar masumdu ki yanaklarını ısırıp onu bağrıma basmak istedim. O kafasındaki balı, ılık su ve biyoksin şampuanı ile hafif hafif dokunarak yıkarken ben içerde kahvaltı yaptım.

İki hafta sonra nikâhta kullanmak için ahimden takım elbisesini ve arabasını ödünç aldım. Arabayı geceden yıkattırıp evin önüne çektim. Sabah bir sürü işim vardı, önce kızları alıp kuaföre götürecektim, sonra arabayı çiçekçiye götürüp süslete- cektim, kızları kuaförden alıp oturdukları semte bırakacaktım. Sonra da gidip Seçkin'i ve babasını alıp, arkaya da davulcu ve zurnacıyı oturtup gelin almaya kız evine gidecektim. Mizacıma ne kadar az uygun olsa da bütün bunları yapmaya kararlıydım. O yüzden tıraş olup, banyo yapıp, ütü yaptım ve erkenden yattım. Ertesi sabah evden takım elbise ile çıkarken üst kattaki yaşlı amca ile karşılaştım. Beni görünce tiksintiyle bakmadı ilk defa. "Hayrola?" dedi gülümseyerek. Elimi takımın cebine koyup, araba anahtarını sallayarak "Amcacığım nikâhımız var da ona gidiyorum" dedim. "Dansı başına" dedi gülümseyerek. "Kısmet be amcacığım kısmet" diyip evden çıktım ben arabayı park yerinden ince bilek hareketleri ile geri geri çıkarırken, apartmanın önünde durmuş hayranlıkla beni izliyordu. En sonunda onun görmek istediği gibi bir kişi olmuştum. Amca beni, ben Seçkin'i, Seçkin ise Elf prensesini seviyordu. Rotting Christ'in gitaristi ise itliğine hayvanlığına devam ediyordu.

PARA YİYEN

Geçen ay elime ulaşan bir mektupla sarsılmıştım. El yazısından ve kâğıdı kullanış biçiminden sahibinin uzun zamandır eline kalem kâğıt almadığı hemen anlaşılıyordu. Mektup okunaksız, imlası kötüydü ve belki de bana bile yazılmamıştı ama hiç şüphe yok ki sarsıcıydı. Alıcı kısmında zarfın üzerinde Ümit Sarıkaya yazıyordu.

Mektubun anlattığı şeyin benle hiçbir alakası yoktu, amacı ise tek kelime ile çirkindi. Mektubu kaleme alan yaşlı kadın oğlu için duyduğu endişelerini uzun uzun anlattıktan sonra ne alakası varsa benden yardım istiyordu. Birisi, bir kadın, zavallı oğlu Göykan'ın bütün parasını çatır çatır yiyordu ve Göykan salağı bunu görmüyordu bile. Yuvalarına dadanan ve hiç acımadan Göykan'ın kredi kartının beline beline vuran bu süslü musibet, bu bedavacı, bu rujlu zararlı, er veya geç defolup gitmeliydi. Açık seçik, sözünü sakınmadan yapılan bir yuva yıkma teklifiydi bu mektup. “Klasik bir istenmeyen gelin hadisesi” diyip mektubu buruşturup attım. Hem ne alakam vardı benim böyle bir konuyla. Yuva yıkma konusunda bilmediğim bir ünüm mü vardı? Bu yaşlı kadının benim hangi mesleği bile yaptığımı bildiğini sanmıyordum. Adımı bile yanlış biliyordu ayrıca. Zarfın üzerindeki isim olmasa mektubun bana yazıldığı bile şüpheliydi. Önlü arkalı tam dört sayfa mektubu boşu boşuna okumuş, zaman kaybetmiştim. Bir ara yaşlı kadına bir cevap yazıp; oğlu ve kendisi için ne kadar üzülsem de bu konuda kendisine yardımcı olamayacağımı, bu gibi işlerden hiç anlamadığımı basit bir karikatürist olduğumu, elti görümce gibi akraba bir kadından yardım talep etmesini söylemeyi düşündüm ama sonra mektubu çöpe attım.

Mektup ve yaşlı kadın bir türlü aklımdan çıkmıyordu. Gün boyu “neden ben?” diye düşünüp durdum. En sonunda buruşturup, üzerine çay döktüğüm mektubu çöpten çıkardım. Dergi arkadaşlarımdan biri gelip çöpüme tükürmüştü, mektubun üzerinde sarı-yeşil köpüklü bir balgam sallanıyordu ve üstü külle kaplanmıştı. İğrenç ıslak kâğıtları bir daha okudum, sonra bir daha ve bir daha. Bu zehirli metinlerde beni derinden etkileyen bir şeyler vardı. Amacından ve sebebinden ziyade mektubun dili ve anlatım tekniği müthiş etkileyiciydi. Dili yalın akıcı ve içtendi. Cümleler gereksiz yere uzatılmamış, yerinde ve vurucuydu. Verdiği örnekler, benzetmeler değme yazara taş çıkaracak düzeydeydi. İnsanı sıkmayan

yormayan, konuşur gibi yazılmış Türkçenin bütün zenginliğinin, dil oyunlarının kullanıldığı bir mektuptu bu. Hele ki, bir yılkı atına binip dörtnala İstinye Parka doğru gidişini, atla beraber ikinci kata çıkıp Börberiyiz mağazasına nasıl girdiğini, elinde kızın çantası ile oturmuş zil zibil gibi bekleyen zavallı Göykan’ı atının terkisine atıp götürdüğünü anlattığı bir rüya bölümü vardı ki hayal gücüne hayran olmamak elde değildi. Deneme kabininden “Aşkım bakar mısın nasıl durdu üzerimde” diye seslendiğinde zilli, perdenin arasından kabine giren dev toynak da cabasıydı. O toynak ne güzel bir toynaktı, o at ne güzel bir attı. Al atlılarımız Para Yiyen’in göbeğini nallıyordu.

Lanet olsun bu kadın benden daha iyi yazıyordu. Hem de hiç sigara, kahve içmeden, yıllarca dizi izleyip eline hiç kalem almadan. Onu kıskanmamak mümkün değildi. “Peki, hangi duygu?” diye düşündüm, hangi duyguydu eline yıllardır kalem almamış bir kadını bu kadar iyi yazdıran. Bu nasıl bir konsantrasyondu böyle, belli ki çok dolmuş, çok bilenmişti. Hani bazı yazarlar yazmasaydım çıldıracaktım derler ya işte öyle bir durumdaydı bu yaşlı kadın.

Otuz üç yaşıma kadar birçok para yiyenle ve yedirenle karşılaşmıştım, para yiyenin tek bi tip insan olmadığını kendi içinde birçok türe ayrıldığını biliyordum. Acaba hangi tür para yiyendi karşıdaki kişi? Az mı çok mu? Zira biliyordum ki jip aldıran da bir para yiyendi, karnını doyurtsa, üstüne de bi kola bi kahve içse öpüp başına koyan da... “Aa manyak mısın benim senin parana ihtiyacım mı var, benim babam var abim var. Senin parana mı kaldım köpek herif” diye konuşan onurlu bir para yiyen miydi, yoksa “Ödeyeceksin tabi, hakkım bu benim. Hakkım” diye alenen açıkça ve arsızca bir para yiyen miydi ? Para yendikten sonraki tavrı da önemliydi bir anda mutlu olup “Ayyy şu an çok mutluyum biliyor musun!” diye yedirenin yanaklarına öpücükler mi konduruyordu, yoksa onurlu gururlu tavrını sürdürüyor muydu, o para sanki hiç yenmemiş, ekonomiye hiç can verilmemiş gibi mi davranılıyordu? Hem kız nasıl biriydi? Sevimlilik dünyasında yaşayan bir şirinlik abidesi miydi yoksa “Gör bak, nasıl sıçıyorum ben o kızın bacağına” diyen dobra-ayı karışımı bir kız mıydı? Mektupta bu önemli konuların hiç birinden bahsedilmemişti. Belli ki yaşlı kadın bütün para yiyenlere aynı nazarda bakıyordu. Onun için neyin nasıl olduğu değil, netice önemliydi ? Peki, bütün bunlarla ne alakam vardı? Yaşlı kadının yardım çağrısını kabul etmesem bile en azından bunu sormak

için ya da hiç olmadı bu güzel satırların yazarı kişinin elini sıkmak için zarfın üzerindeki adrese gitmeye karar verdim.

Dumankaya Leopardistanbul konutları adlı siteye girip apartmanı buldum. 14. katta oturuyorlardı. Zile bastım, diyafondan küçük bir çocuk sesi geldi. Ben açıcam ben açıcam diye biriyle kavga ediyordu, bir yandan da "Alooo", "Kimsin sen" diye di- yafona bağırıyordu. Şimdi düşünüyorum da bütün bunlar bana geri dönmem, o eve hiç girmemem için birer uyarıymış. Asansörden çıkarken gergindim. Site orta halliydi ama biz mahalleden çıkanlar için sitede oturan herkes kafadan zengindir. Mahallede oturup burada oturanlardan daha varlıklı bir sürü insan tanıyordum, bunun böyle olduğunu biliyordum ama içimden gelen "Zenginmiş lan bunlar" sesini de bir türlü engelleyemiyordum. Kapıyı diya- fonda konuştuğum minik kız çocuğu açtı. Eğildim, "Annen nerde, evde mi?" dedim. Bebek tırnakları ile suratımı sever gibi cırmaladı. "Babanne nerde ?", "Nerde babaanne ?" diye sordum salyalı, ıslak elini yüzümde gezdirirken, içerden yaşlı kadının inleme sesiyle karışık "Nisaaa Nurrr kim gelmiş kızım ıhhh... Kim gelmiş" dediğini duydum. Çocuğu kucağıma alıp sese doğru gittim. Buz gibi holde fayansların üzerinde yaşlı kadın yatmış inliyordu. Ayakları çıplak, nasırları kalındı. Tam hayalimdeki gibiydi. Beni görünce hemen tanıdı. "Ümit sen mi geldin...Ümiiitt." dedi. Düzeltmedim. Yaşlı bi kadın size "Ümit" diyorsa Ümitsinizdir işte. Ayağa kalktı başörtüsünü topladı. İçeri geçtik. "Elim ayağım her yerim yanıyor" diyip geğirdi. YoLda gelirken kendisine kornet dondurma ve yaşlılar için büyük büyük yazılmış dev bir Yasin-i Şerif almıştım. Kadınları, özellikle olgun kadınları nasıl etkileyeceğimi onların gönlüne nasıl gireceğimi çok iyi biliyordum. Tabi ki çok sevindi. Beni sımsıkı öpüp yanağımı yanağına uzun uzun bastırdı. Dondurmalarımızı açıp karşılıklı oturduk. Kornetin götünü ısırırken "Kusura bakmayın teyzeciğim size anne diye hitap edicem, çünkü siz de benim bir annemsiniz" dedim. "Doğrudur" dedi. Hemen konuya girdim; "Teyzeciğim elinize yüreğinize sağlık, müthiş bir mektup yazmışsınız ve aynı zamanda büyük geçmiş olsun başınıza böyle bir bela gelmiş" dedim. Mağrur, üzgün, kırık onayladı. Derin bir iç çekip "Kurban olduğum Allah" diyerek ellerini havaya açtı sonra dizine koydu. Bu arada minik Nisa Nur bütün sevimliliği ile kafamda geziyor, çıplak ayaklarıyla yüzüme basıyor, elimdeki korneti almaya çalışıyordu. "Vereyim mi" gibi bi işaret yaptım kafamla. "Verme Ümit verme onun maması ayrı" diyerek içeri gitti. Bi bardak süt ve kâsenin içinde birkaç tane makaronla geldi. Renk renk

makaronları sütle yumuşatıp, sapı renkli plastik çocuk kaşığı ile iyice eze eze gözümün önünde yovita çocuk mamasına iki dakkada çevirdi. Ardından sütlü bulamacı biraz da kendi ağzında yumuşatıp yeniden kaşığa koydu ve kucağına aldığı Nisa Nur'un ağzına koydu. Sütlü, nene ağızlı makaron bulamacı Nisa Nur'un minik çenesinden aktıkça çeneyi kaşıkla sı- yıra sıyıra çıkanları geri koyuyordu. Bir Betül, bir Ceren, bir Cansu o makaronların bu şekilde tüketildiğini görseydi eminim "Ula can gidiyor, ula kan gidiyor" diye sol yanını çürüte çürüte ağlardı. "Teyze makaronu nerden buldun sen?" diye ister istemez sordum. "Başını yiyesice getirdi" dedi. Kızdan bahsediyordu. "Aklı sıra beni kaymaklı püsküüyle kandıracak" diye ekledi. Göykan'a kaymaklı püs- küü aldır, paketle getir bana yedir. Ben de minnettar kalayım. İyi iş valla. Herkes aptal sanki bi tek o akıllı" dedi. Teyze gerçek bir çetin cevizdi. İçimden "ölmez bu" diye geçirdim.

Sormak istediğim o kadar çok şey vardı ki ama önce günahı üzerimden atmalıydım. Bu yuva yıkma işini şimdiden kabul etmiş miydim ne? "Yahu teyzeciğim sonuna kadar haklısın. Gel bu yuvayı yıkalım sen de rahat et, Göykan abim de... Ama minik Nisa Nura yazık değil mi. Olan bu yavruya olacak" dedim. "Yoksa gelini sokağa atalım, ben şimdiden varım" dedim. "Ah oğlum daha evli değil ki Göykan, Nisa Nur abisinin kızı, ben ona bakıyorum" dedi ve sorularıma bir bir cevaplar verdi.

Aile giyim işiyle ilgileniyormuş yani yenilecek meblağ çok büyükmüş. Göykan ve abisi Serdal, Göktürk'teki lüks konutlarda oturuyormuş anneyide buraya Leopardistanbul konutlarına atmışlar. Göykan benim eski bi okurummuş. Sonra "bozdu yaaa" diye okumayı kesmiş. Teyzenin de benden bu vesileyle haberi olmuş. "Göykan senin yazıları bana hep okurdu, o zamanlar sen bizim ailemizden biri gibiydin Ümit. Gel kardeşini bu kızın elinden kurtar. Al o kızı onun elinden senin olsun. Ne yarsan yap sonra", dedi. "Aman teyzeciğim ben kim Göykan adlı bi tekstilcinin elinden manitasını almak kim" diye tevazuda bulundum. "Sen bi takım giysen, bi de saçına su vursan var ya fıyuuuuuuu... Alamıycan kız yok" dedi eliyle mis işareti yaparak. Utanıp, gülümseyerek ve elimle kafasını iterek. "Ya teyze deme öyle. Öyle deme" dedim. Gidip Göykan'ın ve kızın resimlerini getirdi. Kız inanılmaz taştı, Göykan da bir o kadar tıknaz. Ortada para yendiği çok belliydi. "Ben bu yuvayı yıkarım aga" dedim içinden.

Soner Sarıkabadayı'nın parlak dar takımının aynısından almıştım ve gittiğim bir düğünden sonra aylardır giymemiştim. Takım huysuzdu, takım

işkilliydi, takım giyilmek istiyordu. Gardrobu açtım ve takımımın altına aldığım Hotiç ayakkabılarımı okşadım.

HER ŞEY

Her şey, gazetedeki o ilanı görmemle başlamıştı. 22 yaşındaydım, üniversite bitmişti ve bir dergide ayda bir iki karikatürüm yayınlanıyordu. Her şey istediğim gibi gidiyordu, ayda bir saat çalıştığım bi işim olmuştu sonunda. Dünyanın en mutlu adamıydım ama sadece bir sorun vardı. Dergide yayınlatabildiğim bir iki karikatür, geçinmemi sağlamıyordu. İşte sırf bu yüzden, gazetelerin insan kaynakları eki her Pazar elimdeydi. Her Pazar, koşarak gazete bayisine gider, gazete balyalarıyla eve dönerdim. İnsan kaynakları ekleri, gazetenin iç sayfalarındaki ilanlara göre nispeten daha iç açıcıdır. Bizlere bir dünya vaat eder insan kaynakları ekleri. Kapaklarında güzel iş kadınları olabilir, mor, fosforlu yeşil, lila veya açık mavi, eke hakim olan renklerdir. İlanlar büyük ve yaratıcıdır. İlanı verenler, genelde kurumsal kimliği olan firmalardır. Logoları iyi grafikerler tarafından tasarlanmıştır. Çoğu ilan İngilizce'dir. Firma oraya " menecmınt " yazarak seni çoğu insandan ayırır. Sen de 'menecmınt'ın anlamını biliyorsundur, firma da. Yani firma herkes için değil, senin için ilan vermiştir. Bişey Holding Ailesine katılmak için fırsat tanımıştır. İnsan kaynakları ekinden bulduğun bi işte firmaya güven duyacağını bilirsin. Kurumsal kimlik her zaman güven verir. Ama gazetenin kendisinin içindeki ilanlar, öyle midir ? Belirsizlikle dolu bi sürü insan, sana araman için telefon numaralarını yazmıştır. "Ara!" diyen, ne yaptığı belli olmayan bi sürü insan.

"Askerlik sorunu olmayan eleman" arayan firmaların üzerini hemen çizdim. Hatırı sayılır adette ilan, daha en başında gitti. İyi Derecede İngilizce'm olduğunu kafadan varsayarak elimdeki az miktardaki ilana göz gezdirdim. Bir çok özelliğim tutuyordu. 35 yaşımı aşmamıştım, güler yüzlüydüm, ekip çalışmasını severdim, şık giyimliydim, seyahat engelim yoktu, azimliydim, hırslıydım, yükselmeyi istiyordum. Fakat yetmiyordu, bazıları sertifika istiyordu, bazıları da iş deneyimi. Bu hafta da işsizdim.

Gri takım elbisemi fırçalayıp, askıya astım. Abimin ayakkabıları ayağıma büyük geldiği için ceketimin sırtına kadar çamur sıçratıyordu. Bütün iş görüşmelerine götüm, sırtım çamur içinde gidiyordum. Belki de sırf ayakkabıya para vermediğim için şimdi işsizdim. Ev ütü kokuyordu, annem kravatımı ve gömleğimi ütülüyordu. "Şu Pazar bitse de yeni hafta, yeni umutlar başlasa" diye düşündüm ayakkabımın dibindeki çamur

kütlesini kazırken. Annem serdiğim tek sayfa gasteyi yetersiz bulmuş olacak ki içerden başka gazeteler getirerek serdi halıya. Ve sonra ayakkabıları boyarken gözüm birden ona takıldı, o her şeyi başlatacak ilana.

“Müdür aranıyor!” yazıyordu. “Müdür aranıyor! Mühendislik şirketine üniversite mezunu, tercihen deneyimli müdür aranıyor” yazıyordu tam olarak. O an gerçekten o işin benim olacağını hissetmiştim. Bir anda iş hayatının kalbine inecektim. Herkesin yıllarca uğraşıp yaşlanarak gelebileceği mertebeye 22 yaşında ulaşacaktım.Müdür- lük kavramı benimle değişecekti. Yaratıcı,yeni fikirlere açık, “Emmmm bi de şöyle düşünelim... Ömmmmm olaya bi de bu açıdan bakalım” diye zart zurt lafa karışan, eğlenmesini bilen, bir anda çekip gidebilen, kravata, gömleğe pek önem vermeyen, şapşal ama bir o kadar da romantik yeni bi müdür geliyordu. Hissediyordum, müdür olacaktım. Sonra aniden korku ile gazetenin tarihine baktım, Allah’tan eski bi gazete değil, bugünün gazetesiymiş. Rahatlayarak, derin bi nefes aldım. Oh, evet, müdür olacaktım.

Sabah kahvaltıdan sonra, ilanda yazan numarayı aradım. Telefonu üç yaşlarında bi çocuk açtı.

“Aloooo allooo alooo...Kimsin?” diye bağırdı. Ne diyeceğimi bilemeden sustum. Zaten bi kaç tuşa uzun uzun bastıktan sonra yüzüme kapadı. Bir daha aradım. Açan ses, benle konuşmadan önce çocukla kapıştı. Çocuk çığlık çığlığa bağırıyor, o da zaten açılmış telefonu, çocuğun elinden almaya çalışıyordu. İletişim kurduktan sonra ilan için aradığımı, randevu talep ettiğimi söyledim. Firma Levent’teymiş. Şirketin elemanı ile metro durağında buluşmak için sözleştik. Sonra konuşmam için telefonu çocuğa verdi, biraz çocuğu eyledim.

Metro durağında firma yetkilisi ile buluştum. Lise hayatım bu bölgede geçtiği için buraları iyi bilirim, Levent değildi burası, Levent’in hemen yanındaki Gültepe mahallesiydi. Herkes kendi şehrindeki Giiltepe’yi düşünsün, işte öyle bi yerdi Gültepe. Börekçisi, cep telefoncusu, internet kafesi boldur Gültepelerin. İtiraz etmeden yürüdüm. Şirket elemanı, benle ilgili sorular soruyordu ama fazla yüz göz olmadan cevaplıyordum. İş hayatında herkesle, özellikle alt kademedeki biriyle yüzgöz olunmaz. Bir sokağa dalıp yürümeye başladık, artık sadece evler vardı etrafta. Top oynayan çocukların arasından geçtik, kaldırıma park etmiş arabalarla duvar arasındaki daracık yerlerden geçtik, enseme bi balkondan hah suyu bile damladı. En sonunda mavi demir kapılı bi apartmanın önünde durduk.

Apartmanın girişine çakılmış “Şahin Mühendislik” yazısına baktım. Bu yazı hiç bi grafiker tarafından tasarlanmamıştı, apartman kapısının mavisi ise eklerdeki açık maviye hiç benzemiyordu.

Apartmana girince ağır kızartma kokusu yüzümü yalayıp geçti. Merdivenlerden çıktık. Merdivene oturmuş dizini yalayan bi çocukla göz göze geldim. Bu, konuştuğum çocuk olmalıydı. Bakışlarıyla beni selamladı, yaramaza göz kırpıp elemanı takip ettim. Üçüncü katta durup kapıyı anahtarla açtı. Duvardaki vergi levhasını görmesem emlakçı bana ev gösteriyor zannederdim, içerde sadece masalar ve kırmızı ev telefonları olan bi yerdi burası. Ama duvarda buranın bi şirket olduğunu kanıtlayan vergi levhası duruyordu. Burası, Şahin Mühendislik, Makine İmalatı ve Ticareti, Her Türlü Yedek Parça, Hırdavat, Turizm ve Organizasyon Ltd. Şti. idi. Burası her şeydi. Ve ben her şeyin müdürü olmak için gelmiştim.

Bu tip şirketlerde anahtar kimdeyse, patron odur. Bu minvalde sabahtan beri çalışan zannettiğim kişinin aslında patron olduğunu anlamakta gecikmedim. Ve kendisine gülümsedim. Beraber odasına girdik. Burası şirketin en yoğun odasıydı. Bir masa, bir demir dolap, duvarda bi çivi, çivinin ucunda ise kirli bir kot vardı. Cam masasında dev bi küllük, kaşe, hesap makinesi, bi siyasi partiye ait deri kaplı ajanda ve telefon vardı. Karşısındaki sandalyeye oturdum. “Ne içersin?” dedi “Soğuk bir kolaya hayır demem” dedim. Telefonla dâhiliyeden arayıp “Şahin Mühendislik’e bi çay, bi kola” dedi, kapadı. CV’mi incelemesi için ona uzattım. Sokaktan avaz avaz çocuk sesleri geliyordu. O CV’me bakarken, etrafı inceleyerek “Yeni bir firmasınız sanırım” dedim. Bu sözüme sinirlenmiş gibi yıllardır bu sektörde olduğunu söyledi. O sırada içeri bi kadın tepsiyle girip çayı ve kolayı masaya bıraktı. Üzerine sinmiş kokunun yoğunluğundan bu kadının az önceki kızartmanın da merkezi olduğunu anlamakta gecikmedim. Kadının eteğine tutunmuş, kola içerek bizi izleyen deminki çocukla yine göz göze geldim. Çay bardağındaki kolamı içtim.

Kadın ve çocuk çıktı. “Bizim firma doğalgaz üzerine” dedi. “Otoket biliyor musun?” diye sordu, “Biliyorum” dedim. “Egzel, vord, internet?”, “Biliyorum”. “O zaman müdür oldun!” dedi. Biraz neler yapmak istediğini, hedeflerini, köyünü filan anlattı, gülüştük. Firmamız yeniydi. Bir yeğeni ve bi hemşerisiyle çalışıyordu. Evlere doğalgaz sistemleri düşüyorlardı, çizim yapabilecek mühendis ve ayrıca şirketi çekip çevirecek bi müdür arıyorlarmış. Aradıkları kişi olduğumu ama makine değil gemi makineleri mühendisi olduğumu, bu yüzden sadece “müdür” taleplerine cevap

verebileceğimi söyledim. “Gemi makinası zaten normal makinadan daha zor. Onu bilen her şeyi biler” dedi, uzun bi susuş oldu. Yakında bilgisayar geleceğini, internet kafenin sahibinin onun için bilgisayar topladığını anlattı. O zamana kadar alt kattaki, evlerindeki şahsi bilgisayarla idare etmemi söyledi. Son olarak da “bugün iş olmaz sen git evine dinlen, yarın erkenden gel” dedi. Çıkarken sundukları şartları ve akıllarındaki rakamı sordum. “Hele bi başla da...” diyip sırtıma vurdu.

Ertesi sabah 9’da elimde poğaça ile şirkete geldim. Çok şık ve temizdim. Apartman ziline uzun uzun bastıktan sonra kapıyı ufaklık açtı. Don atletle bana baktı. Ardından da patron indi. Pijamalıydı. “Çok erken gelmişsin yaa” dedi, anahtarı alıp ofise çıktım. Boş masalardan en tozsuzuna oturdum. Önümde sadece dev ev telefonu vardı, kontrol ettim tabii ki cebe kapalıydı. Masanın demir çekmecelerine baktım. Bir tornavida, koparılmış üzerine rakamlar yazılmış karton, götü bantlanmış tükenmez kalem, bi gazete kağıdı dolusu da çivi buldum. Poğaçamı yedikten çok sonra çay geldi, sonra da patron. “Yav buraya kalem kağıt filan almak lazım di mi ? Ben aldırıcam onları bu hafta içinde merak etme” dedi. Yanında ben yaşlarında iki delikanlı vardı. Anahtar tuta tuta kocaman olmuş ellerini saygıyla sıktım. Patron beni müdürleri olarak değil, ağabeyleri olarak tanıştırdı. Sonra karşımızda soyunarak, duvardaki kirli kotu giydi.

Onlarla beraber gittim. İki sokak aşağıdaki bi binaya petek döşüyorlardı. Apartmandaki her eve girdim. İyi bakmamı bundan sonraki projeyi benim çizeceğimi söyledi. Doğalgaz işinden bi bok anlamıyordum ve anlayacak gibi gözükmüyordum. Müdür olucam diye gelmiştim, eklemin evlerinde çorapla gezinerek mesaiyi tamamlıyordum. Ne üzerinde gezindiğim halılar, ne de çorabım insan kaynakları ekine hakim renklerden hiç birini barındırmıyordu.

Mesai bitimine yakın anahtarı alıp onlardan önce ofise gittim. Yolda bi bakkaldan kurşun kalem ve dosya kağıdı almıştım. “Şu boşlukta biraz karikatür çizeyim de hafta sonu dergiye götüreyim” diye düşündüm. Ben tam konsantre olmuşken birden içeri girdiler. Elimdeki karikatür eskizlerini ne kadar saklamaya çahştımsa da gördüler. Gençlerden biri “Oo müdürüm! Sen ne yetenekliymişsin yaaa” dedi elimdeki eskizleri kaparak. Bu “müdürüm” hitabında inceden bi t.şşak geçme vardı. Ardından eskizlere baktıktan sonra diğeri aslan s.ken bi hamsi’ çizmemi istedi. Bu fikir, diğeri tarafından da çok sevildi. Hatta altına da “Şahin Mühendislik” yazıp isimlerimizi de eklememizi ve şirketin duvarına asmamızı teklif ettiler.

Neyse ki patron “Aile var” diyerek homurdandı da hem çizerlik, hem de müdürlük hayatım şarampole yuvarlanmadı. “Aile var” uyarısına hiç bu kadar sevindiğimi hatırlamıyorum.

Şirkette neredeyse bir ayım geçmişti. Ofisin bilgisayarı hala toplattırılamadı, kırtasiye malzemesi ise hiç alınmadı. Alt kattaki bilgisayara oyun yükledim, AutoCad hala yok, bilgisayar yeni sürümü kaldırmıyor, eskisini de bulamıyoruz. Zaten gerek de yok, hiç iş yok bu günlerde. Ayağımda ayakkabı durmaz oldu. Dünyanın en çok çorapla gezen müdürü benim. Şirketin logosunu çizerek kurumsal bir kimlik oturtmaya çalıştım. Bütün itirazlarıma rağmen Şahin Mühendislik’in logosu, ş ve m harflerine konmuş bi şahin oldu. Başka bi hayvanın simgemiz olması düşünülemezdi bile.

“Poğçaya para verme, evde adam gibi kahvaltı yaparız” dediler, kabul ettim. “Öğlen döner yiyip durma, midene sulu yemek girsin. Evde bizle ye” dediler, kabul ettim. “Mesai uzadı, akşam yemeğine kal” dediler, kabul ettim. “Şu çocuğa da resim öğret. Eli bi sanat tutsun” dediler, oturdum çocukla resim çizdim. Böyle böyle, hayla huyla aybaşı geldi, geçti ne ben bişey istedim, ne onlar teklif etti. Müdürü olarak geldiğim şirketle eve çıkmıştım. Şirket resmen beni besliyordu, karın tokluğuna yanlarında duruyordum.

Bir gün çocukla beraber hava almak için dışarı çıktık. Çocuk bisikletindeydi ben de yürüyordum. İyi dosya kağıdı mahalle içindeki bakkal ve kırtasiyelerde bulunmadığı için metro yakınlarına kadar gittik. Çocuğu bisikletiyle beraber kaldırıp kaldırıma çıkartırken bir ses bana seslendi. Bu üniversiteden arkadaşım İlker’di. Okula girer girmez hemen bi kulübe üye olan çocuklardandı. Biz mallar güruhu kantinde king oynarken, İlker ve bi kaç arkadaşı, kendilerine yatırım yapıyorlardı. Biz hiç bi etkinlikten haberdar değilken İlker, birdenbire çıkıp “Biz Uluslararası İlişkiler kulübü olarak hocalarımızla beraber okulumuzu temsilen İtalya’ya gidiyoruz” diye gelebiliyordu. Her yere gidiyordu, üşenmiyordu. Meclise bile gitmişti. Söyleşinin, sempozyumun, rektörlükten alınacak izinlerin hastasıydı. Okul törenlerinde bir kızla beraber programı sunan hep İlker’di. Kızıl saçları daha o yaşta dökülmüştü ve benim gibi bir sık saçlıya nasıl da tepeden bakıyordu. Bu civardaki plazalardan birinde çalışmaya başladığını ama belki Amerika’ya gideceğini söyledi. Yemeğe çıkmıştı ve turnike kartını yemek molasında bile boynundan çıkarmıyordu. “Sen naaptın?” diye

sordu. “Ben de naapıyım ya müdür oldum işte” dedim. Çocuk bisikletini sürdü, kırtasiyeye gittik.

ZAMANIN EFENDİLERİ

İçine kapanık ve karamsar bir yazara yakışmayacak derecede iyi yüzerim. Edebiyat dünyası olarak Sarıyer sahiline insek, diğer yazarlar mıy mıy oturup etrafa utangaç gözlerle bakarken ben ağzımda sigara ile havada takla atıp suya dalarım ya da koşarken birden havada döner hazır olda asker selamı vererek kaybolurum derin mavilikte. Yüzeye çıkınca dalarken ağzımın içine hapsettiğim sigaramı bir dil hareketi ile tekrar çıkarır, sahilde duran Türk edebiyatının şaşkın bakışları eşliğinde içmeye devam ederek yüzerim. Sonra çıkar banktaki ayakkabımın, çorabımın, kotumun yanma oturmuş şairleri, yazarları kaldırıp banka boylu boyunca uzanır öyle yaparım betimlemelerimi, sosyal tespitlerimi; anlatırım insan hikâyelerini... Benim için yazarlık ayrı, sahiller iti olmak ayrıdır. Bundan ne utanırım ne de gocunurum çünkü sahilde büyüdüm ben.

Bu yüzden tatile gitmek gibi bir kültürüm hiç olmadı. Ailece gittiğimiz bir yazlığımız, memur kampı ya da devremülkümüz olmadı. Yaz aşkı nedir bilmem, yazlıktan tanıdığım dostlarım hiç olmadı. Yaz gelince altıma don giymeden Sarıyer sahiline iner, şortumla yüzer eve gelirdim. Denize ulaşmak benim için hep çok kolay ve zahmetsiz olmuştur. Bu yüzden tatilden, tatil yapmaktan zevk almam. Benim için tatil yapmak, öğrenilmiş bir şeydir. İş olur, zulüm olur bana her zaman tatiller.

Bundan iki yıl önce 30 yaşımda, biraz çevremin zorlamasıyla biraz da yaş bunalımımın etkisiyle tatile çıkmaya karar vermiştim. Yaş bunalımına girmiştim ve bundan çok utanıyordum. Bir ömür ellerimde resmen çarçur olmuştu ve ben daha bir bok anlamadan onun yarısına gelmiştim. “Nasıl bir yaşlı olmalı?” düşüncesini bir türlü kafamdan atamıyordum.

Kızılderililer, öleceğini anladıkları yaşlıları bir ata bindirip dağlara, ormanlara yollarlarmış. Yaşlı Kızılderili de buna itiraz etmeden kabiledekilerle vedalaşır, huzur ve sessizlik içinde ölümü beklemek için uzaklara gidermiş. Açık söyleyeyim, akraba diye koynumda beslediğim yılanlardan biri bana bunu yapsa, ortalığı ayağa kaldırırdım. Önce o ata binmemek için direnir etrafa küfürler ederdim, sonra zorla bindirildiğim atı kabileye doğru geri geri sürerdim. En sonunda kabilenin etrafında turlar ata ata, bağıra çağıra, ağlaya sızlaya rezil bir şekilde can verirdim. Bilgece bir hayat yaşamadım ki vakur bir şekilde ölümü karşılayayım.

Tıpkı ölüm gibi, yaşlılık gibi, yaş bunalımına girmeyi de insan kendine yakıştıramaz. Ya inkâr eder yaşlandığım ya da götünün pörsüdüğünden saçının beyazladığından çok memnunmuş gibi yapar. İnkâr ve kabullenme arasındaki ince çizgide bir o yana, bir bu yana gidip gelir zihni. Tam yaşlandığını kabullendi derken birden kıpkırmızı bir kazakla görürüz yaşlıyı, ya da kafasında bir bandana ile top sakal bırakmış olarak karşımıza çıkar. Ne yaptığım bilmez çoğu yaşlı. Ben karar vermiştim nasıl bir yaşlı olacağıma ve bu yolda emin adımlarla ilerliyordum. Sarı bıyıklı, sinirli, etrafa küfürler eden, suratı asık, elinden sigarası düşmeyen, masada oturup karikatür çizen, yazı yazan, sürekli meşgulmüş gibi gözüken bir yaşlı görüyordum 40 yıl sonra da masamda. Yapmam gereken, şimdi yaptığımın aynısını sadece 40 yıl daha yapmaktı. Hem böyle yorulmayacaktım da. Ama “40 yıl daha” kavramı bana oldukça korkutucu geliyordu ve “Acaba bu kadar emin miyim planladığım şeyin doğruluğundan?” düşüncesi her geçen gün kafamda yankılanıyordu. Ya tam 39 yıl geçtiğinde kafama dank eder de ”Naaptım lan ben, keriz gibi bir ömür masada oturdum kafamı slciim!” dersem ne yapacaktım ben? Son bir yılımda sigarayı bırakıp, çok hızlı bi şekilde dünyayı gezmeye çalışmak için Cilve Gözü sınır kapısına mı koşacaktım? Gelecekten emin değildim. İşte bu yaş bunalımıydı ve ilacı tatile yolculuğa çıkmaktı.

Bu yolculuk aynı zamanda benim iç dünyama da yaptığım bir yolculuk olacaktı. O yüzden yanıma kimseyi almadan tek başına yapmalıydım bu işi. Çok hızlı bir şekilde bir pansiyon ayarlayıp, otobüse atladım. İç dünyama yapacağım yolculuğun ilk 15 dakikasında otobüste kola içip “Kolpaçino Bomba” filmini izlemiştim, geri kalanında da eşek gibi uyumuştum. Garajdan pansiyona taksi tutmak pahalı geldiği için saatlerce belde minibüsünü beklemiş ve en sonunda tekrar taksiyle pansiyona varmış, iç dünyamı noktalamıştım. Pansiyona vardığımda neredeyse gece olmuştu ve bir karışıklık sonucu benim tuttuğum odaya başkaları yerleşmişti. Odasızdım, pansiyoncu kadın bana karşı mahçuptu. Bağırıp çağırmadan hiçbir şeye itiraz etmeden öylece durdum “Ne yapacağım ben şimdi?” demekle yetindim. Kadının iyi niyetinden gerçekten şüphem yoktu, kalabileceğim bir yer ayarlamaya çalışıyordu. “Başka bir pansiyon varsa oraya da gidebilirim” dedim. “Yooo, yoo” diye itiraz etti, “Siz biraz oturun ben halledicem” dedi diksiyonlu sesiyle. Televizyonun karşısındaki kanepeye oturdum. Her halinden memur emeklisi olduğu belli olan bir adamla beraber televizyondaki tartışma programını izliyorduk. Bir yandan

emekli ile konuşuyor bir yandan da pansiyoncu kadını kesiyordum. Benim için mi uğraşıyordu yoksa Facebook'tan birileriyle mi konuşuyordu tam göremiyordum. Yakın gözlüğü takacak kadar geçkin bir kadındı ama hala diri bir vücudu vardı. Yürüdükçe etekleri savrulan uzun beyaz bir elbise giymişti ve altına giydiği siyah bikinisi belli oluyordu. Boynuna taktığı boncuklu uzun kolyesiyle, simli ojeleriyle, ayak bileğine yaptırdığı yunus dövmesi ile ne kadar da yaşam doluydu. Muhtemelen yanımdaki emekli amca ile aynı yaşlardaydı. Aynı zaman dilimi mi geçip gitmişti üzerlerinden? Bu adama cep telefonunu beline taktıran ve bu kadına yunus dövmesini yaptıran aynı zaman dilimi miydi ? Buna inanması güçtü. Su gibi geçip giden zaman, yanımdaki amcaya, bej rengi keten şortu, penye tişörtü, Sözcü gazetesinin TOKMAK köşesini armağan ederken, pansiyoncu kadına simli ojeleri, Javier Baardem'i hoş bulmayı, yaşlanmayı değil olgunlaşmayı sunmuştu. “Kesin çok güzel kızı vardır bunun” diye içimden geçirdim. Kadın ona baktığımı görünce “Ayarlamaya çalışıyorum” der gibi bir hareket yapıp ekrana döndü. Sonra “Umut Bey” diye bana seslendi, yanma gittim. “Hemen bakıyorum kaydınıza.. hmmmm. Bizde beş gün misafir olacakmışsınız” dedi,"Doğrudur” dedim. “Boşalacak odalar var ama ancak iki gün sonra. O zamana kadar ağaç evde kalmanızda bir mahsur var mı?”dedi. “Yo benim için fark etmez” dedim. “Harika!” dedi, beraber pansiyonun bahçesine çıktık, bahçedeki ağacın tepesine kurulmuş ağaç evi gösterdi. Eve tahta bir merdivenle çıkılıyordu. “Gece sarhoş geldiğimde düşmesem bari buradan” diye düşünerek merdivenden çıktım. Evin içinde bi yatak bi de lamba vardı. Pencereden kafamı çıkarıp ağacın altındaki pansiyoncu kadına baktım. “Beğendiniz mi?” dedi diksiyonlu sesiyle. “Evet her şey gayet güzel” dedim. “Banyo tuvalet ihtiyacınız olduğunda bana söylersiniz ben ayarlarım. Gerçi bahçede bi duş var. Burada da yıkanabilirsiniz. Ama tuvalet için bir şeyler ayarlayacağım. Söylemeniz yeterli” dedi. Pansiyon çok güzel, yeşillikler içinde bir yerdi ve herkes adeta bir aile gibiydi, ben de bu güzel ailenin ağaç evinde yaşayan sevimli sakar sincabıydım. Çatal-bıçak sesleriyle uyandım, seke seke indim merdivenlerden aşağı. Kahvaltı kuyruğuna girdim. Konuklar ya çiftti ya da aileydi. Pansiyonda yalnız konaklayan bir tek bendim. Yeni evli çiftler bütün masaları işgal etmişti, sert bakışları, yanlarına oturmamı engelliyordu, zaten ben de onların o sıkıcı, hep bildiğim muhabbetlerine hasret değildim. Kahvaltılıklarımı alıp ait olduğum yere, ağaç evime yönlenmişken pansiyoncu kadının sesini duydum. İlerdeki çardakta dünkü

emekli ile oturmuş kahvelerini içiyorlardı. Yanlarına oturdum sohbet etmeye başladık. Slim sigaralarını ardı ardına yakıyordu kadın. Emekli ise bu boku 20 yıl önce bıraktığından ve bırakmasından beri yediğinin içtiğinin tadına vardığından bahsediyordu. Hayır, bu kadın, bu adamla evli olamazdı. Öğrenmek için “Çok mutlu görünüyorsunuz ne zaman evlendiniz ?” diye pat diye sordum. Kadın bi müddet şaşırarak bana baktıktan sonra “akakakakaka” diye dev bir kahkaha patlattı, tepemizdeki ağaçtan 3 kuş havalandı. Emekli ise “Meşhur zerrin kahkahası işte” diyip bu yakıştırmamadan memnunmuş gibiydi. “Him him” diye gülümseyip sigarasız kahvesini içti. Evli değillerdi. Aynı eğitim fakültesinden arkadaşlardı. Zerrin 16 yıl önce yollamıştı kocayı, emekli de bir yıl önce karısından ayrılmıştı. Mezunbul.com aracılığıyla geçen sene bulmuştu Zerrin’i, bir yıl Facebook’ta konuştuktan sonra emekliyi pansiyonunda tatil yapmaya davet etmişti, Zerrin. İki eski dosttular ve hepsi buydu. İkisi de bir daha evlenmeye tövbe etmişlerdi. Sanki Zerrin evlenmeye tövbe etti diye emekli de evlenmeye tövbe etmiş gibi gelmişti bana. Bakışlarından ve tarihi geçmiş iltifatlarından Zerrine ne kadar hayran olduğunu hissedebiliyordum. Hakkı vardı, hayran olunmayacak kadın değildi Zerrin. O kadar hayat doluydu ki aynı kabilede yaşasaydık beni ve emekliyi aynı ata bindirir deeh diye atın götüne vurur, bizi dağa ormana yollardı. Bir anda girmiştim Zerrinin çekim alanına.

Kahvaltıdan sonra üçümüz pansiyonun önünde buluştuk. Zerrin, Haluk’un evine gideceğimizi söyledi. Haluk, eski bir mimardı ve Rumlardan kalan bir taş evi dekore edip birkaç yıl önce beldeye yerleşmişti. Haluk’tan sonra belde çok değişmişti. Haluk, evinde reçeller yapıyordu; Haluk, evindeki fırında cevizli ekmekler yapıyordu; Haluk, evine seramik atölyesi kurmuştu; Haluk, şaraptan, zeytinyağından anlıyordu; Haluk, atletikti; Haluk, eğlenceliydi; Haluk, çok iyi yüzerdi; Haluk, herkesi severdi; Haluk, bizi de mutlaka severdi. Haluk, bütün bu meziyetlerle Ege’ye yerleşmeyi hak etmiyordu da sanki biz mi hak ediyorduk? Haluk, Ege’ye yerleşmeseydi de Ankara’da oturmaya devam etseydi, emindim Ege Bölgesi, İç Ege Bölgesini geride bırakıp gider Haluk’un evine yerleşirdi. Beyaz ji- piyle aldı bizi Haluk. Kafası meşin gibi diipdüzgün kazınmış ve bronzdu. Bu ulu baş, sanki vücuttan ayrı bir organ değil de kolları pazıları gibi bedeninin devamıydı adeta. Bizi görünce de bizim de onlarla geleceğimizi duyunca da hiç şaşırmadı Haluk. Zaten hiç bir şeye şaşırmıyordu. Her şey normaldi onun için. Evini çok güzel dekore ettirmesi

de, şaraptan anlaması da, gençliğinde pandomimle ilgilenmesi de, bütün Avrupa'yı beş parasız bisikletle dolaşması da normaldi onun için. “Erhmm erhmm normal benim için bütün bunlar. Normal evet normal... Her şey normal” diye geziniyordu ortada, biz yaptığı anlattığı her şeye şaşırırken. Biz şaşırmaktan sıkılmıştık o her şeyi normal kabul etmekten sıkılmamıştı. Evindeki her şey doğal ve organikti. O kadar aradım, bir plastik leğen, bir maşrapa, bir plastik sandalye göremedim. Sanki evdeki her şey yenilebiliyor gibiydi. “Kolonları, masaları, terlikleri, banyo lifini yesen, yenir” bir havası vardı. Zerrinle kesin aralarında gizli kapaklı bir ilişki vardı. Onun yanında yaramaz bir kızdan farkı yoktu, neredeyse ağzına düşecekti Haluk'un. Emekli onunla akrandı, ama Haluk, neredeyse yaşlı adamı görmüyordu bile. Yaşlı şekilliler kendi akranlarını görmezden gelir, sanki diğer dedelerle, emmilerle, fıseyin dayılarla aynı yaşta değilmiş gibi davranırlar. Emeklinin söylediği hiç bir şeye bir ekleme yapmıyor, konuyu birden değiştiriyordu. Benim sorduğum birkaç soruyu da “Sana bir kitap vereceğim onu oku sonra tartışalım” diye geçiştiriyordu. Ama hakkını vermek lâzım, şarapları da yemekleri de gerçekten lezizdi. Evin muhteşem bahçesinde biraz oturduktan sonra Haluk, bizi yüzmek için az kişinin bildiği gizli bir koya bıraktı. Biz emekli ile yüzerken akşam güneşin batışını izleyeceklerini, bizim de mutlaka gelmemizi söyleyip gittiler. “Sanki güneşi de kendisi batırıyor pezevenk” dedi emekli ve beni can evimden vurdu. Beraber Haluk'un arkasından atıp tuttuk. Gıybet iyi gelmişti. Birbirimize yakınlaşmıştık.

Güneş her zamanki gibi batıyordu. Emeklinin de benim de çok etkilendiğimiz söylenemezdi. Her batışında bizi biraz daha yaşlandırıp hayatımızı zorlaştıran güneş, sanki bizden aldığını Haluk ve Zerrine veriyordu. Beldenin sırtlarındaki arkeolojik yıkıntıların arasında, bir lahitin üstünde oturmuş şarap içiyorduk, Haluk da bir sunağın üzerinde bağdaş kurmuş eserini büyük bir mağrurlukla izliyordu. Zerrin ise tam önümüzde ayakta durmuş ellerini iki yana açmış güneşi içiyordu. Zeırin'in ince, tül gibi elbisesinin altındaki diri bedeni güneş kızardıkça daha da belirginleşirken yanımdaki emekli sanki ortada bu tanrıların meyvesi hiç yokmuş gibi cep telefonunun burada da çekmesine şaşırıyor, gece için mutlaka sinkov almamız gerektiğinden bahsediyordu. Neyse ki Haluk'un güneşini batırdık da pansiyona döndük. Akşam yemeğinden sonra Zerrin bize rakı sofrası hazırlayacaktı. Pansiyonun bahçesindeki muslukta buz gibi bir duş alıp ağaç evime çıktım, uyudum. Uyandığımda akşam yemeğini

kaçırmıştım, direkt rakı masasına oturdum. Beni görünce Haluk hiç şaşırmadı. Benden haz etmediğini fark edebiliyordum. Bütün konuşmalarıma, anlattığım her şeye itiraz ediyor, bir şekilde konuyu kendine getiriyordu. Artık ben pes edince kendi kendine sorular sorup kendi hakkında konuşuyordu. “Maço muyum? Evet, bir an geliyor kendimi bir kadın karşısında acayip ilkel ve maço hissettiğim oluyor. Kıskançlığım beni delirtiyor. Ama bazen de kendimi fevkalade kadınsı bir ruh halimde buluyorum. Kaprislerim bitmek bilmiyor. Bazen bir faşist oluyorum, faşistlere hak veriyorum. Bazen de insanlığa karşı aşırı iyimser bulurken yakalıyorum kendimi. Bazen aşırı tevazu sahibi, bazen de gıcıklık derecesinde narsist” dedi ve omzunu öptü Haluk. Onunkine şekil denilemezdi, şekiller üstüydü Haluk. Asıl acınası durumdaki Zerrindi. “Evet öylesin Haluk. Ben de öyleyim ve seni çok iyi anlıyorum” der gibi başıyla sürekli Haluk’u onaylıyordu. Kendi iç yolculuğuma çıkarken, kendiyle bu kadar ilgili iki insan ve kendiyle bu kadar ilgilenmeyen bir emekli göreceğim hiç aklıma gelmezdi. Haluk, rakıyı da kararında içti ve erkenden masadan kalktı. “Yarın sabah çok erken kalkıp kabak çiçeklerinin içini iç pilavla dolduracağım. Öğlen olup da çiçekler kendiliğinden kapandığında dolmalarımı toplamam lazım. Dilerseniz bana katılabilirsiniz” dedi Zerrine. “Orada olacağım” dedi Zerrin. Her şey ama her şey kendileri içindi. Güneşin batması, çiçeğin kapanması, yıldızların gözükmesi, doğanın işlemesi, evrenin bütün düzeni kendileri içindi. Kendinden sıkılmak da kendini özlemek de ancak kendileri karar verirse gerçekleşiyordu. İşin kötüsü, karşılarındaki alternatif de örnek alacağım cinsten değildi. Emekli hâlâ yarın Haluk bizi koya jipiyle götürür mü götürmez mi derdindeydi. Haluk gidince, Zerrin de bir müddet bizle oturup yatağına gitti. Emekli de peşinden gitti odasına. O gece ağaç eve çıkmadım. Şişenin dibini bitirip yolun karşısındaki ağaçlığın arasına sıçmaya gittim. Bokun biraz yanında da sızıp uyumuşum zaten.

Sabah kalktığımda kahvaltı çoktan bitmişti. Zerrin ne bana ne de emekliye yüz veriyordu. Haluk da ortalarda yoktu. Zerrinin yanına gidip dün geceden söz açmaya çalıştım. Pek ilgilenmedi. Dünkü sıcak tavrından eser yoktu. Güler yüzlü tavrı bir gün için geçerliymiş, laf arasında emekliye de sordum ona da pek fazla yüz vermiyormuş. Yeni müşterilerle ilgileniyor bizim pek yanımıza gelmiyordu. Yolun karşısından minibüs geçtiğini denize gitmek istersek oradan binebileceğimizi söyledi soğuk bir tavırla. İki kafadar, gelen minibüsü bekleyip, tenha koy yerine, bu sefer halk plajına

gittik. Dünkü coşkudan sonra sakin adam gibi denize girmek iyi gelmişti. Bütün gün denizde yüzdük. “Karşıdaki Yunan adalarını bize verse Yunanlılar” diye, normal insanlar gibi hayaller kurduk. Sonra da deniz bisikleti kiraladık. Dünkü organiklikten sonra dökme plastikten yapılmış yunus kafalı bir taşıta binmek, bana kendimi iyi hissettirmişti. Sigaramızı, çakmağımızı, biralarımızı yanımıza alıp koyları tek tek geziyor, Yunanlıların ajlığının yine bizden daha iyi olduğunu, bizim ajlığımızla karıştırılmaması gerektiğini konuşuyorduk. Birden açıkta batıp çıkan bir cisim gördük. Dün gittiğimiz tenha koydan da Zerrin’in “İnanmıyorum yaaa. İnanmıyorum!” diye çığlıkları geliyordu. Derhal emekliye, yunusu cisme doğru yönlendirmesi talimatını verdim. Tahmin ettiğim gibi bu kişi Haluk’tu. Ahım tutmuş, boğuluyordu ve hızla akıntıda sürükleniyordu. Yunusu oraya kadar götürmemiz imkânsızdı Haluk’u kurtarıcam diye emekliyi tehlikeye atamazdım. Üstümü çıkardım biramdan bir fırt aldım ve sigara yaktım. Emekliye ben atlayınca tam gaz akıntı yönünde sürmesini, ilerden bizi almasını söyledim. Ağzımdaki sigarayı atıp suya atladım. Haluk gerçekten zor durumdaydı, yanına yaklaşınca beni de boğmaya çalıştı. Bayılması için ensesine vurdum ama bayılmadı, ellerinden kurtulup, etrafında yüzüp, tekmeleyerek onu akıntıdan kurtarmaya çalıştım. Bir yandan da küfür ediyor kendisini serbest bırakmasını söylüyordum. Özgüveni tamamen yok olmuştu, yarı baygın, suda batıp çıkıyordu. Kafasını tersten yakalayıp su yüzeyinde tutarak yunusa yaklaştırırken birden ellerimden kurtuldu ve yunusa yandan binmeye çalıştı. Yunusu devirecekti. “Vur kafasına amca, vur yoksa devirecek” diye bağırdım. Emekli büyük bi hınçla eline, alnına tekmeler attı. Arka taraftan yunusa çekip halk plajına doğru sürdük. Vücudumda derman kalmamıştı. Haluk iyiydi. Ne kadar yorulsam da bu coşkuyu kaçıramazdım, kıyıda emekli ile beraber Haluk’u kucağımıza alıp yunustan atladık. Bizi bekleyen kalabalığın arasına karışıp Haluk’u sahile serdik.

Acil bir müdahaleye, hastaneye gitmeye gerek yoktu. Sadece bacağında ve kafasında darp izleri vardı, bir de oldukça bitkindi. “Açılın adam biraz hava alsın. Açılın yahu” diye başına toplanan kalabalığı dağıttım. O sırada emekli, tatlı su ile Haluk’un elini yüzünü yıkayıp su içiriyordu. Beraber koluna girip bi arabaya attık, pansiyona götürdük. Pansiyonun bahçesindeki kamelyaya yatırdık. İyice kendine gelmişti ama eski haluklu- ğundan eser yoktu. “Çoğk mu su yuttum ben? Çok mu yuttum?” diye konuşup boş gözlerle etrafına bakıyordu. Badire atlatınca

birden emmi olmuştu Haluk. “Gidelim mi hastaneye? Var mı ağrın sızın? Var mı sosyal güvencen?” diye bir emminin kulağına bağırır gibi bağırdım. “Bağ-Kur’dan emekliyim ben” dedi sabit gözlerle. “Bağ-Kur mu kaldı, SSK ile birleşti onlar” dedim. Pansiyonda bi gülüşme oldu. Kadınları uzaklaştırıp mayosunu altından çıkardım, altına penye bi şort giydirdim. İyiden iyiye yaşını gösteriyordu artık. Zerrin, bi slim sigara yakmış yeni Haluk’u uzaktan izliyordu. Çay getirttik eline verdik. Arada bir öğürüyor ağzına gelen suyu tükürüyordu. “İç çayı iç, mideyi yıkar çay” dedi emekli, çayını soğuk suyla ılıttık anca öyle içebildi. Çaylı, salyalı eliyle elimi tutuyor, bir yere gitmememi istiyor, arada bir öpüyordu beni Haluk Emmi. O an bi acımam geldi. “Bak şimdi sen beni dinle, bu gece gitme eve” diye bağırdım kulağına. “Burada kal, biz bakalım sana” dedim. Zerrin yanıma yaklaşıp eve götürmemizin daha mantıklı olacağını söyledi. Hiç bişey demeden Zerrine ve diri vücuduna öfke ile baktım. Bu kadında sinirliyken bile beni çeken başka bişey vardı. Emekli de Zerrine katılınca onun da insanlığından şüphe ettim.

Pansiyondan çıkışımı aldırmış iki gündür Haluk’un taş evinde kalıyordum. Haluk’un yürümesi çok zordu. Yataktan hiç kalkmadan iyice dinlenmesi gerekiyordu. Bi kitap okuyayım dese, elinden kitabı alıp hemen ışığını kapatıp yatıp uyumasını salık veriyordum. Eline bi de sopa vermiştim. Bi ihtiyacın filan olursa gece vur bunla dolaba ben koşar gelirim demiştim. İki gün geçmişti ama emmiliğinde en ufak bi düzelme olmamıştı. Bi türlü eski halukluğuna geri dönemiyordu. Onu böylece bırakıp İstanbul’a geri dönmeye de gönlüm elvermiyordu. “Haluk Ağbi, var mı senin kimin kimsen, arayayım çağırayım? Gelip baksınlar sana” dedim. “Afyon’da halamlar vardı ama telefonlarını nereye sakladım unuttum” dedi. Evde telefon defterini ararken bi sandığın en dibine saklanmış, içinden gide gele bi kaçtanesi alınmış bi kutu güllü lokum buldum. Bir insan niye yalnız yaşadığı evde güllü lokum saklar ki diye düşünürken Haluk sopa ile dolaba vurdu. Elimde güllü lokumla içeri girdim “Ne demek oluyor bu Haluk?” dedim. “Ben hep emmiydim Umut, taa en başından beri” dedi. Işığı kapatıp evden ayrıldım. Dergiyi, masamı özlemiştim.

KAPTAN FLIG MORTGAGE’ÎN MEKTUPLARI

27. Gün

“Sevgili İlsa,

Bugün yolculuğumuzun 27. günü. Bir yandan dalgalarla, bir yandan da gemiyi saran salgın hastalıkla boğuşuyorum. Yolculuğumuz oldukça çetin geçiyor. Adamlarım huysuzlanmaya başladı. Oldukça az peksimetimiz ve bir kaç testi şarabımız kaldı. Yalnız kaldıkça odama geçip İncil okuyorum. Sen ve minik oğlumuz Caşua için dua ediyorum. Şirketin tahsis ettiği tayfa, oldukça cahil ve deneyimsiz. Gemide bir tek gemimize yanlışlıkla binen şaşkın Profesör Bay Irvin Silverstone ile konuşabiliyorum. Tamsan çok seversin, oldukça kültürlü bir insan. Onunla edebiyattan, şiirden, siyasetten konuşabiliyorum, ah şu sakarlığı da olmasa... Sana fırsat buldukça yazarım, Caş’ı benim için öp ve bekle. beni karıcığım.”

30. Gün

“Sevgili karıcığım İlsa

Bugün oldukça üzgünüm, adamlarımdan ,3’ünü kaybettim. Neyse ki daha önceden adamları ma'kina dairesinde bir odada karantinaya almıştık da hastalık daha fazla yayılmadı. Ama hala gıda sıkıntısı çekiyoruz, üstelik içme suyumuz da azaldı. Günde bir öğün yemek yiyoruz. Profesör un hesaplarına göre 8 gün sonra yeni kıtaya çıkacakmışız. Bu sevindirici haberi tayfalara verdiğimde moraller biraz düzeldi neyse ki. Yine de bir grup, hala memnuniyetsiz. Yazmaya devam edeceğim. Seni seviyorum. Caş’ı öp.”

45. Gün

“Canım İlsa,

Hala yeni kıtaya ulaşamadık. Profesör iki gündür benle yüzyüze gelmekten kaçıyor. Geçen yakaladım, “Nooldu hani yeni kıtaya ayak basacaktık, haftalar oldu. Tayfalar sorup duruyor” dedim. “Abi ben sana öylesine söylemiştim, hatta büyük konuşmiyim diye eklediğimi de çok iyi hatırlıyorum, hemen gidip herkese yaymışsın. Ben ne yapabilirim?” dedi sırıtarak. “Deniz suyunu Terkos suyuna çevirmeye çalışarak, içme suyu elde etmek için çalışmalara başladım” dedi, “böylelikle içme suyu sıkıntımız kalmayacak,” diye de ekledi. Tayfaların gözünde bütün saygınlığımı yitirdim. Sık sık odama kapanıp İncil okuyorum. Seni ve Caş’ı çok özledim.”

52. Gün

“Canım karıcığım,

Hala yol alıyoruz. Profesör, nerden bulduysa fesli cepkenli bir maymun edinmiş. Omzunda gezdiriyor, keyfine diyecek yok, tayfalarla şakalaşıyor filan. Maymunu alınca omza, birden bire geminin ilgi odağı oldu. İyiden iyiye uyuz oluyorum. Geçen geldi yeni bir hesap yaptım, tam yol gidersek 5 güne kalmaz karadayız, dedi. He he, diyip geçiştirdim. Bu arada gidip gelip ambara bakıyorum. Peksimet ve şarap çok azaldı, profesör ise “deniz suyunu dönüştürdüm ama kuyu suyu oldu içmeyin,” dedi. Tanrı yardımcımız olsun”

64. Gün

“Sevgili İlsa,

Profesörün maymununu dövdüm. Şapkamı alıp kaçırıyordu sürekli. Bir gün yine çalıp yelken direğine tırmandı, hırs yaptım, çıkarıp ayakkabıları direğe çıktım, orda dövdüm. Kuyruğundan tutup denize atacaktım, profesör aşağıdan “Bırak yoksa ayakkabılarını denize atarım” dedi, indim aşşağı, “Ne diyon” dedim, “Asıl sen ne diyon” dedi, itiştik biraz. Maymun yanımıza geldi, ayırmaya çalıştı bizi, o arbedede maymuna bir tokat attım. Profesör de ayakkabımın birini denize attı. Deliye dönünce ikisini birden önüme katıp kovaladım. El ele tutuşup kaçtılar, yakalayamayınca annesine küfür ettim profesörün. Durdu, uzun bir sessizlik oldu. Tayfalara dönüp, “haʲ ketti ama” dedim. Hepsi sustu. En yaşlılarından biri olan Nat Gibson yanıma gelip “abi geçen ağlayarak anlattı, annesi yolculuktan önce ölmüş onun. Ayıp ettin.” diye kınadı beni. Bana akıl vermeyin, herkes işine baksın, iskele alabanda, yelkenler fora, vira vira dalgalandı dünya diye aklımdaki bütün denizcilik terimleriyle sağa sola talimatlar verdim, bağıra çağıra odama kapandım, İncil okudum. Kimse benimle konuşmuyor. Caş nasıl, okula başladı mı?”

72. Gün

Canım İlsa,

Ayakkabımın teki yerine diğer ayağıma 4 kat çorap giyiyorum, bu gemi de oldukça yalnız hissediyorum kendimi. Açlık ve susuzluk ise dayanılacak gibi değil. Geçen gün profesörden özür dilemek için kamarasına gittim. Suratını hemen çevirdi. Yapmış olduğum kabalıktan dolayı özür diledim, yüzüme bile bakmıyordu. Beni affetmesi için

yalvardım. Sırtı dönük “Tamam affettim” dedi. Ama sesi boğuk çıkıyordu. Kıllandım, suratını tutup çevirdim, ağzındaki lokmayı yutmaya çalışıyordu. “Ulan biz ajlıktan kırılıyoruz, sen bütün peksimeti yiyorsun” diyerek omuzlarından silkeledim. Abi bende gastrit var, midemin suyunu alsın diye yedim, canın çektiyse al bi diş, getirecektim zaten sana da, diye kıvırmaya çalıştı ama dayağı yemekten kurtulamadı. Maymun ise bana yaranmak için beraber dövüyordu.

87. Gün

Canım,

Bugün yeni kıtaya ayak basışımızın ilk günü. Bizi nelerin beklediğini bilmediğimiz için, önden ben, profesör, maymun ve beş silahlı adam sandalla keşif için çıktık. Oldukça yeşil olan kıtayı anlatamam. Hiç görmediğimiz hayvanlar ve bitkiler var. Yeni Kıta’da insanların olduğunu duymuştuk ama ayak bastığımız bölgede var mı bilmiyorum. Tedirginim ve seni özlüyorum sevgili karıcığım. Caş’ı benim için öp.

87. Güne Ek...

Sevgili İlsa, canım karım,

Yeni kıtaya ayak bastığımız bugün hepimiz oldukça korkuyorduk. Profesör ise eski sakar, şapşal halini terketmiş vakur ve kararlıydı, profesörün sevimli maymunundan ise sanırım bahsetmeme gerek yok, kendisi her zamanki gibi neşeliydi. Uzun süren aç ve susuz yolculuktan olsa gerek ben ve 5 silahlı adamım hemen su ve daha önce hiç görmediğimiz türlü meyvelere saldırmak için koştuğumuzda profesör bizi durdurdu. Suyun ve meyvelerin zehirli olabileceği konusunda uyardı bizi. Mümkünse emin olmadığımız sürece bu meyveleri yemememizi, suyu ise içmememizi önerdi. Çaresiz bu öneriyi kabul ettik. Kumsalı keşfe başladık. Keşif dediysem mal gibi yürüdük kumsalda, bir 20 metre açıkta demirlemiş gemimizin güvertesine dizilmiş bizi izleyen mürettebata ıslık çaldık hareket çektik filan... Yaklaşık 6 saat sonra ekip huysuzlanmaya başladı. Profesöre yaklaşıp “Profesör antiparantez bir şey sorucam; yani meyvelerin zehirli olup olmadığından ne zaman emin olacaz” dedim, “Haa yiyebiliriz ya zehirli değiller” dedi umursamadan, “aman profesör herhangi bir işlem, deney yapmayacak mısınız meyveler üzerinde” dedim. “Yok yaa gerek yok, yenilir bunlar, sonuçta bahçe zebzesi. Hem okyanus havası onun zehrini kırıyordur. Hadi yiyelim” dedi. Evet, sevgili İlsa, Yeni Kıtada ilk dayağımı

o gün attım. Meğersem profesör kendisinin tokluğunun geçmesi için o kadar bekletmiş bizi aç susuz. Meyveleri ondan önce yememizi istememiş kıskanç. Karnımızı doyurduktan sonra, su ve meyve yükleyip, gemide bizi bekleyen mürettebata götürmek için hareket etmek istedik ama rehavetten olacak, orada sızıp kalmışız. Seni ve sevimli oğlumuz Caş'ı çok özledim, ne olur benim için Caş'ı öp.

88. Gün

Sabah uyanır uyanmaz, silahlarımızın bakımını yaptık. Zira bugün ormanı keşfe gidecektik. Ben elime pala alıp ağaçlan keserek yol açıyordum, profesör ise bok püsür ne bulduysa incelerim sonra diye kavanoza arıyordu. Adamlarımdan birinin bağırtısıyla irkildim. "Anneziğim! Yılan!! Yılan!! Anneziğimm " diye bağırdı, o kulakları tırmalayan İrlanda aksamyla genç Zak! Hemen çorabını çıkarıp ayağını emdim. Yara kanamıyordu, kanatmak için emdikçe emdim. "Kaptan durun o emdiğiniz midye kesiği. Yilan sokmadı kaçtı. Aha bu kadar bi yılandı. Kocamandı, hiç o kadar büyüğünü görmemiştim" diye uyardı beni Zak. Tükürüp, çorabını giydirdim, daha demin keriz gibi sapasağlam ayağı emdiğim unutulsun diye "Vallahi mi lan, nereye gitti, çok büyük müydü" diye bi sürü soru sorarak, laf kalabalığı yaptım, muhabbeti "yılana odakladım. Zak da "aha orda, vallahi orda" diyerek yılanı gösterdi. Tüfeklerin dipçikleriyle yılanı ezmeye çalışa çalışa, takribi Zincirlikuyu-Beşiktaş mesafesi kadar bi yolu ilerleyerek yılan kovaladık. Yolun sonunda kafamızı kaldırdığımızda karşımızda mızrakları ve okları bize çevrilmiş binlerce yerli gördük. Caş'a sıkı sıkı sarıl ve benim için dua et canım.

92. Gün

Canım ilsa,

Yerliler çok iyiliksever. Reisleri bizi bir esir gibi değil, adeta birer konuk gibi karşıladı. Sürekli o çok merak ettiği, yaşlı kıtamız hakkında sorular soruyor. Ben ve profesör ise elimizden geldiğince cevaplamaya çalışıyoruz bu yaşlı adamı. Geçen geldi " İrlanda'da kızlar kutuyu 14'ten sonra açtırıyor- muş, öyle duydum." dedi, bozuldum. "Aman dayı naaptın sen!" diye kibarca reddettim bu önyargıyı. "Kim dedi" diye sordum, isim vermek istemedi ama profesörün söylediğini anladım. Lavuk, reise yaranmak için yapmadığı yok. Ateş suyu, demir at filan diyor koskoca profesör. Reis de ona büyük bilge adam diyor. Hayır, kıskandığımdan değil

de çirkin bir durum. Benim adım ise Tomakhontas. Yerli dilinde "aşkısı" demekmiş. Reis çok acaip bi adam, peki Caş nasıl?

95. Gün

İlsa,

Bugün adamlarımdan bir tanesi geldi. "Kaptan yerlilerle dostluk maçı yapalım" diye düşündük dedi, karma takımlar oluşturalım. Kaynaşma olur" dedi. Hayhay dedim. Hem biraz kilo veririz diye de ekledim. Takımlar kuruldu, yalnız yerliler futbol konusunda tecrübesiz olduğu için, adam eksiği çıktı. Reise gittik "Oynar mısın" dedik. "Ayakkabı bulun oynayayım" dedi. Adamlarımdan birinin kramponlarını verdik. Maça başladık. Başlarda takımda olmasına üzüldüğüm profesörün maymunu çok sıkı topçu çıktı. Sahada ayak basmadık yer bırakmıyordu, fakat biraz egoluydu, her topu ayağıma aldığımda "benle oyna" dercesine hareketler yapıyordu. Reis ise berbattı. Neyse ki yalaka profesör, "Ben reisleyim hepiniz teksiniz" diye gazla karışık reisi takıma almıştı. Reis futboldan zerre anlamadığı için benim çektiğim bir şut kaleciden dönünce yere eğilip eliyle tuttu. Bizim takımdan olan Zak "Hop hop! El var" diye bağırarak oyunu durdurdu. Reis "Ne eli lan kaleciyim ben" diye itiraz etti. Reisin bu çirkefliği karşısında büyük bir suskunluk yaşandı. "Kaleci benim diye bağırdım oğlum daha demin, duymadınız mı" diye devam etti rezilliğine. "Doğru lan bağırdı daha demin, ben duydum" diye seslendim. "Adamın diyo oğlum, adamın diyo" diyerek Zak'ın elinden aldı topu reis, degaj çekti. Top ormana kaçtı. Maymunu yolladık. Bir onbeş dakka sonra ormandan bir silah sesi geldi. Caş'ın dersleri nasıl İlsa, onu nasıl özledim bilemezsin... Öpme artık çocuğu, sal gitsin.

95. Güne ek...

Gördüğümüz manzara gerçekten korkunçtu. Kucaklarında ölü maymunla, gemide unuttuğumuz mürettebat gelmişti. "Nerdesiniz lan siz şerefsizler? Kuruduk kaldık beklemekten" diye haykırdı biri. Sonra rastgele ateş etmeye başladı. Bütün kabile kaçmaya başladık. Reiste krampon olduğu için hızlı koşuyordu. Maçta onu koruduğum için kramponun tekini çıkarıp bana verdi. Beraber en önden koşmaya başladık. Silah sesleri kesilince ormandan geri döndük, kabileyle arayı açtığımız için ne oldu, ne bitti bilemiyorduk. Gittiğimizde mürettebatın siniri geçmişti. Yeniden barışçıl bir ortam oluşmuştu. Yeni konukların şerefine yemekler yeniliyor,

danslar ediliyordu. Yalnız, profesör de dahil, herkes bize uyuz oldu çok hızlı kaçtık diye. “Yardım çağırmak için önden önden kaçtık” desek de inandıramadık kimseyi.

97. Gün

Canım ilsa,

Bizle kimse konuşmuyor. Devrik bir reis ve ben... Günlerce muhabbet ediyoruz birbirimizle. Bugün en sonunda beklediğim çıkına teklifini reisten aldım. Kibarca reddettim. Abi sen şimdi psi- kolojikman zor bir dönem geçiriyorsun, ond andır lütfen saçmalama dedim. Haklısın bir an boş bulundum ve sen hep yanımdaydın zor zamanlarımda... Anlıyorsun di mi... şey... kimseye söylemezsin dimi, dedi gözleri yaşlı yaşlı. Gel buraya koca aptal dedim... sıkı sıkı sarıldım. En yakın sürede yanma gelmeyi umut ediyorum karıcığım. Öpme demiştim ama Caş’ı ne olur öp benim için.

97. Güne ek

Sevgili karıcığım İlsa,

Dediğim gibi Reis ve benimle kimse konuşmuyor. Yemekten sonra oturup milletin suratını çekeceğimize, sahile gittik, denize taş attık filan. Sonra uzanıp, Ay’ı izledik. Apansız bir sigara yaktı koca reis. “Kabilesi batsın, çekip gidicem şerefsizim buralardan. Jaguar kovalar, ben yetişirim; timsah saldırır, ben koşarım; boğa yılanı tıslar, ben kurtarırım, yine de yaranamıyorum görüyorsun” dedi. “Abi boğa değil, boa! boa!” diye araya girdim. “Tamam, oğlum ben ne dedim? Boğa işte” dedi, “Neyse abi devam et” dedim. “İşte görüyorsun Mortgage, yine de yaranamıyorum, bazen diyorum “Oğlum reis, değmez şu rezilliğe, atla bir gemiye çek git buralardan, neresi olursa, yıldım resmen Mortgage” diye döktü içini. Hiçbir şey diyemedim, o gün baya mutsuz bir gündü. Hatta vurulduğunu zannettiğimiz profesörün maymunu bile elinde topla yanımıza gelince sevinemedik. Üzgünce “Peki vurulan hangi maymundu” diye sorduk maymuna. Bilmiyorum ben topu aramaya gitmiştim, der gibi hareketler yaptı. Bu halini küçük oğlumuz Caş’a benzettim. Canım Caş, öp onu benim için.

101. Gün

Canım İlsa.

Bu topraklarda geçirdiğim her gün adeta ız- dırap benim için. Reis suskun, maymun keyifsiz, profesör gamsız. Adamlarım beni dinlemiyor artık. Hergün sahile gidip açıktaki gemime bakıyorum uzun uzun. Yanına gelmek istiyorum artık. Sen yokken içtiğim tropik içkinin, yediğim ananasın tadı yok. Bugün karar verdim, reisi alıp yanınıza gelicem.

107. Gün

Balım,

Bugün reisle beraber yeni kıtadan ayrılmamızın beşinci günü. Keriz gibi iki kişi yola çıktık. Reis hiçbir işten anlamıyor. Anlamadığı gibi sıla hasretini bahane ederek iş buyurmamı engelliyor, sürekli bir depresyon havasında. Her işe ben koşuyorum, geçen “İki dakka şu dümeni tut da etin suyunu sıkıp geleyim” dedim, ben işeyip gelene kadar geminin rotasını ters çevirmiş, ben de fark etmedim, ters istikamette geri gitmişiz, bir gün sonra karşıdaki adada (yani yeni kıtada) bize gülen mürettebatı ve kabileyi görünce bozuntuya vermeden sanki cüzdanı unutmuşum da onun için geri dönmüşüz gibi yaptım. O kadar anlattım, “Hayır para önemli değil de kimliklerin gitmesine üzüldüğüm için” diye ama kimse inanmadı. Yeniden yola çıktık. Daha yola çıkalı 5 gün olmuştu ki ambardaki bütün muzu bitirmiş reis, hayvan gibi saldırmış, elmalarla birkaç çürük portakal kalmış sadece. Nedendir bilinmez bu davranışı küçük oğlumuz Caş’ı hatırlattı bana. Benim için Caş’a bir muz al, içimden geldi.

110. Gün

Canım İlsa,

Bugün ambara indiğimde gemide iki kaçak buldum. Profesör ve maymunu. Yalandan kızsam da onları tekrar gördüğüme ne kadar sevindim bilemezsin. Zira reisin pis geyiğinden ve işe yaramazlığından çok tiksinmiştim. Arada bir dümeni emanet edecek adam var artık gemide en azından. Ama yiyeceğimiz kısıtlı.

112. Gün

Sevgili İlsa,

Geçen gün reis geldi, “Ohh kaptan senin keyif de keka haa... Yalandan tut dümeni güverteyi biz temizleyelim, sintine suyunu biz boşaltalım, iyi yere kurdun tezgahı. Bizim gibi kerizleri buldun, çalıştır bakalım” diye zart zurt yaptı. “Oğlum manyak mısın lan kaptanım ben. Bilip bilmeden

konuşma" diye uyardım. Ne var lan ben de tutarım ver dümeni, diye dümeni elimden almaya çalıştı, o arbedede dümen yerinden çıktı. O sinirle bi tane vurdum, "Kızılderili hakları" diye bağırıp, ağlayarak kaçtı. Dümeni geri taktım. Gitmiş profesörle maymuna sanki ben ırkçıymışım gibi anlatmış. Onları da gazlamış. Alttan aldım. Sonuçta herkes mutlu olsun diye dönüşümlü görevde karar kıldık. Ama bir şartla, eşli batak oynayarak kimin kaptan ve yaveri olacağına karar verecektik.

119. Gün

Canım İlsa,

Bir haftadır tabiri caizse maymun ve reis eşli batakta elimize veriyor. Tabela ağlıyor, profesör ağlıyor, ben ağlıyorum. Gemiyi maymuna, reise teslim ettik, ne oluyor nereye gidiyoruz haberim yok. Kaptan nasıl gidiyoruz, ne zamana varırız, diye soruyorum reise. Sen sıkma canını akşam gelin de küsküyü elinize verelim, diyor. Bir laubalilik hakim kaptan köşküne. Beni bilirsin İlsa, işten kaçmam. Ama maymun gelip, şurayı eni konu bi temizleyin, beğenmedim yaptığınız temizliği gibi hareketler yapınca tepem attı. Tam elimi kaldırıp, denizcilikteki en büyük suç olan kaptana el kaldırmayı yapacaktım ki, karaya oturduk. Direğe tırmanıp, dürbünle baktım kara görünüyordu. Ama karşımdaki yer hiç İrlanda'ya benzemiyordu. Boston'daydık. Boston Sahil Güvenliği gemiyi bağladı. Eyalet yasaları gereği gemimize el kondu. Beş parasız kalakaldık Boston sokaklarında. Caş'a ve sana çok ihtiyacım var.

125. Gün

Canım,

Son bir hafta oldukça sefil geçti. Bir çayla 4 kişi, 8 saat bir çay bahçesinde oturduğumuzu bilirim. Hiç paramız yok. Garsonlar kovunca başka çay bahçesine gidiyoruz. Boston'da ne çalışabileceğimiz bir gemi ne de yapabileceğimiz bir iş bulabildik. Bugünlerde birçok koloni Virjinya'ya gidiyor. Orada pamuk tarlaları varmış. Belki sonunda kendimize ait bir çiftliğimiz olur kaptan, dedi reis. Şansımızı bir de Virjinya'da deneyeceğiz. Herkesin bir hayali var. Benim hayalim ise sana ve oğlumuz Caş'a kavuşmak. Caş'ı benim için öp...

150. Gün

Sevgili İlsa,

Profesör, reis ve tabi ki reisin ele avuca sığmaz maymunu ile Virjinya'ya doğru ilerliyoruz. Karada yolculuk yapmak denizdekinden daha zor. Yolculuk uzun ve engebeli... Eskiden Kaliforniya'da yıllarca maden aramış ve bulamamış yaşlı Gas, en az Gas kadar yaşlı atının çektiği arabasıyla birlikte Virjinya'ya gitmemizi kabul etti. Aksi ama bir o kadar da iyi yürekli bu adamla oldukça iyi anlaştık. Gece yolculuk edemediğimiz için diğer arabalarla beraber mola veriyoruz. Ateş yakıp, fasulye yiyip, kahve içiyoruz. Yemekten sonra sigaralarımızı tüttürürken yaşlı Gas'ın maden anılarını dinliyoruz. Sonra Gas bize banjo çalıyor. Apansız bir türkü patlatıyor profesör, şaşkınlıkla bakıyoruz. Hiç bilmediğimiz bir yere ait, hiç bilmediğimiz bir dilde çok acıklı bir türkü bu. Türkü bitiminde aralıksız tempolu şekilde alkış tutarak, hep beraber söylenen başka bir türküye geçiyoruz. Maymun çift mendil ile atıyor kendisini çemberin ortasına, kartal gibi açა açა kollarını dizini kırıyor, eğile büküle dansını icra ediyor. Ortam şenleniyor. Herkes mutlu, ben seni ve oğlumuz Caşua'yı düşünüyorum. Buruk bir gülümseyiş dudaklarımda... Sıkı sıkı sarıl yavrumuza ve benim için öp.

157. Gün

Canım İlsa,

Bereketli topraklara nihayet vardık. Ama ne yazık ki söylendiği gibi burada herkese toprak dağıtılmıyor. Her yer kapılmış. Bir umudun peşinden boş yere gelmişiz. Her yerde çiftlik sahipleri var, kölelik serbest olduğu için işçi fiyatları da oldukça düşük. Ayrıca bizden önce gelen işçiler çiftlik sahiplerinin ödediği düşük ücretlerin daha da düşmesini istemedikleri için gelmemizi istemiyorlar. "İşçilerimin istemediği adamı ben hiç istemem," diyen çiftlik sahipleri de bizim gelmemizden pek hoşnut değil. Biz göçmenler, arabalarımızı bir tepenin yamacına bıraktık. Geçen gün, "Bize doğru yaklaşan 4 atlı var" dedi profesör. Atlılar silahlıydı. Arabaların etrafında dönüp, yaşlılara ve çocuklara korku saldılar. İçlerinden biri, "Geldiğiniz yere dönün göçmenler, burada size ne iş ne de yemek var. Umarım Bay Fitzcırılt'ın çiftliğinde yok yere asılan zenciden haberiniz vardır" diye tehdit etti. Yaşlı Gas, uyukladığı arabasından çıktı ve "Bak evlat yıllardır kendime ait bir avuç toprağın hayaliyle yaşadım ve onu almadan gideceğimi hiç sanmıyorum. Kutsal İsa adına! Doğudan geldik, günlerce ızdıraplar çektik ve şimdi bize çekip gitmemizi söylüyorsunuz. Sizin ne yapacağınızı bilmiyorum ama ben o toprağı alıp içine küçük bir ev

yapacağım ve kalan ömrümü Bayan Yupırkanırt'ın (bayana dönüp şapkasını kaldırarak selamladı) yaptığı yaban mersini özlü turtalarını yiyerek geçireceğim. Ve evet evlat, siz bunu engellemeye çalışırsanız annenizin yahnisine, yaşlı Gas'ın dillere destan acı biberini doğramaya çekinmem" dedi. "Oha Gas, ne güzel duygusal duygusal konuşurken neden adamın anasına küfrettin" diye içimden geçirdim.

Atlılardan biri tek kurşunla Gas'ı yere serdi. Ve çekip gittiler.

159. Gün

Canım,

Gas'ın durumu ağır. Profesör onunla ilgileniyor. "Durumu nasıl, iyileşecek mi" diye sordum. "Bilmiyorum ki" dedi. "Oğlum ilgilenmiyor musun adamla?" dedim. "Abi ben coğrafya profesörüyüm ne anlarım hasta tedavisinden, başında durup sürekli ıslak bi bezi bi tasa sıkıyorum. İzohips sor bileyim ama hasta tedavisi nanay" dedi. Gas boğucu bir öksürük ile lafımızı böldü "Flig yaklaş" dedi öksürük arasında. Yanına gittim. "Yaşlı Gas yolun sonuna geldi Flig" dedi. "Hayır Gas yaşayacaksın" dedim. "Saçma! ikimiz de öleceğimizi biliyoruz. Yaram çok ağır. Beni bırakın sizi yavaşlatırım" dedi. "Ne bırakması Gas, sabitiz, bi yere gitmiyoruz" dedim, "Nasıl oğlum? Adamlar beni vurunca aynen topuk yapmadınız mı?" diye karşılık verdi. "Hayır" cevabım üzerine onun sandığından da cesur olduğumuz için bizi kutladı. Ve "Bak Flig, ölüyorum. Bana bir söz ver. O hayalinizdeki çiftliği kuracaksınız ve verandasında her banjo çalıp şarkılar söylediğinizde beni hatırlayacaksınız." diye devam etti. "Ölmeyeceksin Gas. O çiftliği beraber kuracağız. Birbirinden güzel atlarımız olacak" dedim. "Siyah İngiliz atları" diye ekledi. "Evet uzun yeleli. Güçlü atlar. Sonra tavuklarımız..." dedim. "Ah evet, tavuksuz bir çiftlik düşünülmez, şu anda çiftliğimizde kaçışan bir ana tavuk görüyorum" dedi gülümseyerek. "Peki ya peşindeki civcive ne demeli" diyerek hayali çiftliğimiz hakkında konuşmaya başladık. Bi on beş dakika sonra "şimdi dışarı çık ve bana reisi yolla, ona da anlatacaklarım var." dedi. Dışarı çıktım reis yeri eşiyordu. "Ne yapıyorsun lan" dedim. "Ya kesinkez bizim akrabalar buralara bi yere savaş baltası gömmüştür, onu arıyorum. O heriflere günlerini gösterelim" dedi. "Onu bunu bırak da Gas seni çağırıyor, yanına git" dedim. Gitti, yarım saat sonra geldi, "Abi profesörü gördün mü Gas onu istiyor" dedi. Meraktan ölmüştüm "Sana ne dedi lan" dedim, "Ya dedi bi şeyler işte" diye geçiştirdi, dövünce söyledi. "Bayan Yupırkanırt hiç benden bahsetti mi lan bu aralar?"

demiş. Sonra da aşk üzerine, eski çıktıkları üzerine konuşmuşlar. Gas sanırım bu gece ölecek İlsa ve yemin ederim sana çok pis hırs yaptım, sinir var bende! Ne olursa olsun kurucam o çiftliği. Caş'ı öp!

169. Gün

İlsam,

Yaşlı Gas hala ölmedi. Sırayla herkesi çağırıyor. Ben 8. turu yaptım. İşten güçten etti pezevenk. Hayali çiftlik üzerine konuşmaktan mahvoldum. İnek tasvirinden, elma ağacı tasvirinden tiksindim. Geçen gün anlatırken sinir geldi, ulan reisle aşktan, seksten, zevkli konulardan bahsediyorsun, benle inek, tavuk... diyerek ağzına vurdum bi tane. "Tamam abi konuşalım. İlk cinsel deneyimini anlat mesela" dedi. Şenle aramızda geçen her şeyi sanki bi sürü kadınla yaşamışım gibi anlattım İlsa. Özür dilerim. Kendimden utanıp konuyu yeniden tavuğa getirmeye çalıştım ama Gas anlattığım kadınlar (yani sen) hakkında "O da az kaltak değilmiş ehe- he" diye ileri geri konuşunca çadırı terk ettim. Dışarı çıktım reise "Ne oldu lan hala bulamadın mı baltaları, saldırmıycaz mı adamlara" dedim. "Abi buldum aha diye bi taş gösterdi yalnız sapı yok, sap takarsak olur" dedi. "Sktir lan balta malta yok burada" diyip baltasız saldırmaya ikna ettim reisi. "Baltayı bulmadan şurdan şuraya hareket etmem, yerli inadı var bende" diyerek ısrarını sürdürdü. Seni ve Caş'ı çok özledim.

189. Gün

Beybi İlsa,

Gas'ın artık ölmemesi kesinleşti. Kanı akıyor ama keyfîne diyecek yok, makara kukara yapıp duruyor milleti çağırıp çağırıp. Bay Fitzcırılt'a karşı da sinirimiz geçti geçecek. Ekipte bir ben kinliyim toprak sahiplerine karşı. Geçen reis koşa koşa geldi. Baltayı buldu sandım sevindim. "Abi," dedi, "biz rock grubu kurmaya karar verdik bize katılır mısın?", "Oğlum sktrin gidin manyak mısınız," diye kızdım. "Abi saçmalama o gün nasıl coşturmuştuk insanları. Sen, ben, Gas, profesör, maymun. Bence şahane! Bi düşün derim" dedi. Aklıma yattı bu fikir İlsa. Yurt çapında turneye gidiyoruz. Sana yazmayı düşünmüyorum artık. Caş'ı benim için öp!

BANA SİGARAYI ALIŞTIRAN ADAM DURAN DAYI... HEY GİDİ KOCA ÇINAR, YAPRAĞIN SOLMASIN...

Table of Contents